

Překvapivý útok
John Kerrigan
Baronet, Praha 2004
Poznámka autora

Jak už bylo řečeno v díle Smrt Rommelovi, když se papíry majora Roryho O'Sullivanova, nositele Válečného kříže, Řádu za statečnost a Croix de guerre avec Palme tak nečekaně objevily na bleším trhu hned vedle bruselského Grande Place, velitelství SAS v Herefordu to naprosto zaskočilo. Než mohl velitel zareagovat a získat papíry pro pluk, už je někdo koupil.

"O'Sullivanův svazek", jak dnes tyto papíry nazývá těch několik vojenských historiků, jimž k nim současný vlastník umožnil přístup, odhaluje neobyčejnou historii o tom, jak a proč dokázala SAS po druhé světové válce přežít. Oficiálně byl pluk rozpuštěn na podzim roku 1945. Jenže podivné a dodnes zcela nevyjasněné události ze zimy 1944, kdy 1. pluk SAS plukovníka Paddyho Mayna provedl svůj odvážný - a tajný - průnik pohořím Vogézy ve východní Francii na hrotu útoku na klíčové město Štrasburk, zasely semeno pro přežití jednotky v poválečném období.

Po listopadových událostech v těchto odlehlých horách pokrytých sněhem - hořké směsi zákeřností a odvet, sadismu, sexuální posedlosti a ničím neskrývané brutality - bylo zřejmé, že přinejmenším někteří z příslušníků pluku si vynutí pomstu za tehdy spáchané násilí. Tehdy, stejně jako kdykoli předtím, se pluk o sebe musel postarat sám.

Není to příjemný příběh. Ale v těch dnech před půl stoletím bylo "příjemných" příběhů pomálu.

John Kerrigan, Colmar, Alsasko, prosinec 1995
Část první

Churchillova mise

¶Kapitola 1

Vlhká mlha se proplétala mezi sosnami jako tichá šedá kočka. Nebylo slyšet nic než neustálé odkapávání vody ze stromů. Muži z přepadového komanda napjatě čekali po obou stranách horské silnice, každý zahalený do vlastních myšlenek a obav. Někde v temnotě nad nimi tlumeně vrčel německý pozorovací letoun. Ale toho se nebáli, pilot by nikdy nebyl schopen proniknout listopadovou mlhou, jež toho vlhkého chladného rána visela nad vogézami.

Kapitán Rory O'Sullivan z 1. pluku SAS seděl přikrčen za dvouhlavňovým kulometem Browning na zádi džípu a znovu si procházel instrukce. Nepřestal s tím od doby, kdy asi před hodinou tuto past nastražili. V ohybu silnice natáhli přes cestu ostrý drát ve výšce krku. Ten se postará o všechny motocyklové hlídky. A až k nim dorazí celý nepřátelský konvoj, Taffy Jones vzadu položí přes celou šířku silnice řadu min, takže Němci a jejich přátelé ze zrádcovské vichistické milice nebudou moci z pasti uniknout. Mladý rudovlasý obr spokojeně pokýval hlavou. Vypadalo to dobře. Jediné, co chybělo, byl nepřítel.

Vteřiny pomalu odkapávaly. Průzkumný letoun nad nimi byl pryč. Mířil možná na německou základnu ve Štrasburku na Rýně. Pilot si nejspíš řekl, že v takovémto počasí jen ztrácí čas. Rory O'Sullivan pohlédl na zeleně zářící displej svých náramkových hodinek. Nebyl nervózní; od doby, kdy na podzim roku 1941 vstoupil v africké poušti do SAS, se zúčastnil mnoha podobných akcí. Byl jen netrpělivý. Od doby, kdy byli v červnu vysazeni do Francie, se naučil, že by past neměla být nastražena příliš dlouho. Nebylo to bezpečné. Francie byla plná informátorů. Místní lidé Němce nebo milici na léčku brzy upozorní. Rozhořčeně si odfrkl.

"Občas to vypadá," říkal si, "jako by ti zatracení žabožrouti ani nechtěli být osvobozeni."

"Pane!"

Okamžitě se otočil. Byl to seržant Smith, rozložitý muž, bývalý gardista, jeden ze zakládajících příslušníků SAS Davida Stirlinga.

"Co je?" sykl O'Sullivan a modré oči mu plály, jak ucítil nebezpečí.

"Paddy Jones, šéfe. Právě nám dal znamení, že už jedou. Poslouchejte."

Oba naklonili hlavy na stranu a zadrželi dech. Uslyšeli to: zvuk silných motorů zdolávajících stoupání k vrcholu, kde, aniž to přijíždějící tušili, na ně čekala past.

Rory bleskurychle jednal. Třikrát tiše hvízdal. Hrстка zocelených pěšáků ze SAS se probírala ze snění. "Tashy" Kennedy na maskovaném džípu rychle uvolnil pojistku dvojčete a připravil se k akci. Tashy byl plukovní děvkař a díky svému

KERRIGAN Překvapivý útok

tenkému knírku, jaký nosil Errol Flynn - knírek vypadal, jako by si ho každé ráno nad ústa namaloval - byl známý široko daleko. Rory O'Sullivan přikývl. Byli dobrá parta, říkal si. Byli už v boji nepřetržitě pět měsíců a neustále měli ztráty, "vystřelili a rychle mazali pryč," jak tomu říkal jejich velitel Paddy Mayne, ale jejich morálka byla stále vysoká. Pořád byli odhodláni k čemukoli.

"Motorky!" sykl Smith a přikrčil se.

Rory učinil totéž. Přitiskl tvář do mokré trávy. Zpoza zatačky se vynořila dvojice motocyklistů v kožených kabátech, které jim sahaly až po kotníky, se samopaly Schmeisser přes prsa. Hlavami v přilbách se rozhlíželi ze strany na stranu, jak vyhlíželi každou známku potíží. Roryho napadlo, že nevědí, do jakých potíží se dostanou přesně za jednu minutu. Připadalo mu, že upírají pohled přímo na místo, kde leží on a Smithie.

"Nehýbej se!" zasyčel.

Smith nepotřeboval upozorňovat. Za poslední tři roky si takovýchto situací užil až až. Jeho velké tělo ztuhlo a zdálo se, že ani nedýchá.

Větší z Němců zamumlal něco, co Rory neslyšel, přidal plyn a obě motorky zaburácely do noci.

"Skoro jsem si nachcal do bot," přiznal kající Smith.

"Skoro? Já doopravdy!"

S očekáváním sledovali, jak oba jezdci mizí za zatačkou. Potom se ozval pronikavý řev naprosté hrůzy. Rorymu přešel mráz po zádech. Představil si, co se tam asi stalo. Ozval se rachot, jak stroje bez jezdců dopadly na asfalt cesty a jejich motory ztichly. Dvě bezhlavá těla, z jejichž krků prýštil silný proud červené krve, ležela mezi nimi a hlavy se pomalu kutálely do příkopu jako opuštěné fotbalové míče.

"Támhle jede zbytek, šéfe," přerušil Smith tok jeho myšlenek.

Rory pustil mrtvé motocyklisty z hlavy. Ohybem cesty se opatrně blížilo polopásové vozidlo plné pancéřových granátníků SS. Za ním jel nákladák řízený mužem v modré uniformě nenáviděné milice. Rory přeletěl pohledem své muže. Bylo jich jen osm, včetně jeho a seržanta Smithe, a jen v prvním vozidle byl přinejmenším tučet vojáků. Ale na jejich straně stál moment překvapení a rychlost. Zvedl těžkopádně vypadající signální pistoli, která ležela vedle něj ve vřesu, a uvolnil pojistku. Polopásové vozidlo dojelo ještě blíž a za okamžik se dostane přímo doprostřed pastí. Zatačkou se plazil další nákladák milice. Taffy za nimi za chvíli položí miny a past za nepřátelským konvojem sklapne. "Jdeme na to!" vykřikl Rory a cítil známé vzrušení z bitvy, jež prostupovalo jeho tělem. Pozvedl pistoli. Obrněnec plný zrudlých, ospalých mladých granátníků v maskovacích uniformách, byl téměř nad nimi. Nesměli ztrácet čas. Stiskl spoušť.

Plop! Směrem k šedému nebi stoupala světlice. Pak s jemným třeskem vybuchla. Na okamžik zachytil překvapený pohled jednoho z Němců, hledícího k obloze a divícího se, co ten zvuk může znamenat. Potom, jakmile světlice vzplála, se jeho mladá tvář proměnila v něco neskutečného, nadpozemského, zeleně zářícího. Otevřel ústa, aby vykřikl. To však byla poslední věc, kterou v životě udělal. V téže chvíli Tashy stiskl spoušť svého dvojčete Vickers K. Kulomet s otočnou hlavní zuřivě spustil. Směrem k nepřátelskému vozidlu hvízdaly kulky. Granátníci neměli šanci. Mladík, který překvapeně zíral k obloze, se chytil za vyhublou hruď, když se mu na uniformě objevila řada krvavých otvorů. Potom se mrtev sesul na sedadlo.

"Hajzlové!" zaječel Smith, vyskočil na nohy a jako pistolník z hollywoodského westernu se natácel zleva doprava a kropil konvoj dávkami ze svého stenu. "Tady máte, vy zasnýš" když kolem něj prosvištěla dávka z kulometu umístěného na zádi francouzského nákladáku, vrhl se na zem.

"To si dovolili dost!" řval Rory přes vřavu bitvy. Zuby odjistil granát a s nadávkami ho vši silou hodil na nákladák. Granát vybuchl v ohnivé žluté kouli. Vozidlo poskočilo jako divoký kuň, jehož poprvé osedlali, a jeho zadní osa se zlomila. Vůz zastavil a kulomet Hotchkiss i s obsluhou vypadl na silnici.

Smith neváhal. "Zkuste tohle, hajzlové!" vyštěkl a vyslal na omráčené Francouze dávku ze samopalu. Zásah z tak krátké vzdálenosti je rozmetl do všech stran jako rána gigantickou pěstí.

Poslední nákladák se pokoušel otočit. Řidič zoufale cloumal řadicí pákou ve snaze zařadit zpátečku. Tashy u dvojčete po něm vypálil škodolibou dávku. Přední sklo se roztránilo do tvaru trpytivé pavučiny. Volnou rukou vyděšený, panikou zmítaný řidič sklo vyrazil, aby vůbec něco viděl. Ještě jednou zacouval, z ruky mu tekla krev, a poté konečně vyrazil zpět.

Smith se jízlivě usmál a vyměnil zásobník svého kouřícího samopalu. Níže po cestě se přeživší z přepadeného konvoje snažili dostat do bezpečí příkopů po obou stranách silnice, ale muži ze SAS, kteří se do nich houževnatě zakousli,

KERRIGAN Překvapivý útok

neměli v úmyslu prokázat milosrdenství zpanikařeným esesákům a jejich francouzským přísluhovačům. V posledních několika měsících si Němci na pochodu okupovanou Francii vytrpěli dost. Chladnokrevně sestřelovali jednoho po druhém, jako by byli na cvičné střelnici, a dávali si na čas, aby se každý zásah počítal.

Náhle se ozvala rána a nad náspem silnice za zatačkou se objevil šedý hřib kouře. Smith poklepal na nový zásobník, aby se ujistil, že je zasazen správně, a vykřikl: "Vsadím se, že to tý bandě žabožroutů neudělalo moc dobře!"

Rory přikývl, neměl čas zabývat se odpovědí. Jeden z granátníků SS se snažil zamířit panzerfaust. Patrně viděl Tashe v džípu a chystal se ho zlikvidovat. O'Sullivan musel jednat rychle, nemohli si dovolit ztratit ani Tashe, ani jeho džíp. Po čtyřech měsících v boji jim už docházela vozidla. V jediném pohybu strhl z ramene svou americkou karabinu, zamířil, lehce stiskl kohoutek a vypálil. Mladý Němec rozhodil ruce, jako by se modlil k Bohu o milost, ale tohoto krutého listopadového rána Bůh milost nezjevil. Granátník byl odhozen na zem a zpod rozbité helmy mu stříkala krev jako jemný červený déšť.

Jeho spolubojovníci poté ztratili chuť bojovat a střelba pomalu utichala. Nakonec z ní zbyly už jen ojedinělé výstřely, protože stále více nepřátel si uvědomovalo svou beznaděj. Odhazovali zbraně, opatrně zvedali ruce a snad vědomě podstupovali riziko, že budou na místě zastřeleni.

Rory O'Sullivan vstal, spojil ruce před ústy a zvolal: "Zastavte palbu!

Přestaňte střílet! Aš Tashy!"

"Pane," šklebil se desátník Kennedy.

"Nepřestávej na ně mířit. Žabožroutům se nedá věřit."

"Jasně, šéfe. Ale jejich holky nejsou v posteli špatný."

I přes momentální napětí se Rory usmál. Tashy byl ve formě. U pluku si z něj každý utahoval. "Přineste koště, starej Tashy vošuká všechno, co má chlupy!" Vojáci SAS s přísným výrazem ve tvářích a se zbraněmi pevně přitisknutými k boku vylezli ze skrytu stromů, aby si prohlédli místo masakru - kouřící zničené nákladáky, mrtvá těla rozhozená v bizarních polohách, jak je zastihla násilná smrt, sténající ranění, kteří si rozšířenýma očima prohlíželi svá zranění, jako by nemohli uvěřit, že se to stalo právě jim.

Rory O'Sullivan viděl, že ti, kteří přežili, už nejsou schopni boje. Už nebyli nebezpeční. Zavěsil si karabinu na rameno a obrátil se k seržantu Smithovi. "O. K., Smithie, podíváme se, co vezli tak důležitého, že vypravili konvoj s celou četou SS, která ho měla chránit."

"Rozkaz, šéfe," odpověděl velký ex-gardista. Spolu slezli po svahu dolů, na místo, kde na ně bojácně zírali přeživší Němci a Francouzi s bledými tvářemi. Věděli totiž, že v této partyzánské válce, která se v místních horách vedla, je mohou klidně na místě zastřelit. Ani jedna strana obvykle nebrala zajatce.

"Tak," zavelel Smith. "Pohybš Los. Allez!" Výhrůžně trhl samopalem. Zajatci poslušně klopýtali středem silnice s rukama na temeni a nevnímali své mrtvé kamarády ležící na asfaltu. "Nix waffen," dodal. Vyděšení zajatci spěšně odhazovali opasky se zásobníky a bodáky, zatímco si Rory O'Sullivan prohlížel prostřílené nákladáky blokuující silnici a přemítal, jaká ještě mohou obsahovat překvapení.

Zaúpění z prvního vozu ho upozornilo, že uvnitř ještě někdo je. Smith instinktivně zamířil samopal a zúžil oči do tenké štěrbin. Rory přikývl, že rozumí, a připravil si karabinu. Obezpečně se přesunuli k vozidlu, z něhož se ozýval žalostný nářek. Rory znovu kývl na seržanta Smitha. Pozvedl karabinu a Smith odhrnul plachtu. S připravenou zbraní postoupil Rory dopředu. Náhle se zastavil a zalpal po dechu. Vedle něj Smith přidruženým hlasem nadával. "Och! Do prdeleš chudáciš chudáci zatracený!"

♀Kapitola 2

Statná silueta Paddyho Mayna z 1. pluku SAS vypadala zborcená a menší, když stál uprostřed stanového tábora a hleděl na dvě těla v roztrhaných a zkrvavených khaki uniformách. Smutně zavrtěl hlavou ze strany na stranu, jako by nemohl uvěřit tomu, co viděl, a hrdlo se mu poněkud zadrhávalo.

Zbytek pluku stál v obřadném tichu za ním a každý z nich si kladl otázku, jak může člověk provést jiné lidské bytosti tak strašnou věc.

Smith si odkašlal. "Fricové jim vzali jejich identifikační známky," přerušil tlumeným hlasem těžké zamyšlené ticho lesního tábora, jako by se v takovou chvíli naprosto neslušelo hovořit. "Ale chlapi jednoho z nich poznali, tohoš, ehmš, bez očí." Než dokázal pokračovat, těžce polkl. "Podle zlatých zubů. Je toš, byl toš 'Cheesy' wright. Měl takovýhle zlatý zub na kraji. Rád s ním blýskal. Proto mu říkali 'Cheesy'. Přidal se k nám loni v Itálii."

KERRIGAN Překvapivý útok

Rozložitý Ir tiše přikývl. "Už si na něj vzpomínám. Nebyl on z Ulstru? Nemohlo mu být víc než jednadvacet." Smutně potřásl svou velkou rozcuchanou hlavou. "Jenom devatenáct, pane," opravil velitele jemně Smith. "Narukoval v sedmnácti." Paddy Mayne něco zavrčel a aniž odtrhl pohled svých tvrdých šedých očí od zohavených těl, řekl: "A ten druhý chudák s rozbitou tváří aš" Hlas se mu zajíkl, jako by neměl sílu dokončit větu. Nebo možná nechtěl vyslovit nahlas, co všechno si jejich kamarád musel vytrpět v rukou svých německých a francouzských vězňů.

Oči Roryho O'Sullivanova se instinktivně zaměřily na druhého z mrtvých mužů. Snažil se zakrýt ránu zející v rozkroku, kde muž kdysi míval genitálie, ale příliš se mu to nepodařilo. Přední část jeho khaki kalhot byla nasáklá tmavě rudou krví. Otrásl se a rychle odvrátil pohled. Smith si znovu odkašlal, jako by pro něj bylo obtížné promluvit. "Nováček, pane. Seskočil rovnou do pastí. Vzpomínáte, pane?"

Paddy Mayne se při té vzpomínce zachmuřil. Bylo to před třemi týdny, kdy jim shodili posily a další dva obrněné džípy. Místní maquis nebyli příliš horliví, aby zajistili místo přistání. Později zjistili proč. Místní maquis totiž pracovali pro Němce a pro milici. Sotva se parašutisté začali snášet z noční oblohy, někdo na okraji louky zvolal "Vive la France!" a spustil na přistávající muže palbu ze samopalu. Tehdy zajali "Cheesyho" i ostatní posily. "Takže ani neznáme jméno toho ubožáka. Seržante?" kousal si horní ret.

"Ne, pane," souhlasil Smith. "Bojím se, že neznáme. Každopádně je to nějaký chudák kluk, kterýho zabili dřív, než vůbec stačil jednou vystřelit."

Tvář Paddyho Mayna zrudla náhlým hněvem. Narovnal svá mohutná ramena, která odváděla tak vynikající práci, když ještě hrával za Irsko ragby, a zuřivě zařval: "Postrílejte celou tu zasranou bandu! Pěkně jednoho po druhém, aby každé z těch hajzlů poznal, jaký to je být mučenej."

"Jistě, šéfe," zamumlali a vztekle pohlíželi na zajatce, kterým náhle zpopelavěly tváře. Sice nerozuměli rozkazu, ale gestikulace Paddyho Mayna zcela jasně osvětlovala, co se s nimi má stát. Jeden z pancéřových granátníků svěsil hlavu a začal vzlykat, jeho dlouhé blondaté vlasy mu zakrývaly vyděšenou tvář. Jeden nebo dva Francouzi z milice klesli na kolena a v klasické prosebné póze vzepjali ruce. Po tvářích jim tekly slzy. Další se rychle s rukama zbožně sepjatýma modlili.

Paddy Mayne opovržlivě pohlédl na vyděšené zajatce. "Jako hejno krys," prohlásil. "Mám sto chutí postrílet ty svině osobně."

Rory O'Sullivan souhlasně přikývl. Necítil žádné sympatie k mužům, kteří tak brutálně mučili jeho kamarády. Stejně jako ostatní i on toužil po pomstě. Na druhou stranu věděl, že tohle nejsou ti, kteří k těm hrůzostrašným věcem, jaké provedli Cheesymu a onomu neznámému vojákově, vydali rozkazy. Chtěl zjistit, kdo tyto rozkazy vydal.

"Pane," vmísil se do hovoru.

Paddy Mayne se otočil a oči mu stále plály hněvem, když seržant Smith ukázal dvěma vojákům, aby odvedli kvílejícího granátníka pryč.

"Co je?" vyštěkl, jako by jeho ústy pohybovala silná ocelová pružina.

"Souhlasím s vámi, pane. Zastřelit všechny - až na jednoho."

"Až na jednoho? Co tím myslíš?"

"Potřebujeme jednoho, aby zpíval. Aby všechno vyklopil, pane. Aby nám řekl, kdo za to může," odpověděl O'Sullivan.

"Rozumím." Okamžitě pochopil, kam Rory míří. "S Frantikama to nemá cenu. Ti budou všechno házet na Frice. Ale koho si vybereme?" Oči se mu zúžily, když si prohlížel řadu třesoucích se zajatců, sledujících rozšířenými očima, jak dva statní vojáci opřeli vzlykajícího mladíka o nejbližší strom a ustoupili se samopaly připravenými ke střelbě.

Vystřelili. Zajatci leknutím poskočili. Dávka devítimilimetrových střel roztrhala mladíkovu hrud. Převalil se na strom a pomalu po něm klouzal dolů, zanechávaje za sebou na kmeni stopu jasně červené krve. Tělo dopadlo na zem a leželo tam jako rozházená hromada krvavých hadrů. Jeden z přihlížejících, příslušník milice, začal pomateně křičet a poskakovat jako blázen. Na rtech se mu tvořila pěna. Malý muž v německé uniformě vedle něj si hryzal pěsti, jako by měl také začít křičet, pokud by na okamžik přestal. Na poklopci se mu objevila vlhká černá skvrna.

"Támhle ten. Ten Němec s označením SD na rukávu. Je z nich nejvíc posranej." SD znamenalo Sicherheitsdienst, armádní rozvědku.

"Jistě, pane," souhlasil Rory O'Sullivan. "Právě se pochcal. Seržante Smithi, přiveďte sem toho sráče, aby měl lepší výhled. Chceme, aby zpíval jako kanárek."

"Rozkaz, šéfe!" Přešel k mužům z SD. Němec kvílel pronikavě jako žena a pokoušel se ustoupit. Smith ho zvedl za límec a křičícího a kopajícího jako malé dítě ho

KERRIGAN Překvapivý útok

odnesl na místo, kde stáli oba důstojníci. Postavil ho vedle Roryho O'Sullivanova. "Teď buď hodnej nácek a přestaň už kurva chát!"

Dva vojáci postupně postříleli všechny Němce i Francouze, zatímco malý Němec z SD vedle Roryho O'Sullivanova neustále naříkal a popotahoval jako děcko, které dostalo výprask, a při každém výstřelu tlumeně vykvikl. Potom bylo po všem a ti dva, zpocení jako za letního vedra, sklonili své kouřící zbraně a roztřesenými rukama spěšně hledali cigarety.

Paddy Mayne souhlasně přikývl a ignoroval hromadu mrtvých těl, jež v listopadovém chladu pomalu začínala tuhnout. "Seržante Smithi, poohlédněte se po nějakém rumu! Ti muži ho potřebují. A pošlete sem vojína Rosenbluma, potřebují překladatele, abych si popovídal s tím chudáčkem tady." Ukázal na drobného Němce, stále horče štkajícího, jako by neměl nikdy přestat.

O pět minut později ho Rosenblum, německý Žid, emigrant, který se dobrovolně přihlásil od ženistů k SAS, začal vyslýchat. ("Až budu starej, nechci vykládat vnoučatům, že jsem za Velký války zahrabával hovna.") Tlačil na vyděšeného zajatce, aby mu řekl, co se stalo, zatímco oba důstojníci pozorně naslouchali a čekali na jméno toho, kdo dal rozkaz k mučení zajatců.

Bezprostředně po zjetí odvezla oba vojáky francouzská milice do St. Die na opačné straně hor a předala je SD k výslechu. Jak se zdá, německý velitel ve Strasburku, generálporučík Vaterrodt, chtěl vyčistit celou oblast od maquis a SAS dřív, než Američané postupující od západu dorazí až k horám. Měl obavy, že povstalci vědí příliš mnoho o rozložení německých sil a o přechodech přes hory, což by mohlo Američanům pomoci urychlit jejich postup. Smíšené jednotky gestapa, SD a milice obsadily Vogézy, vykuřovali maquis všude, kde na ně narazily, a terorem nutily místní vesničany, aby jim hlásili vše, co se dozví o SAS. A kde nepomáhal teror, odvedly své dílo peníze.

Vyplašený zpravodajec naznačil palcem a ukazovákem mezinárodní gesto pro peníze, jako by to vysvětlovalo vše, a na tenkých rtech mu na kratičký okamžik zahrál lehký úsměv.

"Jasně," poznamenal horče Paddy, "typický žabožrout - nezná hodnotu ničeho, ale cenu všeho - i života těch ubohých vojáků." Rory si chvíli myslel, že culícího se Němce udeří.

"Tak," mlaskl Rosenblum, "a teď jméno toho velitele SD, který přikázal provést našim lidem tohle! A měl bys to vyklopit rychle, příteli. Začíná mi z tebe být opravdu zle." Rukou významně poklepal na pažbu svého revolveru.

Ohryzek malého zajatce poskočil jako rychlovýtah. "Barsch," vydechl, oči vytřeštěné strachem. "Standartenführer SD Barsch, velící Jagdkommando 'Tod dem Feind'."

"Stíhací komando Smrt nepříteli," řekl zamyšleně Paddy Mayne, když Rosenblum přeložil. Chvíli si hryzal horní ret, zatímco o té informaci přemýšlel. Potom se zeptal: "Jak vypadá ten standartenführer Barsch?"

Rosenblum přeložil otázku a Němec trochu váhavě odpověděl.

"Nosí brýleš a je to doktor."

"Jeden z těchhle," poznamenal Paddy. "To jsou vždycky ti nejhorší bastardi, kteří za sebe nechávají jiné lidi dělat špinavou práci. Pokračujte!"

Zajatec znovu zaváhal. "Už toho moc nevím, ale máš Má takový váček na tabák. On kouří dýmku."

"Váček na tabák!" jako jeden muž zopakovali Paddy a Rory ostře, když Rosenblum přeložil, a Paddy dodal: "Co je na něm tak zvláštního?"

"To, z čeho je vyroben."

"No tak, a z čeho je vyroben?" tázal se netrpělivě Rosenblum.

"Z ženského prsu," odpověděl stydlivě Němec.

"Cože?!" vybuchl Rosenblum a rychle přeložil.

"Z prsu Židovky," řekl muž z SD. Patrně nepoznal, že Rosenblum, který byl modrooký blondák a navíc velmi snědý, je Žid. "A pořád je na něm bradavka," dodal, jako by to byla nějaká vymoženost. "Ten, kdo ho standartenführerovi vyráběl, odvedl dobrou práci, že ji neporušil."

Rosenblumova ruka bezděčně nahmatala pouzdro s pistolí a Rory O'Sullivan ho musel uklidňovat. "Klid, Rosenblume, ještě ne!"

"Ano, pane," odvětil Rosenblum vztekale a se zaťatými zuby. "A to je ono?" naléhal na zajatce.

"Ano, myslím že ano." Ztichl a pak si troufl lehce se pousmát na důstojníky, jako by říkal: "Snažil jsem se, ne?"

Paddy Mayne a Rory chvíli vstřebávali tuto informaci a pak Paddy prohlásil:

"Takže plukovník SD s doktorským titulem, který kouří dýmku a má tabák ve váčku vyrobeném zš, pohlédl na Rosenblumovu rozzuřenou tvář a větu nedokončil. Místo toho řekl: "Zeptej se ho ještě na jednu věc - kde ten zasranej Herr Doktor je?" Pohrdlivě zdůraznil titul. "Kde je?"

KERRIGAN Překvapivý útok

Malý mužík zaváhal. Rosenblum si znovu významně poklepal na pouzdro s pistolí. Zajatec spěšně vychrlil: "Štrasburk, na Rýně. Doktor Barsch říká, že v případě nutnosti můžeme vždycky přejít přes most do Kehlu v Německu, kde budeme v bezpečí."

"Jo, myslím, že je to přesně takový typ zbabělce," uštěpačně prohlásil Paddy, když si vyslechl překlad. "S metr širokým hnědým pruhem na zadku."

Rory přikývl a zeptal se. "Půjdeme po něm?"

"To se vsaď! Žádný skopčácký hajzl nemůže mučit a zabíjet mé chlapy a dostat se z toho jen tak. Tu sadistickou svinu chci dostat, kdyby to měla být poslední věc, kterou v životě udělám." Ovládl svůj vztek a ztišil hlas. "Šílený Mike," (měl na mysli brigádního generála Mika Calverta, velitele 1. brigády SAS), "si myslí, že už jsme toho udělali dost. Chce nás stáhnout, abychom si odpočinuli a znovu se zformovali. Až do dnešního rána jsem to doporučení bral jako výbornej nápad. Chlapi toho mají opravdu dost. Ale teď nemůžeme odpočívat, Rory." Rozhodně pohlédl na mladšího muže s odvážnou tváří a křticí ohnivě rudých vlasů. "Souhlasím," odpověděl O'Sullivan stejně rozhodně.

"Jedeme si do Štrasburku pro tohohle doktora Barsche - s dovolením nebo bez dovolení," přísahal Mayne.

Přes všechno napětí se Rory O'Sullivan usmál. Paddy Mayne byl úžasný. Byl sám sobě zákonem, jako vždy od doby, kdy se v Egyptě vyhnul vojenskému soudu za napadení velícího důstojníka tím, že vstoupil do nově vytvořené SAS. "Výborně, šéfe!" řekl šťastně. "To je fantastické!"

Drobného Němce povzbudil veselejší výraz ve tvářích anglických důstojníků. Nejspíš je potěšilo, co jim řekl, a možná je zachráněn. Váhavě vyloudil slabý úsměv, ale dlouho mu nevydržel. Náhle jako by si Paddy Mayne uvědomil jeho přítomnost. Pokývl na vojína Rosenbluma.

Rosenblum se chladně usmál. "S největším potěšením, šéfe!" zakýval prstem na Němce. "Los, Freund, wir machen einen kleinen Spaziergang." Němec se rozplakal.

¶Kapitola 3

Vojenská kapela gardové obrněné divize pochodovala pod vítězným obloukem. V jejich čele kráčel vysoký kapelník oděný v zářivě červené a stříbrné, a se vznešenou lehkostí mával žezlem. Oči měl upřené kamsi do dálky, nevnímala vyhladovělé Pařížany, tísnící se po obou stranách, příliš unavené, aby jásali. Churchill, stojící na tribuně vedle rozložené postavy generála de Gaulla, si nic nedělal z toho, že vedle něj vypadá jako trpaslík. Užíval si pomyšlení, že před čtyřmi lety tímto místem pochodovala německá armáda a pokračovala v tom demonstrativně každý den po celou dobu okupace. Zdálo se vhodné nahradit ji nyní gardovou brigádou.

Vytáhl z úst doutník a ukázal jím na šik gardistů v khaki uniformách krácejících za kapelou. "Generále, symbolem jejich divize je štít s okem uprostřed. Gardisté tvrdí, že oko mrkne pokaždé, když kdekoli zahlédne pannu." Mohutně se rozesmál, až se mu laloky pod bradou rozhoupaly. "Dosud ještě nemrklo, ha ha!"

De Gaulle zavrčel něco, čemu Churchill nerozuměl, a hleděl na kapelu v červených kabátcích, jako by se divil, jak mohl jakožto Francouz dovolit, aby vítězové od Waterloo procházeli kolem Napoleonovy hrobky.

Rozložitý kapelník pozvedl žezlo. Kapela namísto "Britských granátníků" spustila "Marseillaisu". Na de Gaullově zbrázděné tváři se objevil náznak úsměvu. Dav přihlížejících ožil. Když generál pozvedl ruku v rukavici ke své kěpi a zasalutoval a Churchill sňal z hlavy klobouk a přitiskl si jej na hrud, začali všichni bouřlivě tleskat.

Průvod se zastavil. Důstojníci štěkali rozkazy a ve studeném listopadovém vzduchu jim šla pára od úst. Vojáci provedli "k poctě zbraň" a pak dostali pohov, zatímco bělovlasý francouzský generál postrkoval kupředu malou holčičku. Její bosé nohy byly růžové od zimy a v třesoucích se rukou držela kyticí pro britského ministerského předsedu. Jakmile se na ni Churchill povzbudivě usmál, poslušně se nechala provést dopředu okolo stojících vojáků.

Potom se to stalo. Právě když děvče s květinami vystoupalo na vyvýšenou tribunu, na níž stáli oba státníci, vynořil se zpoza Vítězného oblouku civilista. Někdo z davu vykřikl, další zvolal naléhavé varování. Civilista držel v ruce samopal! "K zemi!" zařval Churchill a s překvapivou rychlostí a hbitostí na muže svého věku a postavy mohutně strčil do překvapeného francouzského prezidenta. De Gaulle to naprosto nečekal. Ztratil rovnováhu a aby neupadl, musel udělat několik kroků dozadu. V téže chvíli civilista stiskl spoušť a všude kolem létaly střely.

"Kdo si to tu sakra hraje na vojáky!?" zařval kapelník, ale náhle ztichl a ústa

KERRIGAN Překvapivý útok

se mu naplnila krví. Žezlo zarachotilo o dláždění. Pomalu mu podklesávala kolena. Dlouhou chvíli bylo vyděšené ticho. De Gaulle, napůl v předklonu, byl tím, co se stalo, naprosto fascinován. Churchill se ostražitě rozhlížel kolem a bafal ze svého doutníku.

Umírající kapelník s plesknutím padl na zem a jeho medaile zazvonily. Nato propuklo hotové peklo. Ženy hystericky ječely, ostatní si polekaně lehali na zem. Muži křičeli: "Pozor, chystá se znovu střílet!"

Policisté za pronikavého zvuku píšťalek vyběhli směrem k muži se samopalem a tahali z pouzder zbraně.

Když se opět ozvala střelba, dívku s květinami strhl zpanikařený dav k zemi a drtil ji nohama.

A právě tehdy si gardista Yates z 1. pluku granátníků vysloužil své vyznamenání a záznam v tajných dějinách 2. světové války. Zatímco ostatní stáli dosud v pohovu s jednou rukou za zády a hlavně zbraní před nimi trčely do vzduchu - dokonce i dobře vycvičení gardisté, kteří si byli podle všeho vědomi chaosu kolem - vrhl se vpřed s puškou Lee Enfield No.4 připraven vystřelit.

Atentátník si ho všiml příliš pozdě. Yates, který se právě vrátil z pokusu o průnik k odříznutým výsadkářům v Arnhemu, dávno v boji zahodil všechnu zbytečnou slušnost. Přiblížil se k útočníkovi zezadu. Neřekl ani slovo, žádné "odhoď zbraň!" Místo toho, tak jak byl naučen, zamířil na nejširší místo svého terče, na ramena, a stiskl spoušť. Šest dobře mířených kulek roztrhalo útočnickova záda. Z této vzdálenosti Yates nemohl minout. Na všechny strany vytryskla sprška krve, masa a kostí, lesknoucích se jako vyleštěná slonovina. Potom atentátník, mrtvý dřív než se dotkl země, upadl, a Yates, osmnáctiletý mladíček, pronesl cynicky: "Hezky jsem ho vypnul." Nato, jako by ho to napadlo teprve dodatečně, dodal:

"Čert, aby to spral! Tu pitomou flintu teď budu muset zase čistit."

*

Gardista Yates se vracel z velké chladné přijímací místnosti v Elysejském paláci naprosto ohromený. Ten Francouz, de Gaulle, si utřel zbytky tabáku ze rtů, sklonil se a políbil ho na obě tváře a přitom pronášel svou lámanou angličtinou:

"Velice vám děkuji. Jste velmi statečný, můj hochu."

Churchill mu nabídl doutník, bílou pětilibrovou bankovku a vesele zachrochtal:

"Nestává se každý den, že by britský voják zachránil život francouzskému prezidentovi. Dostanete metál, chlapče, to je jisté."

Ministerský předseda pohlédl na vztekle se tvářícího seržanta roty, který nesl očividně nelibě, že jeho vojáci jsou líbáni Francouzi, třebaže dotyční jsou generálové nebo prezidenti. "Seržante," řekl premiér, "dejte tomu hochovi třídní volno a dohlédněte, aby dostal nějaké peníze z plukovních fondů. Takový chlapec, aby byl šťastný, potřebuje víc než polibek." Významně zamrkal.

Yates prošel zlacenými a lakovanými dveřmi a náhle ustaraného Churchilla zanechal o samotě s prezidentem nové Páté republiky. "Myslel tím, že mám jít ulovit nějakýho francouzskýho bobříka, seržante?"

"Vous avez des problèmes, Monsieur le Président?" tázal se Churchill

francouzštinou s úděsným přízvukem.

De Gaulle, který k smrti nerad mluvil anglicky, ale teď mu připadalo, že to bude lepší, zasmušile odpověděl: "Ano, pane premiére. Komunisté se právě pokusili zabít prezidenta." Mluvil o sobě se zvláštní manýrou ve třetí osobě. "Komunisté chystají povstání. Jsou dobře vyzbrojení. Moskva jim přes Marseille posílá stále více zbraní. Prezident má obavy." Hleděl ven vysokým oknem z 18. století a hryzal si rty.

Churchill sdílel jeho obavy. Rusko bylo spojenec, ale jak věděl, sovětský diktátor Stalin se připravoval na novou válku, tentokrát se svými západními spojenci Británií a Francií. "Co s tím uděláme, mon cher Président?"

De Gaulle expresivně mávl rukama, ale neřekl nic. Churchill chvíli vyčkal, než pokračoval.

"Nemůžeme stáhnout vojska z fronty, abychom bojovali s rudými. To jistě víte. Kromě toho Američané - kteří tu jsou skutečnými pány - by to nedovolili."

"To vím, pane premiére," souhlasil de Gaulle a zapálil si další cigaretu, jež neustále kouřil a při řeči je měl přilepené na spodním rtu. "Američané mají pod palcem všechno, dokonce i mou vlastní Francii, jak to tak vypadá."

Venku procházela okolo paláce skupinka údajných dělníků a vyřvávala: "Jídlo dělníkůmš jídlo hladovějícím dělníkům!"

De Gaulle pokývl směrem, odkud řvaní přicházelo. "Slyšíte? Už zpracovávají obyvatelstvo. Nebude trvat dlouho, než se pokusí převzít moc. Ale řeknu vám," prezidentova koňská tvář ožila, "že jestli Francii zachvátí komunistické povstání, celá spojenecká fronta se zhroutí."

"Co tím myslíte?" zeptal se ostře Churchill.

"Rudí paralyzují železnice a silnice. Je to jejich obvyklá taktika. Takže vojska

na frontě budou odříznuta od zásobovacích základů v Marseille a Cherbourgu, možná i od Antverp, jestliže revolta zasáhne i Belgii."

Churchill vypadal ustaraně. "Mon Dieu, Monsieur le President, vy myslíte, že to dojde až tak daleko?"

De Gaulle s cigaretou stále přilepenou k dolnímu rtu pochmurně přikývl. Řev zvenku se změnil na vzteklé vytí a zvuk ran, jak pořádkoví policisté, vládnoucí bílými obuškami, tloukli do davu demonstrantů.

"Pokus o atentát byl pravděpodobně součástí jejich úkladů," pokračoval prezident a ignoroval zvuky zvenku, pronikající do bohatě zařízené místnosti. "Nezastaví se před ničím. Moje rozvědka tvrdí, že problémy začnou ještě dlouho před Vánocemi. Rudí prý mají informace, že právě tehdy mají na frontě vypuknout velké boje a Američané tak nebudou moci poslat vojsko do týlu, aby potlačilo nepokoje."

Churchill na něj konsternovaně zíral. "Ale Eisenhower nás ujišťoval," mluvil o spojeneckém vrchním veliteli, "že Němci už mají dost."

De Gaulle s francouzským temperamentem znovu rozhodil ruce dlaněmi vzhůru.

"Tohle tvrdí moji špioni, pane premiére!"

Křik zvenku utíchal a Churchill slyšel úsečné rozkazy pořádkové policie: "Allez, salaud! Do auta!" Odhadoval, že několik demonstrantů zatklí. V nejbližší věznici je dozorcí po francouzském zvyku zmlátí a pak za malý úplatek propustí, aby mohli páchat další, ještě nebezpečnější podvratné činy. V duchu si povzdychl.

Jak prohníli ti Francouzi jsou! Proč se z Němců stali takoví lumpové? Ve dvacátém století by bylo pro britské impérium daleko přínosnější mít za spojence je, nežli Francouze, kteří Angličany ve skutečnosti upřímně nenávidí.

Churchill si hlasitě odkašlal, jak to dělal, když chtěl upoutat pozornost publika. De Gaulle na něj ostře pohlédl.

"Monsieur le President," začal Churchill jako by mluvil na tribuně, "srpnové osvobození Paříže francouzskými silami bylo symbolickým aktem, jímž se za vás francouzský lid postavil a dostal vás do pozice, v níž se nyní nacházíte. Souhlasíte?"

De Gaulle opatrně přikývl. Čekal, co přijde dál.

"Teď, když dovolíte, abych to tak řekl," pokračoval Churchill a v duchu se usmíval, že se v celém jeho dospělém životě ještě nikdo ani nepokusil zabránit mu říci, co chtěl, "vy, Francie a vaše vláda potřebujete další symbolický akt, jenž u národa potvrdí mandát prozatímní vlády."

De Gaulle to zaujalo. Už několik dní se snažil najít způsob, jak komunisty zastavit dřív, než dojde k puči. To, čemu se mohlo říkat francouzská armáda, bylo nasazeno v bojích v Alsasku pod americkým velením. Odtud tedy nemohl počítat se žádnou pomocí. V osvobozené části země komunisté ovládali většinu okresů a nedávno rozpuštěných oddílů maquis. Co se týče intelektuálů, ta šilhavá krysa Jean-Paul Sartre a jeho homosexuální partner, ovládající veřejné mínění, stojí pevně za rudými. Přesně jak tvrdí Churchill, Francie potřebuje symbolický akt jako bylo osvobození Paříže, aby lidé podporovali novou vládu, ať už bylo jejich politické přesvědčení a sociální postavení jakékoliv.

Pohlédl na zavalitého Angličana bafajícího ze svého aristokratického doutníku.

"Pane premiére, co navrhuje?"

Churchill se přesunul k velké mapě Francie, kterou de Gaulle pověsil na zeď i přes protesty majordoma, týkající se bezcenné hedvábné tapety z osmnáctého století. Z úst vytáhl svou coronnu a ukázal jí na mapu. "Štrasburk," prohlásil stručně.

De Gaulle narovnal své dlouhé klátivé tělo. "Štrasburk?"

Churchill přikývl, sám sebou velmi potěšený. "Ano. Toto město je symbolem toho, co Němci provedli Francii. Osvobodte ho a komunisté nebudou mít šanci.

Znovuzískání tohoto města na Rýně bude srovnatelné s osvobozením Paříže.

Zajistí, že vaše vláda přežije tuto zimu, ať se stane cokoli."

De Gaulle se na chvíli zamyslel. Potom pronesl: "Pane premiére, generál de Gaulle se domnívá, že je to výtečný nápad."

Ještě v Africe v roce 1941 generál Leclerc, velitel 2. francouzské obrněné divize, složil v oáze Kufra v libyjské poušti přísahu, že jednoho dne osvobodí Paříž i Štrasburk. První úkol už splnil. De Gaulle znovu rozhodil rukama. "Ale jak to má Leclerc udělat? Plně podléhá americkému velení. Generál Eisenhower mu nic takového nedovolí."

Churchill se nepřestal usmívat jako rozpustilý školák. Významně zamrkal.

"Eisenhowera nechte na mně. Mám možnost přimět ho změnit názor, můj milý generále. Nemějte obavy. De Gaullova a Leclercova Deuxieme Division Blindée bude brzy pochodovat na Štrasburk."

Seděli v Eisenhowerově soukromém bytě v Petit Trianonu poblíž Versailles. Byla už noc a neozývalo se nic než tlumené chrastění bot stráží na štěrk. Vedle bohatě zdobeného krbu z devatenáctého století funěl Scottie, její malý psík. Poslední hodinu hráli bridž. Potom, zatímco čekali až zmizí všechny ordonance, slušové a další panáci, pohybující se okolo vrchního velitele, si Eisenhower četl jednu z kovbojek Zana Greye, které měl rád, a ona listovala posledním vydáním týdeníku Picture Post a včerejšími Stars and Stripes, novinami americké armády. Oba plátky byly stejně omezené a podobně nudné. Teď však byli konečně sami. Eisenhower měl na sobě staromódní pruhovaný froté župan a ona se z uniformy s hodností podporučíka převlékla do nově zakoupeného modelu z Champs d'Elysée.

Eisenhower jemně hvízdal a přejel si dlaní holé čelo, jako by si uhlazoval hnědé vlasy, které mu už dávno vypadaly. "Oh, Kay! To je nádherné!" Přejel očima její postavu modelky (tou před válkou jeho milenka Kay Summersbyová skutečně byla), jasně se rýsující pod tenkým černým hedvábím. "Při pohledu na takové šaty chlap klidně zapomene i na tuhle zatracenou válku."

"Přesně proto jsem je koupila," odpověděla a hleděla na něj svýma světle zelenýma vypočítavýma očima. "Na druhou splátku padla celá moje první výplata. Myslela jsem," našpulila rty, jako by mu posílala polibek, "že by tě mohly přimět myslet na, ehm, jiné věci." Zatřepetala řasami.

Eisenhower, který zůstal věrný své "Mamii" po celou dobu, dokud v roce 1942 nepotkal Kay coby svou řidičku, si přejel prstem za límec, jako by mu byl najednou příliš těsný. Spěšně si olízl suché rty a chraplavě řekl: "Jestli je to takhle, myslím, že 'Šerifa státu Osamělé hvězdy' dneska asi nedočtu." "V to doufám, Iku," řekla a prohnula své vytáhlé tělo, až se zdálo, že její prsa protrhnou tenkou látku šatů. "Protože jinak jsem celou měsíční výplatu utratila zbytečně."

Ike se zasmál. "Pojď ke mně, Kay! Jen pojď."

Zvedla se a přešla k němu. Dávala si na čas. Věděla, že přes průsvitnou látku sleduje její nahé tělo. V duchu se usmála. Eisenhower, i přes své vysoké postavení, byl ve skutečnosti jen chlapec z malého města, který to, že si vydrží milenku, pokládal za úžasné dobrodružství. Pamatovala si, co jí řekl Churchill těsně předtím, než odletěla zpět do Croydonu. "Myslete na to, slečno Summersbyová! V celém spojeneckém světě jsou jen dva lidé, kteří mohou Eisenhowera ovlivnit, a já k nim nepatřím." Poněkud šibalsky se usmál a převalil si doutník z jednoho koutku úst do druhého. "Je to jeho nadřízený, generál Marshall ve Washingtonuš" Na chvíli zmlkl a úsměv z jeho tváře se vytratil. "A pak vy!"

To jí zalichotilo.

"Proto jsme vám, když přišel do Londýna, zařídili místo jeho řidičky," pokračoval premiér. "Máte být našima očima a ušima v jeho štábu. Nečekali jsme, že se pro něj stanete tak důležitou, ale jistě víte lépe než já, že Ike nevěří ani svým vlastním, americkým generálům. Jste jediná osoba, která s ním může hovořit v osobní rovině. Jediná osoba v Evropě, které skutečně naslouchá. A teď, co po vás chceš?"

Když nyní seděla u Ikových nohou a vrchní velitel všech spojeneckých vojsk ji něžně hladil, uvědomila si, jak je důležitá. Nebyla už jen bývalou modelkou, bývalou požární hlídkou, rozvedenou ženou, která si v roce 1942, kdy ji britská Tajná služba najala, myslela, že si svůj mladý život zpackala. Tehdy byla jen kousek ode dna. Teď byla mocnou ženou, někým, kdo dokáže ovlivnit běh dějin. Dnes v noci se chystala Eisenhowera přesvědčit. Pokud uspěje, bude to další krok směrem k budoucnosti, jakou pro sebe a pro Ika plánovala.

Ještě v Anglii v jejich hnízdečku kousek za Richmondem jí Ike odhalil, že má politické ambice, jakmile skončí válka. "Koneckonců, Kay," říkal napůl vážně, napůl žertem, "nebyl bych první americký generál, který se stal prezidentem Spojených států. Nebyl snad sám Washington generálem, než se stal prezidentem?" Těch slov se chytila, ačkoliv mu o tom nikdy nic neřekla. Ike byl ze své nevkusně oblékané manželky středního věku otrávený. Co kdyby se rozvedl a po nějakém čase, až se všechno usadí, by si vzal ji, odešel z armády a kandidoval na prezidenta? Mnoho těch, kteří pod ním sloužili, by volilo "prezidenta Ika", demokratického, inteligentního, bezprostředního a s úsměvem od ucha k uchu. Bože, říkala si, pokud na tom zapracuji, jednoho dne ze mě bude manželka prezidenta Spojených států!

Jemně chytila ruku, která ji hladila po vlasech, vedla ji do výstrihu průsvitné hedvábné róby a pevně ji položila na své pravé nadro. Ike se otrásl vzrušením. "Probuň, Kay," řekl chraptivě, když jí přejížděl po bradavce, "ty jsi na mě tak zatraceně hodná! Za celý život jsem nepoznal něco takového. Na mou duši!"

KERRIGAN Překvapivý útok

Zasmála se a zvedla se, aby ho políbila a jazykem divoce slídila v jeho ústech. Opět se otrásl, jako by už své tělo nedokázal ovládat. Jeho hranatá ruka dychtivě přejela po jejím těle dolů. Poslušně roztáhla nohy.

"Oh, Kay," zalapal po dechu, "ty jsi horká a vlhká! Ty po mně toužíš, že mám pravdu?"

Předstírala chťič. "Nemůžu se dočkat," vzdechla a tělo se jí chvělo jako v záchvatu nekontrolovatelného vzrušení. V duchu si říkala: "Kay, z tebe bude první dáma!"

V příštím okamžiku už na ní vrchní velitel všech spojeneckých vojsk v Evropě ležel

*

Jednotka SS je naprosto překvapila. Po nedávném přepadení konvoje s těly jejich zmučených kamarádů Paddy Mayne nepředpokládal, že Němci zareagují tak rychle. Ale stalo se – za úsvitu procházeli po dvojicích nebo trojicích mezi stromy a sotva nadělali nějaký hluk. Žádné chraplavé rozkazy a výkřiky, které obvykle ohlašují německý útok.

Když vrškem jeho stanu proletěla první dávka ze vzdálenosti padesáti metrů, probudila ho ze spaní a Paddy si překvapeně uvědomil, že je nepřepadla parta dětí z výcvikové školy SS. Tihle útočníci byli veteráni, jestliže dokázali oklamat strážce hlídající lesní tábor SAS.

Teď se spolu s Rorym O'Sullivanem krčili za kamenem, poslouchali šustění jehličí a sledovali pohyb mezi borovicemi, jak se Němci, pálící mířené dávky, jimiž se navzájem krylí, dostávali blíž a blíž, a přitom neplýtvali municí jako nezkušení nováčci.

"Jaký je rozkaz, šéfe?" tázal se Rory, potom pozvedl svůj samopal a bez míření vypálil půl zásobníku na blížící se Němce. Mohlo je to zbrzdít.

"Obyčejně by rozkaz zněl rozptýlit se," odpověděl Paddy. "Ale tentokrát nás nachytali. Blíží se ze všech stran a dávají pozor." Sklonil hlavu na stranu a zaposlouchal se. "Slyšíš? Mají podporu nějakých pásových obrněnců. Pěšky se odtud nedostaneme, to je jisté," dospěl k pochmurnému závěru.

Napravo od nich, rovněž skrčený za kamenem, odpaloval seržant Smith mezi stromy puškové granáty. Přibližujícím se Němcům možná nenadělaly velké škody, ale ostré ocelové střepiny, rozsevané mezi borovicemi, nepříteli určitě zpomalovaly.

"Můžu něco navrhnout?"

"Jen navrhuji," pronesl Paddy Mayne rozverně, přestože na něm byly jasně vidět obavy. Byli v pasti a neviděl způsob, jak se z ní dostat, aniž by utrpěli ztráty, a těch už za poslední čtyři měsíce měli dost. Nemohl si dovolit ztratit další muže.

"Vosa!" řekl Rory. Vosa byl kulometný vůz s přídatným plamenometem.

"Bože, na tu jsem úplně zapomněl!" zvolal Paddy. "Ale je to zatraceně riskantní. Jenom dostat se k té ďábelské věci bude pořádný problém."

"To riziko na sebe vezmu, šéfe. Mohlo by to obrátit situaci v náš prosš"

Instinktivně zalehl, když na kámen, za nímž se skrývali, vztekla zabubnovala dávka ze samopalu a kolem nich začaly létat jiskry a kamenné úlomky.

"Tak dobře, Rory. Budeme tě krýt, jak nejlíp dokážem."

"Razš dvaš tři," odpočítal Rory na prstech. Potom už byl na nohou, upaloval dozadu a ruce mu pracovaly jako písty. Němci ho okamžitě zpozorovali a za patami mu začaly kulky vyšívat vražedný vzorek. Zběsile zakličkoval a modlil se, aby ho netrefili.

Německá palba zesílila, ale nakonec se dostal do místa, kam muži z SS neviděli. Pomalu zastavil a ze všech sil lapal po dechu.

Před ním stála Vosa. Ukořistili ji Němcům minulý týden, ale až dosud ve své taktice "vystřel a zmiz" pro ten pekelný vynález nenašli využití. Věděl, že pokud se mu podaří stroj zprovoznit, mohl by docela dobře zachránit to, co z jejich 1. pluku SAS zbylo.

Vnořil se do úzkého prostoru pro řidiče, stiskl startér a modlil se, aby motor ve vlhkém chladném lesním klimatu naskočil. A podařilo se. Motor se okamžitě a hladce rozběhl. O'Sullivan si ulehčeně oddychl, uchopil řadicí páku a zařadil rychlost.

Malé pásové vozidlo se kolébalo kupředu tím směrem, kde Smith zpoza svého kamene stále pálil granáty mezi stromy. Seržant byl jediný, kdo s tou strašlivou zbraní na vozidle, jehož pásy teď trhaly podrost a zanechávaly za sebou hnědé blátivé stopy, dokázal zacházet.

"Smithi!" zarval O'Sullivan.

Seržant okamžitě pochopil, co má mladý důstojník na mysli. Odložil svou zbraň a v témže pohybu se vyšvihl na obrněnec. V té chvíli je spatřili útočníci a do tenkého pancíře vozidla zabubnovaly kulky. Rory se modlil, aby nezasáhli motor; potom by byl konec.

KERRIGAN Překvapivý útok

"Jdeme na to, Smithie!" zvolal, unášen vlnou nevysvětlitelně divokého bojového zápalu. "Pusť to do nich! Ať ochutnají svoji vlastní medicínu!"

I přes nebezpečí se Smith zasmál a křičel přes řev motoru ve stoupání. "Dneska bude pečený maso, šéfe, a žádný chciplý ryby!"

Vosa se přehoupala přes vrchol svahu a Rory bojoval s řízením, aby se nepřevrátili. Esesáci už rozpoznali, co se to k nim blíží. Stejně jako muži z SAS, i oni věděli, co je to za strašlivý smrtící nástroj. Ze všech stran soustředili palbu na poskakující a vrtící se malé vozidlo. Smith sejmul plachtu, kterou byl plamenomet přikrytý, a připravil se vyslat na Němce pekečový oheň. Kulky zběsile bubnovaly do bočnic. Rory se znovu a znovu shýbal za ochranným štítem před místem řidiče.

Jeden z příslušníků SS v maskovací uniformě se po nich pokusil hodit zblízka granát. Rory neváhal a najel přímo na něj. Muž s řevem zmizel pod pásy. Potom už se jen na pásu houpala jeho levá ruka, jako by mávala na rozloučenou kamarádům stíhaným panikou.

Smith za tou příšernou zbraní rovněž neváhal. Věděl, že jim štěstí nemůže vydržet příliš dlouho. Stiskl spoušť. Ozvalo se mohutné zasyčení, jako by nějaké pohádkové zvíře vychrtilo oheň. Chladný listopadový vzduch se okamžitě ohřál. Nato z nemotorně vyhlížející hlavně vystřelil horký plamen. Tráva před nimi se zkroutila, zasyčela a zbylo z ní jen kouřící černé nic.

Mladí příslušníci SS ztuhli. I na tuto vzdálenost Rory zahlédl zděšení v jejich tvářích. Ale jeden nebo dva z nich stále pálili, proto sešlápl plyn a vozidlo se rozjelo a poskakovalo lesem. Smith, plně vystavený střelám, nebezpečně pročešavajícím vzduch, znovu vystřelil.

Z tlamy plamenometu vyšlehl obrovský modročervený plamen a hladově zamířil ke svým obětem. Skupinka Němců zařvala hrůzou, když je plamen obalil. Vzduch byl náhle plný sladkého zápachu škvařícího se lidského masa. Rory chvíli neviděl, co se s Němci stalo.

Potom plamen pohasl, kouř se rozptýlil a zanechal za sebou skupinku neidentifikovatelných spálených trpaslíků s rukama vztaženými vzhůru, jako by se modlili.

Udělovalo se mu z toho zle. Do krku se mu nahrnulý kyselý žaludeční šťáva a hrozily, že ho zadusí. Plamenomet je hrozná zbraň, ale byla to jediná možnost, jak zachránit vlastní muže. Smith to věděl také, a proto opět stiskl spoušť. Znovu se před nimi objevila divoká ohnivá koule. Ale Němcům to už stačilo. Zarazili se a strkali do sebe v zoufalé snaze uniknout strašlivému, maso požírajícímu plameni. Jeden z nich tolik štěstí neměl. Zakopl a plamen ho pohltit. Zaječel a zdálo se, že ten jekot nikdy neutichne.

Když oheň pohasl, zbyla z něj rozteklá hmota s jednou rukou před sebou, jako by se snažil zadržet oheň, který se na něj valil. Z ruky visely cáry spáleného masa. Jeho obličej tvořila jediná odporná směs fialových a černých puchýřů a jeho nohy olizovaly malé modré plamínky. Pomalu, velice pomalu se skácel. Nesmírně zhnusený a s uklidňujícím vědomím, že už jsou mimo nebezpečí, Rory O'Sullivan zařval: "V pořádku, Smithie, to stačí!"

"Jistě, šéfe, souhlasím," odpověděl tiše seržant a tvář mu zezelenala, když spatřil esesáka ležícího na zemi. Pustil zbraň a Rory otočil vozidlo.

*

O pět minut později, když už příslušníci SAS spěšně nakládali svou výstroj na džípy, Paddy Mayne zavelel: "Jsme prozrazení. Mizíme! Myslím, že jsme toho pro la belle France udělali až dost."

Rusty Miller, jejich radista, běžel přes mýtinu plnou zpocených mužů a v ruce držel cár papíru. "Šéfe, šéfe!" volal. "Nejvyšší priorita!"

Velký Ir mu papír spěšně vytrhl z ruky. Rory netrpělivě přešlapoval. "Je to od Šíleného Mika," hlásil Paddy. "Náš návrat domů je odvolán. Tady, přečti si to sám, Rory!" Strčil papír mladšímu důstojníkovi do ruky a odcházel vydat nové rozkazy.

Zpráva zněla: "Proveďte okamžitě. Hlaste se na velitelství gen. Leclerca, 2. panc. div., Luneville. Akce, nejvyšší priorita. Rozkaz min. předs. Brig. gen. Calvert."

Rory udiveně hvízdal. Věděl, že se Churchill velice zajímal o SAS, protože k jednotce patřil i jeho vlastní syn, než ho z ní s ostudou vyhodili. Ale od doby, kdy přikázal, že mají v poušti zajmout nebo zabít německého velitele Rommela, tohle byla první mise, které se pluk účastnil na jeho přímý rozkaz. To znamená, že půjde o něco velkého.

Nato se i O'Sullivan rozběhl přes mýtinu, aby naložil své věci na džíp. Nesměli ztrácet čas.

"Qui va là?" výzva muže ve vedoucím džípu naprosto překvapila. Rory O'Sullivan dupl na brzdy a džíp poskočil a zastavil na půl cesty po dlážděné silnici, vedoucí k bývalému vévodskému paláci, kde bylo nyní umístěno Leclercovo velitelství.

Ze dveří po obou stranách silnice se vynořili dva statní francouzští vojáci v amerických uniformách s odjištěnými samopaly. Uniformy měli čisté a vyžehlené a ve znuděných tvářích rozumně vypadající pohled. Rory rychle vysvětlil kdo jsou a co mají za úkol, zatímco vojáci poslouchali a ani na chvíli nespustili oči z posádky džípu, ani prsty ze spouští. Nakonec je odpověď uspokojila, takže na malý konvoj mávli. "Allez - vite!"

Dojeli k palácovému komplexu z 18. století v centru Lunevillu. Rory řekl směrem k Maynovi, sedícímu vpředu vedle něj: "Na Frantíky celkem dobrý, šéfe." Mayne pokývl svou velkou hlavou. "Ve srovnání s těma, co jsme s nima bojovali loni v Itálii, je to nebe a dudy. To byla jen banda flákačů. Většina jejich důstojníků loajálně sloužila Vichy, než pochopila, odkud fouká vítr. Pak náramně rychle obrátili."

Rory přikývl a zpomalil, protože se blížili k velké bráně, hlídané dvěma tanky Sherman, na nichž byly znát šrámy z bitev - tam, kde je zasáhly německé střely, se jejich boky stříbřitě leskly. Měl nepříjemný pocit, že je sledují neviditelní střelci, které svrbí prsty, jimiž svírají spouště kulometů.

Nikdo jim však cestu nezatarasil a o chvíli později už parkovali na dlážděném nádvoří přeplněném džípy a dalšími vozidly, výkonně vyhlížejíci štábními důstojníky s deskami pod paží a důležitě spěchajícími sem a tam. V celém tom místě byla cítit válečná vřava. To napětí bylo skoro hmatatelné. Buďto tu vládla panika - anebo se chystala operace.

Následován Rorem O'Sullivanem zamířil Paddy Mayne ke vchodu a ignoroval pohledy Francouzů, kteří se nepokrytě divili, co mezi nimi dělají tihle ošumělí a špinaví Angličané. Dva strážníci před nimi předpisově srazili paty a elegantní mladý důstojník v americké khaki uniformě (na hlavě však měl elegantně na stranu posazenou képi), který se vynořil ze dveří, pronesl bezchybnou angličtinou: "Vy musíte být ti dva angličtí důstojníci, které tu očekáváme. Generál Leclerc vás přijme okamžitě. Pojďte prosím za mnou." Nato se francouzský poručík, aniž by na ně čekal, otočil a lehce vyběhl po obrovském mramorovém schodišti, na něž z vybledlých portrétů chladně shlíželi nějací neznámí šlechtici z 18. století. Mladý Francouz svižně krácel chodbou. Za dveřmi po obou jejích stranách klapaly psací stroje, zvonily telefony a štábní důstojníci se svazky dokumentů pod paží co chvíli vcházeli nebo vycházeli. Mayne měl znovu pocit, že se na velitelství připravuje něco velkého. Mladý důstojník se zastavil před vysoce naleštěnými dveřmi, na nichž byl připíchnut kus obyčejné lepenky s jediným slovem: "Leclerc". Zaklepal a prakticky okamžitě se ozval tvrdý jasný hlas. "Venez!"

Důstojník otevřel dveře, postavil se do pozoru a zasalutoval, stejně jako Mayne a O'Sullivan. "Angličtí důstojníci, mon general," uvedl je.

Paddy a Rory hleděli na důstojníka ve středním věku se dvěma hvězdičkami generálmajora na výložkách. Byl středně vysoký, mohlo mu být snad necelých čtyřicet a nad malým knírkem měl přísné oči s pronikavým pohledem. Jeho mužná snědá tvář se na okamžik uvolnila do prchavého úsměvu. "Děkuji že jste přišli, pánové," řekl dobrou angličtinou skoro bez přízvuku. "Můžete si dát pohov." Uvolnili se a Mayne si říkal, že se mu francouzský generál líbí, ačkoliv by totéž nemohl říct o majorovi, stojícím za generálem. Ten byl tlustý a břicho mu přetékało přes opasek. Jeho masitá tvář byla vlhká jako by se potil, a jazykem si neustále přejížděl silné rty. Vypadal přesně jako ti loni v Itálii, které tak nesnášel. Ani za mák mu nevěřil.

"Takže k věci, pánové," přerušil Leclerc tok jeho myšlenek. Generál přešel k velké mapě Alsaska na stěně a zastavil se před ní. Major se postavil vedle něj, v jedné ruce tužku, ve druhé zápisník.

Leclerc neztrácel čas. "Je tomu už skoro čtyři roky, pánové, kdy jsem spolu se svými muži dobyl italskou pevnost v oáze Kufra. Nebylo to velké vítězství, bylo však významné." Mluvil v krátkých jednoduchých větách, mezi nimiž dělal přestávky, jako by naslouchajícím doprával čas, aby informace, kterých se jim od něj dostávalo, absorbovali. "Proč? Protože to bylo první vítězství, jehož nové francouzské síly - ještě se tomu nedalo říkat armáda - pod vedením generála de Gaulla dosáhly. Dokonce jsem musel jednoho z kaplanů stavět jako hlídku, tak málo mužů jsem měl."

Při vzpomínce na mohutnou postavu otce Bronnera s hustým rudým plnovousem, jak hlídá vyděšené italské zajatce, se Leclerc sentimentálně pousmál. "Toho dne jsem poslal de Gaullovi do Londýna telegram, že nad kufrou vlaje prapor s lotrinským křížem. Zprávu jsem zakončil slovy: 'Neustaneme, dokud vlajka Francie nebude

vlát také nad Paříží a Štrasburkem'."

Paddy Mayne vypadal zmateně, neřekl však nic. Ale tučný major se vítězně usmál a řekl francouzsky: "Ach! Slavná přísaha z Kufry. Tu zná každý Francouz." Leclerc majora ignoroval. Z opovrhlivého pohledu na jeho bronzové tváři bylo jasné vidět, že ho nemůže ani vystát.

"Od té doby se mi podařilo splnit polovinu daného slibu. Naši američtí spojenci mi prokázali velikou poctu, že moje jednotka mohla být první, která vstoupila do Paříže. Ještě pořád však zbývá Štrasburk."

Francouzský generál se znovu odmlčel a nechal slova doznívat v myslích posluchačů. "A nyní, z politických důvodů, které se vás netýkají, váš premiér Churchill a generál de Gaulle přesvědčili vrchního velitele, aby mi dovolil osvobodit Štrasburk a splnit tak i druhou část přísahy."

Mayne vrhl rychlý pohled na O'Sullivanu. Ten věděl proč. Pokud se má útoku na Štrasburk zúčastnit i 1. pluk SAS, možná budou mít šanci vyrovnat si účty s tím záhadným doktorem Barschem, který tak sadisticky mučil jejich dva kamarády.

"Dostal jsem hlášení, že váš pluk v posledních dvou měsících operoval ve Vogézách, plukovníku Mayne."

Paddy přikývl a při vyhlídkách na novou akci se mu v hlavě roztočil kolotoč myšlenek.

"Znáte vedlejší cesty, pozice Němců a podobně?"

Paddy znovu přikývl.

"Bon! Potom, plukovníku Mayne, bych vám byl vděčný, pokud byste mohl navrhnout směr průniku a zajistit cestu horami směrem k Rýnu u Štrasburku pro síly dvou pluků. Pan Churchill už vašemu válečnému kabinetu uložil, aby podnikl nezbytné kroky. Co tomu říkáte, plukovníku Mayne?"

"Považuji to za velikou poctu, pane," řekl Paddy rázně a oči mu blýskaly vzrušením. "Můj pluk je hrdý na to, že vás bude moci dovést do Štrasburku!"

Generál Leclerc se znovu krátce usmál. "Děkuji vám. Zná vaši pověst. Jsem si jistý, že mé divizi poskytnete všechny informace, které bude potřebovat." Poprvé se otočil k umaštěné vyhlížejícímu důstojníkovi. "Toto je major Joubert z 1. francouzské armády." Z jeho hlasu číselo pohrdání, ale bylo namířeno na Jouberta nebo na 1. francouzskou armádu, nacházející se jižně od Leclercovy divize? Mayne nevěděl, ani se o to nestaral.

Joubert strnule stál, na jeho tlusté zvířecké tváři mu pohrával jemný úsměv a Rory si pomyslel, že vypadá spíš jako vrchní číšník podlézající hostu ve snaze o tučné spropitné, než jako voják. "Je ne peut pas parler anglais," začal Joubert, ale Leclerc ho drsně umlčel.

"Major Joubert má za úkol naplánovat klamný výpad, který by podnikla jedna divize 1. francouzské armády." Znovu se na jeho tváři objevil výraz despektu a Rory si řekl, že generál Leclerc nechová žádnou náklonnost ke svým kolegům dále na jihu.

"Jejich 1. divize vyrazí k Rýnu tady," ukázal na velké mapě, "v oblasti Mulhouse. Doufáme, že tento klamný útok vyláká německé zálohy, zatímco moje divize překročí Vogézy, které, pokud vím, nebyly od západu překročeny - obzvláště v zimě - od dob Římanů."

Nechal informaci doznít, zatímco oba britští důstojníci zírali na mapu. Z minulých zkušeností oba věděli, jak náročný terén hory představují. Vést tudy dva obrněné pluky nebude žádná procházka, zvláště pokud ještě začne sněžit, což se touto roční dobou dalo očekávat. Kromě toho se budou muset vypořádat s Němci, jejich přísluhovači z milice a samozřejmě se zrádci jak ve francouzsky, tak v německy mluvící části hor, kteří by za hrst cigaret prodali vlastní babičku. Leclerc zahlédl výraz ve tvářích obou Britů. "Vím, vím," řekl spěšně, "ale jestli to někdo dokáže, jsem si jistý, že právě vy z SAS. Kromě toho," dodal možná trochu lstivě, "nezní vaše heslo 'Kdo se odváží, vítězí'?"

Tím je ovšem dostal. Paddy Mayne se rozzářil a Rory O'Sullivan zamumlal: "Máte pravdu, pane. Uděláme, co bude v našich silách."

"Můžete se na nás spolehnout, pane," dodal rychle Mayne.

"Děkuji vám," odpověděl Leclerc. "Pánové, před šestadvaceti lety vstoupila francouzská armáda znovu do Štrasburku, poprvé od doby, kdy město zabrali v roce 1870 Prusové. Tehdy jsem byl čtrnáctiletý chlapec, ale to nadšení si pamatuji dodnes. Štrasburk byl opět francouzský. To bylo 22. listopadu 1918. Pánové," dodal kovovým hlasem, "mám v úmyslu vstoupit se svou 2. pancéřovou divizí do alsaské metropole ve stejný den tento měsíc. Takže na přípravu tohoto symbolického aktu, který postaví francouzský národ na stranu generála de Gaulla, nezbyvá příliš mnoho času."

Z důvodu, který znal jen on sám, vrhl krátký pohled na Jouberta, ale Rory si povšíml, že se francouzský major při tomto pohledu poněkud začervenal. "Nemáme mnoho času. Dnes v noci byste měli předložit své návrhy. Rád bych si je vyslechl

KERRIGAN Překvapivý útok

zítra ráno. V osm nula nula zde v mé kanceláři." Otočil se a na anglické důstojníky rázem zapomněl. Okamžitě se soustředil na jiné věci. Oba muži z SAS chvíli nevěděli, co mají dělat. Poté Mayne dloubl do O'Sullivanova, načež se oba postavili do pozoru, zasalutovali a odešli. Mladý poručík na ně čekal. "Připravil jsem ubytování pro vaše muže ve škole nahore po silnici," hlásil, když scházeli se schodů. "Obávám se, že nedokážeme připravit tak výtečný yorkshirský pudink a rybu s pomfrity, jaké jsme jedli v Hullu.* Budete se muset spokojit s kuchyní naší francouzské armády. Ale máme pro vaše muže Mutzig Pils ze Sársky."

*** (poznámka pod čarou):

* Francouzská divize byla před invazí umístěna v Hullu.

Rory se usmál a vzpomněl si, že v posledních čtyřech měsících jedli jen směsi masa a zeleniny z konzerv. Yorkshirské pudinky a ryba s hranolky byly pokrmy z říše snů.

"Vy zůstanete tady v paláci," pokračoval důstojník.

Mayne zavrtěl hlavou. "Ne, v mém pluku žijí důstojníci společně se svými muži. Je to tak lepší."

Zarazil se, protože si všiml, že ho mladý Francouz neposlouchá. "Co je?" tázal se.

Místo odpovědi ukázal důstojník na tlustého majora, s nímž se setkali v Leclercově kanceláři. Ten teď s límcem zvednutým přes uši, skoro jako by toužil skrýt svou tvář, spěchal přes nádvoří směrem k bráně.

"Divnej pavouk, tohle," prohlásil. Nato majora Jouberta pustil z hlavy a začal vysvětlovat, kde se nachází jejich ubytovna.

¶Kapitola 6

Joubert se svalil do křesla naproti ní s přirozením vytaženým z rozeprutého poklopce. Jako vždycky si neustále olizoval tlusté rty a sledoval jak dělá, co jí přikázal. Občas přerušil těžké ticho malého pokoje štěknutím: "Roztáhni je víc!" nebo: "Dělej to pomaleji. Víš, jak dlouho mi trvá než se vzruším, ženská!" Solange by ho v té chvíli nejraději zabila. Toto nutkání měla od doby, kdy ji strana pověřila zpracováním toho tlustého prasete, velmi často. Ale krotila svůj vztek. Tohle ponížení bylo cenou, kterou byla nucena platit za informace, jež jí ten tlustý svinák a zrádce předával. Takže se zařídila podle jeho instrukcí, zatímco major nadřazeným pohledem sledoval každý pohyb jejího prostředníčku, a říkala si, že Joubert nejspíš zradil každého, kdo mu jen trochu věřil.

Před válkou byl členem levicové Lidové fronty, ale celou dobu předával informace protistraně, fašistům. Na začátku války prozradil tajné údaje o Maginotově linii Němcům. Potom loajálně sloužil Vichy, dokud neucítil odkud vane vítr a nepoznal, že Němci válku prohrávají. Spěšně se připojil k partyzánské buňce, která měla základnu na jednom statku na Riviéře, daleko od míst bojů.

Když se tam v srpnu vylodila francouzská armáda, rozpomněl se, že je důstojníkem v záloze a okamžitě narukoval. Pokud Solange věděla, udělal to z jediného důvodu - pochopil, že jedine takhle bude moci nadále dobře jíst. Teď zrazoval i tuto armádu. Byl Jidášem od narození.

"Můžeš trochu zrychlit," vetřel se chraplavým hlasem do jejích vzteklých myšlenek. "Začínám být vzrušený." Vzal svůj ohyzdný ochablý úd do pěstěné masité ruky, jako by to byla skvělá vymoženost.

Zařídila se jak poručil a trochu vzdychla jako v extázi. Čím dřív to bude mít za sebou, tím lépe.

Jeho tmavé oči se divoce leskly. "Užíváš si to, co?" zachrochtal. "Vsadím se, že když tu nejsem, pořád si to děláš a těšíš se na mého velkého macka, až ti ho tam strčím, he?"

"Ano! Ano!" lapala po dechu a hlavou házela ze strany na stranu jako v záchvatu nekontrolovatelného vzrušení. "Už to nemůžu vydržet!"

"Ale budeš muset. Ještě nejsem připravený."

"Sale con!" zaklela v duchu a dál pohybovala prstem, jak jí nařídil, a cítila se chladná jako led. Její hubené tělo necítilo ani náznak vzrušení nebo touhy.

Nyní držel svého "macka", jak mu říkal, v obou rukou. Jeho odulá ulepená tvář byla směsí chtíce a něčeho, co vypadalo jako vztek, jako by ho rozčilovalo, že mu "macek" netuhne dostatečně rychle.

Nakonec byl připraven. "Teď to máš mít! Budeš se svíjet a prosit o milost, ty malá čubko!" skřípal zuby. "Připrav se na to, pořádně si to užiješ, ty děvko!"

Svalil se na ni. Rozvrzaná mosazná postel pod jeho vahou protestně zaskřípala. Lapaje po dechu a s funěním, jako by měl každou chvíli dostat záchvat mrtvice,

KERRIGAN Překvapivý útok

začal přirážet, zatímco ona apaticky a znuděně civěla do špinavého a popraskaného stropu. Bože, co bych teď dala za cigaretu, říkala si v duchu. Celé jeho tučné tělo se náhle otrásl. Z úst se mu draly neartikulované zvuky. Pak zařval, jako by do něj někdo bodl nůž. Vzepjal se, zhroutil se vedle ní a lapal po dechu, jako by právě doběhl dlouhý závod.

"Cochon!" křičela v duchu. To tlusté sobecké prase si nikdy nedávalo pozor. Rychle ho odstrčila; nechtěla otěhotnět s krysou jako on. Odběhla k bidetu v rohu, ze všech sil se vymočila a pak se důkladně umyla v rozkroku i zevnitř, zatímco on stále chroptěl a sípal na prohnuté posteli s očima pevně zavřenými. I když se očistila, nepřestávala si říkat, že jednoho dne vykoná svou pomstu. Až už Joubert nebude k užitku, požádá stranu o pistoli a osobně a s největším potěšením ho střelí do toho jeho tlustého pupku a bude se přitom cítit tak nevinná, jako toho dne, kdy coby vesnické děvče a panna odešla z Orange s úmyslem dostat se na Sorbonnu.

Konečně se vzpamatoval. Stále ležel na posteli a upravoval si poklopec. "Nemůžeš popřít, že sis to náramně užila." Uculil se potutelně svými kulatými tvářemi.

"Většina žen, které jsem měl, by se za jiným mužem ani neohlédla. Mohl bych ti vyprávětš ó la lá!"

"Rozumím, drahý Henri," řekla spěšně a snažila se, aby to znělo nadšeně. "Jsi v posteli užasný. Jako vždy!"

"Já vím," odpověděl a prohlédl si ji. Není přímo hezká, říkal si, ale je mi k dispozici, ve městě, kde je nedostatek inteligentních žen, které by byly ochotné hrát se mnou tu hru, při níž se dokážu vzrušit. To dovedly jen vzdělané inteligentní ženy. Někdy uvažoval, jestli si svého času příležitostně nepřivydělávala jako děvka v Paříži. Zdálo se, že na svých dvacet let dobře ovládá všechny ty milé sexuální praktiky.

O pět minut později kouřil doutník z černého trhu apil dobrý koňak z téhož zdroje (za prvotřídní informace, které předával, měl přece nárok požadovat zboží z černého trhu stejně jako její štíhlé tělo). Pro koho byly informace určené netušil a ani ho to nezajímalo, to pro něj bylo naprosto nepodstatné. Jediné, na čem toho roku 1944 záleželo, bylo, aby on, Henri Joubert, přežil válku. Teprve pak se začne starat o budoucnost.

"Jsou za tím Angličané," řekl pomalu, když se venku setmělo a hlučné malé tramvaje, rozvážející dělníky z továren, rachotily sem a tam. Kolem prošla četa vojáků, prozpěvujících si boudin. Pomyslel si, že jsou určitě z cizinecké legie. Bezpochyby banda kriminálníků. Ale Leclerc naverbuje kohokoli, jen aby se vyhnul tomu, že on a jeho divize budou přiřazeni k 1. francouzské armádě v Alsasku.

"Proč?" chtěla vědět a skrývala svou netrpělivost.

Pokrčil rameny. "O takové věci se nestarám," odfrkl povzneseně. "Ale rozhodně jsou do toho zapletení. Dneska přijela banda Angličanů, který vypadali hodně drsně a jako kriminálníci. Povedou toho zrádce Leclerca,"* odfrkl a uculoval se při tom, "přes vogézske průsmyky. Podle všeho se tam poslední dva měsíce pohybovali."

*** (poznámka pod čarou):

* Roku 1940 byl Leclerc vládou ve Vichy v nepřítomnosti odsouzen k smrti za to, že se přidal k de Gaullovi.

"Kudy přesně?" zeptala se ostře.

"Vím já?" napínal ji.

Znovu roztáhla nohy a odhalila černé ochlupení svého klína. Věděla, jak tomu hajzlovi přitáhnout udičku. Byl to rozený voyeur. Mladí patrně strávil u klíčových dírek pokojů pro služky, říkala si opovržlivě.

Teď se culil od ucha k uchu. "Vidím, že už jsi na mě zase nažhavená, he! Ale budeš se muset pocvičit v trpělivosti. Jsem zaměstnaný muž, jak víš."

Solange našpulila rty, jako by se jí to dotklo. "Můžu si s ní zase pohrát," nabídla mu.

"Jo, přesně to udělej, aby byla pěkně nažhavená a připravená, až zítra zase přijdu. A teď - na co ses to ptala?"

"Proč jsou ti Angličané tady v Luneville a co mají co dělat s tím fašistou Leclercem?"

Při slově "fašista" a jeho spojení s generálem se rozesmál, ale otázku zodpověděl přímo. "Leclerc má rozkaz od de Gaulla vytáhnout na Štrasburk. Ty anglické drsnáky mu půjčil Churchill - tady máš opravdového fašistu - aby mu pomohli najít cestu přes hory. To je všechno co vím." Podíval se na drahé náramkové hodinky značky Patek, které mu také obstarala na černém trhu, a na něž byl před závistivými kolegy mimořádně pyšný. "Ha ha!" zvolal a s požitkem dopil zbytek koňaku. "L'heure bleue je za námi. Musím se vrátit do jídelny, než bude

večeře."

"Přijdeš zítra stejně jako dneska?" ptala se předstíraně prosebným tónem.

"Jistě." Vklouzl do kabátu, nasadil si kěpi okázale na stranu, ledabyly ji políbil na tvář a loudal se ven, očividně sám se sebou naprosto spokojený.

"Salaud!" zasyčela vztekla, když se za ním zavřely dveře. Rychle sevřela nohy k sobě a záplatovanou košili si přetáhla přes kolena, jako by ji náhle přepadl stud.

Chvíli nehybně seděla, pozorovala poslední zbytky denního světla a nevnímala chlad svého malého kamrlíku, zatímco venku se začaly tiše snášet první smutné vločky sněhu.

Mohla hádat, proč de Gaulle a Leclerc chtějí osvobodit Štrasbuk od Němců. Jako všichni ostatní ve Francii, i ona slyšela o přísaze z Kufry. Osvobození tohoto velkého města by bylo symbolickým aktem, po němž by se národ postavil za de Gaulle. To strana nemohla připustit. Pokud chtěla svrhnout de Gaulle a jeho vládu, muselo to být tuto zimu, dokud lidé mají hlad a Německo ještě není poraženo. Příští rok by mohlo být klima pro převrat krajně nevhodné.

Nehybně seděla ve tmě a jen napůl vnímala zvuky přicházející zvenčí. Hryzala si spodní ret jako dítě soustřeďující se na složitý domácí úkol.

Strana samozřejmě nemohla zastavit obrněnou divizi o dvaceti tisících mužích, na takovou operaci neměli zdroje. Ale ti Angličané? Těch nemohlo být mnoho. Ty by oddíly maquis ovládané stranou mohly zadržet nebo zastavit, alespoň na tak dlouho, dokud v horách nezačne padat sníh. Obrněné divize pak nebudou mít šanci prodrat se horami, pokrytými těžkým sněhem.

Solange pookřála. Rychle si oblékla kalhotky, okolo krku omotala šátek a přehodila přes sebe teplý kabát, vyrobený v roce 1943 z německé armádní přikrývky získané na černém trhu.

Za pět minut už stála v měkce padajícím sněhu před Lycée des Garçons, kde byli ubytováni muži z SAS, právě spravující své džípy. Počítala, že vozidel je asi deset plus jedno malé obrněné. Z vlastních pozorování už věděla, že přestože Američané jezdili v džípu po třech - měli těch užitečných vozidel z americké produkce dostatek - Leclercovi poilus jezdili v džípu po čtyřech. Dělalí to Angličané také tak? Nevěděla. V každém případě jich nebylo mnoho, mezi pětatřiceti až padesáti, včetně obrněného vozidla. Ty by strana mohla zvládnout, říkala si.

Náhle se zpoza rohu od starého školního hřiště vynořil jeden z Angličanů v uniformě s maskovacím vzorem. Věnoval jí významný pohled a přejel si prstem po tenkém nírku, jako to dělal v Errol Flynn v amerických filmech. Usmál se na ni. "Bon soir, M'selle!"

"Bon soir, M'sieu," odpověděla zdvořile, ale mužů už měla pro dnešek dost.

Zachumlala se do vysokého límce kabátu, otočila se a padajícím sněhem spěchala pryč.

Tašhy Kennedy pokrčil rameny. "Hloupá husička," pronesl do prázdna. "Neví, o co přichází." Potom se také otočil a vrátil se do velké staré budovy školy. Za čtvrt hodiny začíná brífink a šéf, tedy plukovník Mayne, nemá pochopení pro opozdilce.

♀Kapitola 7

Vedoucí džíp si razil cestu po venkovské silnici poseté krátery od granátů směrem k předsunutým pozicím americké 79. divize. Po obou stranách silnice stály vysoké staré stromy, oholené palbou až na kmen. Jejich větve ležely v příkopech jako sluncem vysušené kosti. Na polích vlevo i vpravo hyzdily bílou sněhovou pokrývkou čerstvé velké hnědé krátery, jež jako by tam vyhrabal obrovský krtek. Tu a tam stály rozbité tanky, které pomalu začínaly rezivět, a dřevěné kříže označující hroby jejich posádek, rozmetaných kolem.

Objeli mrtvou krávu ležící uprostřed silnice s nohama trčícíma vzhůru, nafouklou plyny z rozkládajícího se těla. Celá zpusťšená země kolem vypadala prázdná, jako by muži z malého konvoje SAS byli poslední živí lidé na světě.

"Je to pořád totéž," hlásil poručík Peters ze zpravodajské sekce 79. divize, jako by četl myšlenky svých spolecestujících. "Čím blíže fronty jste, tím méně lidí jako by tu žilo."

Paddy Mayne přikývl, ale jeho pronikavý pohled zůstal pevně připoután k čáře pohoří před nimi. Právě tam byl nepřítel.

"Druhý prapor má předsunutou hlídku přímo napravo od té rozbořené stodoly na třetí hodině. Až zamíříme do lesa, budou nás krýt. S trochou štěstí se protáhneme německými liniemi jako hovno nohavicí." Zasmál se vlastnímu hrubému vtípu.

Mayne, jenž právě nepřekypoval přehnanou náklonností k Amíkům, se souhlasně

usmál. Peters vypadal jako dobrý chlap.

Byl to nápad generála Leclerca, že se vrátí do hor právě na úseku 79. divize. Tam byla fronta už několik dní klidná a předpokládalo se, že proti Američanům stojí podřadná německá divize, která ráda nechávala věci tak, jak byly.

"Kromě toho," varoval je ráno s vážnou tváří generál, "v Luneville je spousta špehů - milice, Němci, rudí," zatvářil se kysele a major Joubert vedle něj náhle vypadal velmi ustaraně, jako by se také obával hrozby, kterou tito špehové představovali. "Až se pohnu," pokračoval Leclerc, "nechci, aby nepřítel - přesněji řečeno nepřátelé - věděli, co mám v úmyslu. Mám v plánu, s vaší pomocí, rychle zmizet v horách. A nepřátelé se dozví co jsme zač, teprve až se k nim dostaneme."

Přiblížili se ke stodole a zpomalili. Zpoza budovy se vynořil mladý seržant s týdenním strništěm a kruhy pod očima, s lotrinským křížem - znakem 79. divize - na rameni. Nesalutoval, jak by udělal v jiné situaci. Rory souhlasně přikývl. Salutování důstojníkovi poblíž frontové linie na něj mohlo přitáhnout pozornost číhajícího odstřelovače. Poddůstojník to věděl.

"Jak to jde?" zeptal se neformálně Peters, zatímco je dírou po střele ve stěně stodoly zvědavě pozorovalo několik dalších zarostlých vojáků.

"No, tendle tejden ničí máma nevyhrála zlatou hvězdu." Měl na mysli hvězdy, které americké matky umísťují do oken, jestliže některý z jejích synů zemře v boji.

"Nepřátelská aktivita?" ptal se Peters.

"Nic," odpověděl seržant. "Myslím, že se náckové zakopali na zimu."

Paddy Mayne, pozorující oblohu, jež získala olověný nádech prozrazující, že brzy nejspíš začne sněžit, se trochu netrpělivě zeptal: "Jaký je další postup, Petersi?"

"Takovýto, pane. Táhle máme tygra, skoro v německýchš"

"Tygra?" nechápal Mayne.

"Jsou to vlastně příslušníci našeho průzkumného a rozvědného oddílu, ale tihle hoši jsou něco extra. Všichni mluví německy, takže v pohodě procházejí skrz jejich linie sem a tam a jsou zproštěni všech ostatních povinností. Pokud nejsou ve službě, celou dobu buď spí nebo se vykecávají."

"Jo," zavrčel bradatý seržant a Maynovi se zdálo, že v jeho hlase zaslechl nádech hořkosti. "Skoro abysme jim ještě utírali zadky, parchantům líným."

Peters se pousmál. "Ale kdykoliv jdou přes čáru, riskují, že je dostanou. A v jejich případě to znamená jediné: Němci je prostě zastrelí. Vědí příliš mnoho." Seržant zmlkl.

"Každopádně," pokračoval Peters, "mám tam tygra, opravdového Němčoura jménem Dahmen; už je tam chudák dvanáct hodin. Poslouchá a obhlíží německé pozice podle cesty, kterou mohou jet vaše džípy. Plukovníku, abysme to rozhýbali, navrhuju, že se pár z nás vydá kupředu, abysme zjistili, co nám řekne. Co si o tom myslíte?"

Mayne jen souhlasně přikývl. Nechtěl dát vsázku celý svůj pluk. To by hned na začátku operace bylo příliš riskantní. Otočil se k O'Sullivanovi. "V pořádku. Rory, půjdeme my dva a navíc si s sebou raději vezmeme Smithe 175."

"Jistě, šéfe," odpověděl Rory a slezl z džípu, následován seržantem Smithem z druhého auta.

Peters nechápavě zavrtil hlavou nad oslovením nadřízeného důstojníka "šéfe", ale neřekl nic. Všichni věděli, že Britové jsou divní. Kromě toho by se nerad dostal do rozepří s těmito dvěma drsně vypadajícími obry vedoucími anglickou průzkumnou hlídku.

Džípy se rychle schovaly za stodolou, aby na ně nebylo vidět, a Američan a tři muži z SAS zamířili pěšky k lesu. Někde v dálce zarachotil kulomet jako rozzlobený datel, ale před nimi se nic nepohnulo. Ani jemný vánek nezašuměl holými větvemi stromů. Rory O'Sullivan cítil, jak mu jakýsi mrazivý prst pomalu přejíždí po páteři dolů. Vztekle zavrčel, stočil svůj pohled k lesu a snažil se proniknout zelenou a bílou temnotu mezi borovicemi na kopci nad nimi, ale nespatriil nic.

Smith bezprostředně za ním měl stejně neblahou předtuchu. Rory ho slyšel uvolnit pojistku samopalů. Cítili to vlastně všichni, ale Rory nedokázal přesně definovat, oč vlastně běží.

S Petersem v čele vešli do lesa. Peters tady už zjevně byl, protože nezaváhal, kterým směrem se mají vydat. I on vytáhl svůj revolver a odjistil ho, jako by mohli očekávat potíže.

Mezi stromy před nimi náhle něco tiše zašustilo. Zastavili se a srdce jim zběsile tloukla. Upřeně hleděli směrem, odkud zvuk přišel. Stromy znovu zašustily. Kdokoli tam byl, váhal, jako by přesně nevěděl, kde je. Poté zvuk ustal. Peters vrhl pohled na Roryho, který jen pokrčil rameny. "Váš muž?"

zašeptal.

Teď zase pokrčil rameny Peters. "Možná," zašeptal zpět.

Rory nevěděl přesně, co má dělat. Neznámá postava se někde před nimi zastavila a teď se ukrývá mezi stromy a čeká.

Zdalo se, jako by přešla celá věčnost, jak se tam tak krčili a nevěděli co dělat; jestli mají jít dál nebo ne. Všichni napínali uši v lehkém vánku v naději, že zachytí nějaký zvuk nebo pohyb. Ale nic se nedělo. Byli v lese nejspíš sami, třebaže instinktivně tušili, že na ně někdo čeká.

Nakonec to Rory nevydržel. "Serem na to! Jdeme!" sykl. "Můžou nás jenom zastřelit."

"Dobrá," souhlasil Peters, "budou z nás pěkný mrtvolý, kapitáne!"

Smith za nimi zakroutil hlavou a řekl si, že důstojníci patrně žijí v úplně jiném světě.

Mayne tiše řekl: "Smithie, kryj nás! Já a Rory půjdeme první. Tyhle věci už známe, Petersi. Vy pojdte za námi. V pořádku, Smithie?"

"Jistě, šéfe," odpověděl poddůstojník a zaklekl, aby představoval co možná nejmenší terč. Se soustředěným výrazem ve tváři pozvedl samopal.

Tři důstojníci s připravenými zbraněmi se vydali v jedné skupince vpřed, opatrně našlapovali a snažili se nezpůsobit sebemenší hluk. Od stromů teď nepřicházel žádný zvuk. Ale Rory měl stále ten nepříjemný pocit, že tam na ně někdo čeká.

Byl to přítel či nepřítel?

Odhrnul vysoký keř ztěžklý sněhem. Spatřil malou kapličku a v ní počasím zbičovanou sošku Panny Marie s dítětem v náručí, postavenou zřejmě proto, aby se v ní zbožní katoličtí dřevorubci mohli pomodlit.

"To je ta kaplička," zašeptal Peters. Opatrně se zvedl a zasyčel německy:

"Dahmen, bist du da?"

Odpověď mu bylo jen tiché šumění větru ve větvích stromů, následované lehkou sprškou uvolněného sněhu.

Peters se popuzeně zamračil. Zopakoval otázku, tentokrát anglicky. Rory stojící za ním si hryzal spodní ret. Jejich situace se mu ani trochu nelíbila. Jestli je objeví německá hlídka za svými liniemi, věděl, jaký osud je čeká. Jakýkoli spojenecký parašutista nebo příslušník zvláštních jednotek zajatý v týlu nepřítele, i kdyby byl v uniformě, měl být automaticky zastřelen. Osobní rozkaz Hitlera. Museli se pohnout dál, hezky rychle.

"Dobrá," rozhodl Mayne. "Jdeme! Najdeme si cestu sami. Tady nás můžou lehce nachytat se spuštěnými kalhotama."

I v napjatém ovzduší toho místa se Peters zašklebil. "Hezky řečeno, plukovníkuš"

"Jdeme už!" naléhal Mayne.

Napůl příkrčením znovu vykročili kupředu, ale ne na dlouho. Za kapličkou stojící u lesní cesty klečela temná postava se sehnutou hlavou jako v hluboké modlitbě. Byl to voják. Šokovaný O'Sullivan si všiml, že má na skloněné hlavě přilbu, americkou přilbu.

"Proboha, to je Dahmen!" vydechl Peters. "Co sakra děláš na kolenou, modlíš se?" dodal vztekale, protože náhlé zjevení "tygra" ho zarazilo.

Tygr neodpověděl.

"Co se děje?" nechápal Mayne. "Co je s ním?"

Peters spěšně zopakoval otázku. Klečící muž opět neodpověděl, dokonce se ani nepohnul.

Peters rozčileně popošel ještě pár kroků a popadl Dahmena hrubě za rameno.

Náhle zalupal po dechu. Klečící muž velmi pomalu přepadl dozadu a jeho nevidoucí oči zíraly do prázdna. Ruce neměl sepjaté v modlitbě, spíše se zoufale snažily vytáhnout bodák, zapíchnutý hluboko do hrudníku. Dahmen byl mrtev.

Chvilí všichni tři užasle hleděli na mrtvého muže, až Peters prolomil napětí.

"Co se tu sakra děje?" zasípal.

"Správně, co se to proboha stalo?" souhlasil Rory.

"Já vám povím, co se stalo," prohlásil Mayne velice pochmurným hlasem. "Toho chudáka zapíchnli. Otázka zní: kdo."

Nikdo z mužů dlouho nedokázal na tuto zdrcující otázku odpovědět. Hleděli na zkroucené tělo před nimi. Pak Rory velmi pomalu, jako by si rozvažoval každé slovo, řekl: "To, čím toho chudáka zabili, není německý bodák."

"A není ani americký," dodal Peters. "Svůj bodák má nakonec stále ještě v pouzdře."

Mayne rozzlobeně odfrkl a zíral na dlouhý tenký bodák, dvakrát delší než britský "rozparovač prasat" nasazovaný na standardní pušku číslo 4, používanou v britské armádě. "Jestli vám to pomůže, řeknu vám, jakého původu ta věc je," prohlásil pochmurně.

Zírali na něj.

"Je francouzský. v devětatřicátém, když jsem tu byl s expedičním sborem, jsem

jich viděl spousty."

"Ale proč by nějaký Francouz propichoval amerického vojáka? Pokud to vůbec byl Francouz," nenechal se Peters.

Na tuto otázku však Mayne neměl jinou odpověď, než pochmurné: "Nevím, ale myslím, že už o nás vědí. Teď pojďme, ať už jsme odtud pryč. Připadám si, jako bych tu zestárl o deset let."

Část druhá

Herr Doktor Barsch

Kapitola 1

"Především díky vám, Herr Doktor Barsch," zalykal se šťastím profesor, který měl pod bílým pláštěm černou uniformu SS, "jsme mohli na univerzitě ve Štrasburku shromáždit největší sbírku patologických vzorků na světě."

Jeho odulá tvář zářila šťastím, oči za kostěnými brýlemi jiskřily. Ukázal na jeden z exemplářů, jejichž sklenice zdobily celou jednu stěnu dlouhé chodby.

"Podívejte se například na tohle! Dokázal byste najít jasnější ukázkou zdegenerovaného židovského penisu než tohle? Především to provedení obřs"

Dr. Barsch hlasitě polkl. "Vadilo by vám, kdybych si zapálil, Herr Professor?"

"Proč? Jistěže ne," ujišťoval ho profesor a vůbec si nevšiml, že jeho posluchač silně zbledl. "Kurte jak je vám líbo. Těm preparátům kouř neuškodí. Bezpochyby vydrží celá staletí. A proč? Protože jste mi je sem dokázal dodat přímo z Natzweileru* téměř nepoškozené, pokud to tak mohu říci." Srdečně se zasmál, až mu poskakoval podbradek. "Neobtěžoval jste se čekáním na všechny ty únavné a zdlouhavé formality, které se týkají vydávání těl. Vezměte si kupříkladu tuto hlavu po vaší levé straně. Až začnu sepsovat svou knihu 'Případová studie degenerace neárijců a Židů', fotografie té hlavy v ní nesmí chybět. Všimněte si toho skobovitého nosu, typicky židovsky silných rtů a zkoseného čela."

*** (poznámka pod čarou):

* Nacistický koncentrační tábor v Alsasku.

Doktor Barsch těžce polkl a vytáhl svůj váček na tabák, jenž - pokud seděl se svými druhy za Stammtischem nebo při Bierabendu - vždy provokoval lechtivé vtipy, nacpal si dýmku řezaným tabákem a nedočkavě ji zapálil.

Tlustý profesor srovnávací anatomie vedle něj stále blábolil o své sbírce.

"Samozřejmě, až knihu dokončím, věnuji ji našemu milovanému reichsführeru SS Himmlerovi. Ale předtím se ještě postarám, aby byl reichsführer informován o vašem velkém přínosu německé věděš" Zarazil se a šťastný škleb z jeho buclaté tváře rázem zmizel.

Odněkud zdálky začaly kvílet sirény. Blížily se bombardéry.

Doktor Barsch zahledl vyděšený profesorův pohled a jal se ho uklidňovat.

"Nebudou bombardovat Štrasburk, Herr Professor. To si netroufnou! Francouzů by se to dotklo; i když přirozeně," dodal strojeně, "naprostá většina obyvatel města smýšlí pevně proněmecky a věří v naši věc." Udělal významnou pauzu a profesor na něj vrhl pohled plný očekávání. "Přesto se to dá považovat za důvod, Herr Professor, proč odvézt vaši skvostnou sbírku do bezpečí Říše. Proto jsem dnes za vámi vlastně přišel."

"Má drahocenná sbírka musí být zachována pro příští generace," řekl profesor spěšně. "Jak jinak bych dokázal napsat svou knihu?"

"Jistě, samozřejmě," souhlasil Barsch a vážně bafal z dýmky.

"Všechny ty roky výzkumuš," zavrtěl profesor holou hlavou.

Nad nimi hřměl americký B-17, bombardující vnější opevnění města. Zaštěkal flak a budova se otrásla výbuchem.

"Vidíte to, i tyto tlakové vlny by mohly poškodit mé exponáty," chvěl se profesor.

Barsch viděl, že je čas položit zásadní otázku. "Herr Professor, rád obětuji svůj čas pro ušlechtilou věc národně socialistické rasové vědy a dám svým lidem rozkaz, aby celou sbírku převezli přes řeku a uschovali ji na nějakém bezpečném místě. Je tam spousta malých vesnic ukrytých v kopcích, které nemají žádný vojenský význam."

"Opravdu byste byl tak laskav?"

"Samozřejmě, Herr Professor, můžete se spolehnout. Považuji za velkou čest, že vám mohu pomoci. Nicméně," odkašlal si, přičemž si rukou zakrýval začernalé zuby, jako to kdysi dělával coby učitel na gymnáziu, "budu potřebovat povolení reichsführera SS Himmlera k opuštění města." Věnoval profesorovi pohled naplněný očekáváním.

KERRIGAN Překvapivý útok

"A to je vše, můj drahý příteli?" rozzářil se profesor. "To by měla být nejsnadnější věc na světě! Znáš se s drahým Heinrichem již od časů 'boje'" - tím měl na mysli dobu před Hitlerovým nástupem k moci v roce 1933. "V soukromí si dokonce tykáme," dodal spiklenecky.

"Kdy ho požádáte o povolení, Herr Professor?" zeptal se Barsch a polkl. Ohryzek mu v krku divoce poskakoval, zatímco čekal na odpověď. Profesora sbírka ho ani za mák nezajímala, ale znal Himmlera a lidi jako on a věděl, že takové věci podporují jejich rasistické teorie, ať už jsou jak chtějí absurdní.

Jediné, o co se staral, byl vlastní krk, a čas utíkal. Pokud bude mít dobrý důvod k překročení řeky do Říše, na dobu, kdy spojenci obsadí Německo, si obstará novou identitu. Protože nepochyboval o tom, že Německo válku prohrává. Byla to jen otázka času a on osobně se nechtěl potopit spolu s lodí.

Profesor to zvažoval a kýval přitom významně hlavou. "Přirozeně," řekl konečně, "to budu muset udělat neoficiálně. Nerad bych využíval svého postavení, abych žádost adresoval Heinrichovi osobně. Jakmile však informaci obdržím, bude jednat okamžitě." Zarazil se, když docela blízko vybuchla bomba.

V prosklené vitrině plné vzorků se obřezaný židovský penis naložený v lihu zakýval dopředu a dozadu. Profesor ochranně ovinul paži okolo vitríny a oči mu vyděšeně plály. "Chápete co mám na mysli, Herr Doktor?" horlil. "Jedna špatně mířená střela těch vzdušných banditů a léta práce budou zničena!" Uvolnil jednu zavalitou pěst a hněvivě zamával ke stropu. "Zatracení Američané!" prskal.

"Nemají ani špetku respektu vůči vědě!"

S obtížemi se uklidnil. "Ujišťuji vás, že na získání povolení z Berlína začnu pracovat ještě dnes. Mí asistenti mezitím všechny vzorky zabalí. Můj milý Barschi, myslíte si, že bych mohl támhleto nádhernou koňskou nohu - nebo tuhle cikánskou vagínu lemovanou kůží - nechat zničit těmi americkými Kulturbolschewiken? Es ist unmöglich!"

Barsch věděl, že spustil lavinu. Čepici s lebkou a zkříženými hnáty SS si posadil na vyholenou hlavu a srazil paty do pozoru, rukou v rukavici se dotkl naleštěného štítu. "Budu vás kontaktovat každý den, Herr Professor."

"Je to od vás velice laskavé, mein lieber Barsch. Povolení bych měl mít do konce týdne. Heil Hitler!" I on se postavil do pozoru.

"Heil Hitler!" odpověděl Barsch na pozdrav a prkenně odcházel po naleštěné dřevěné podlaze.

Židovský penis ve formaldehydu se zuřivě rozkýval, jako by mu žertovně mával na rozloučenou.

*

Velitel milice Chretien čekal na Barsche v otevřeném automobilu a na civilisty, krčící se ve dveřích po obou stranách ulice a se strachem sledující drobné stříbřité tečky, což byly americké bombardéry, vrhal cynický pohled své strhané tváře.

Jako vždycky se choval podle svého motta. "Vychováním mohu být křesťan, ale v Ježíše nevěřím. Srdcem jsem zlý a nebezpečný pohan." Načež začal pošilhávat po své nové oběti. Zpozoroval Barsche a prohodil: "Vezl jste šílenému profesorovi další várku nakládaného masa, co?"

Barsch zavrtěl hlavou. Tvrdě vypadající Alसान s nafialovělou jizvou od ucha k uchu, jak se mu jeden komunistický vrahoun pokoušel na ulici proříznout hrdlo, nečinil rozdíl mezi lidmi. Ačkoliv Barsch byl svým způsobem jeho nadřízený, nikdy ho neoslovoval hodností nebo titulem 'Herr Doktor', což bylo pro Barsche ještě důležitější. Pro Chretien byl prostě Barsch.

Ridič, ověšený zbraněmi, včetně tří granátů pověšených na opasku, otevřel dveře a Barsch se usadil na zadní sedadlo vedle Alसानa. "Šlo o věc nejvyšší důležitosti a obávám se, že i utajení, takže to nemohu prozradit ani vám, Chretieně."

Chretien vyndal viržinku ze sevření svých tenkých krutých rtů a lhostejně vyfoukl kouř, až se Barsch zakuckal. Chretien se musel v duchu smát, jaký je Barsch slaboch. Ne protestoval. Kdyby to někdo udělal jemu osobně, vrazil by mu facku bez ohledu na hodnost. Ale Barsch byl jako mnoho Němců, které v posledních několika letech potkal. Uplatňovali moc, ale báli se ji sami vykonávat. Špinavou práci přenechávali ostatním. A Barsch byl jedním z nich.

Kývl na řidiče, jenž nastartoval a velký horch se plynule rozjel a zamířil ke čtvrti Petit Paris, kde se nacházely kluby a restaurace, i teď naplněné k prasknutí těmi, kteří si mohli dovolit přemrštěné ceny černého trhu.

"Mám pro vás od svého informátora pár dobrých zpráv, Barschi," potáhl z viržinka, když sirény ohlašovaly konec poplachu.

"Ano?" pronesl Barsch bez zájmu. Byl plně soustředěn na profesoraův návrh. Souhlasil s Chretienem, že ten chlap byl starý blekotavý blázen, žijící ve slonovinové věži, aniž by vnímal, že se mu jeho svět řítí na hlavu. Stále však

měl moc a - což bylo důležitější - známosti.

Pokud by se dokázal dostat přes tu pitomou řeku do Německa oficiálně, věnoval by všechny svůj čas zmizení, obstarání nové identity, nových dokladů a snad i nové manželky. Měl už dost Hedwigy a jejích flanelových kalhotek a věčných nářků: "Teď ne, Hansi, měl jsi to minulý měsíc!" Od té doby, kdy v roce 1940 přišel s SD do Francie, si zvykl na mladší a přitažlivější ženy, které dělaly věci, o nichž se Hedwize ani nezdá.

"Můj informátor mi sdělil opravdu hodnotné informace ohledně nepřátelských úmyslů v Alsasku," začal Chretien. "Pokud jich dokážeme úspěšně využít, možná změním celý průběh války ve Francii."

Řidič zpomalil, když zatačeli kolem katedrály, zvláštní svou jedinou věží.

"Ach!" zvolal Barsch. "Jedeme do Chez Sappho, co, Chretien?"

Chretien si rozmrzele povzdychl. Ten tlustý Herr Doktor neustále jen hledal nové perverze, tedy pokud se právě nestrachoval o svůj vypasený zadek. "Ano," přisvědčil, "přesně tam jedeme. Mají něco nového."

Oči doktora Barsche za silnými skly brýlí se rozzářily. "Žena s oslem nebo něco takového?" ptal se dychtivě.

"Vy jste jak malej, Barschi!" vybuchl Chretien. "Jak to mám vědět? Ještě jsem to neviděl!"

Barsch mu ten výbuch prominul. Za chvíli s Chretienem a podobnými jako on skončí. To jsou nebezpeční lidé. Nevědí, kdy mají své pasti sbalit. Kromě toho to jsou blázni. Kdyby on byl Chretienem - jenž nakonec nemůže přežít konec války, protože ho wehrmacht brzy opustí, stejně jako opustil jeho někdejšího šéfa Pétaína - už dávno by se stáhl a snažil se zmizet z Francie, dokud ještě všechno funguje. Takže řekl bez záští: "Myslím, že se nejdřív podíváme na tu výstavu, a až potom budeme hovořit o práci, Chretien." Velitel milice jen pokrčil rameny. "Jak chcete, Barschi." Potom se zabořil do kouta a propadl se do pochmurného mlčení a výraz v jeho tváři neprozrazoval nic z jeho myšlenek.

¶Kapitola 2

V Chez Sappho bylo plno německých důstojníků z nejrůznějších armádních velitelství ve Strasburku, všichni v různém stupni opilosti. Byli tu také úspěšní místní obchodníci, většinou tlustí a upocení, kteří zbohatli na přítomnosti wehrmachtu za ty poslední čtyři roky, co bylo Alsasko znovu připojeno k Říši. Většinou tu pobývali ve společnosti odbarvených blondýn o polovinu mladších než oni sami a platili jim malé jmění v téměř bezcenných markách.

Byl tu příšerný hluk. Hlasitá německá konverzace, místní alsaský dialekt, sem tam francouzština, která dříve bývala úředním jazykem Alsaska. Chretien se zadíval přes kouř na servírku, oblečenou v mužském večerním saku a kalhotách, která k nim okamžitě zamířila. "Přejete si stůl pod pódiem, meine Herren?" tážala se překvapivě hlubokým hlasem na tak křehce vyhlížející dívku. "Jsou samozřejmě dražší."

Chretien zavrtěl hlavou. "Ne, sedneme si ke zdi."

"Všechny stoly u zdi jsou už bohužel obsazené."

"Podíváme se na to," odvětil Chretien. Odstrčil servírku stranou a zamířil k zadnímu konci místnosti poblíž nouzového východu. Bezohledně se prodíral davem. Jednomu civilistovi vyrazil z ruky sklenici. Neomluvil se.

Chretien se nikdy neomlouval. Zastavil u stolu, kde seděl tlustý civilista, jemuž z vousů splývaly kusy sauerkraut z chucroute garnie, jež právě jedl. Ruku měl pod sukni své mladičké společnosti.

Když vzhledl k milicionáři s železným křížem na prsou pod řadami francouzských vyznamenání, ruku vytáhl. "Ano, komisaři?" řekl zdvořile.

"Chci tento stůl!" zahřměl Chretien.

Civilista chtěl něco namítnout, ale mladičká děvka ho varovně dloubala do prsou.

Oba se rychle zvedli a přenechali stůl Chretienovi a Barschovi. Usadili se a Francouz pokynul prstem na servírku. "Koňak. A žádnou močku!" Nato se otočil k Barschovi. "V mé profesi je dnes lepší sedět zády ke zdi, jestli mi rozumíte." Automaticky rozeplnul knoflík levé kapsy blůzy své uniformy a ujistil se, že tam má pistoli. Měl samozřejmě služební zbraň v pouzdře na opasku, ale Barsch věděl, že nosí ještě jednu pro případ, že by byl překvapen a nestačil tu první vytáhnout.

"Myslete dopředu, Barschi," vykládal již poněkolkáté. "Tak zemřete v požehnaném věku v posteli se starou ženou, na jejímž tlustém zadku si budete hrát své nohy." Ten chlap nemá naprosto žádné vychování, říkal si Barsch, ale přísambůh ví, jak přežít.

KERRIGAN Překvapivý útok

Z pódia se ozvalo nemelodické zabubnování na tympány. Diváci se otočili a stihlá, velmi atraktivní žena v mužském proužkovaném obleku včetně plstěného klobouku skočila energicky na pódium. Muži začali tleskat a opilý major, o němž si Barsch myslel, že je naprosto vyřízený a jehož blůza byla až k pasu bez knoflíků, vykřikl: "Sundejte ty kalhoty, madam, a ukažte trenky!"

Bonmot byl oceněn opilým smíchem jeho spolustožovníků.

"Meine Damen und Herren!" začala žena hlubokým chraplavým hlasem, "dnes večer vám madam Sappho předvede divadlo troufalejší a dekadentnější, než byste mohli vidět v Paříži nebo v Berlíně."

Její slova probudila hulákání a pískot. Počkala až se obecenstvo utiší a pokračovala. "Představuji vám Henriettu a Hedwigu."

Barschovi spadla brada, když uslyšel jméno své ženy. Co by si asi pomyslela, kdyby ho teď viděla na takovémto místě? Zapomněl na ni stejně rychle, jako mu vzpomínka vytanula na mysl. Nahmatal cvikr, který nosil po způsobu svého velitele reichsführera SS Himmlera, aby viděl ostřeji, a v očekávání se naklonil dopředu. Chretien vedle něj učinil přesný opak. Opřel se o opěradlo židle a pokušoval své viržinko s výrazem nekonečného cynismu ve tváři.

Světla náhle zhasla. Opilý major zapištěl jakoby ženskou fistulí: "Hansi, sundej tu ruku z mého kolena, ty prasáku!"

Jeho druhové se znovu zasmáli, ale v příští chvíli většina z nich zalapala po dechu. Zablikal reflektor, měnící barvy z ledově bílé do krvavě červené. Světlo křížovalo pódium, až se zastavilo na dvou ženách, které však zůstaly naprosto bez hnutí a jako strnulé. Obě byly nahé.

Doktor Barsch si olízl rty.

Starší z těch dvou, s orlí tváří a aristokratickým vzezřením, si vzpřímeně sedla do křesla s vysokým opěradlem. Druhá, mladší a krásnější, se štihlým tělem poprášeným světle hnědým pudrem a s bradavkami malých prsou namalovanými na růžovo, stála jako by bázlivě za ní.

Celá místnost ztichla a Barsch těžce polkl. I opilý major při té zvláštní podívané ztichl. Co se dvě tak odlišné ženy chystají dělat?

Bubny zněly tlumeně jako tep lidského srdce. Občas jemně zakvílel saxofon.

Mladší z žen natáhla štíhlou ruku a uvolnila zlatou stuhu na hlavě té druhé, jejíž vlasy černé jako havraní peří se rozvlnily po obou stranách prázdného orlího obličej. Pak vzala do ruky kartáč s rukojetí vykládanou zlatem a slonovinou a začala ji česat, pomalými, dlouhými unylými tahy, a její malá řadra se vzrušivě pohupovala.

Barsch cítil, že se potí - a nebylo to horkem v místnosti. Naklonil hlavu na stranu a prstem si přejel za límcem, jenž mu byl náhle těsný. Chretien vedle něj pozoroval východ. Zdálo se mu, že z tohoto směru pocítil náhlý závan průvanu, ale nic tam neviděl. Zavrčel a zapálil si další viržinko.

Mladší žena ustala v česání a bezhlučně zmizela mimo kužel červeného světla.

Druhá zůstala nehybně sedět v křesle a pravděpodobně si nevšimla nepřítomnosti své družky, ale ne nadlouho. Zasténala; znělo to jakoby z hodně velké hloubky; a smyslně se protáhla. Pomalu roztáhla nohy a odhalila vyholené přirození. Barsch u stolu by si byl potřeboval zapálit dýmku, aby uklidnil rozechvělé nervy, ale nemohl ani na okamžik odtrhnout oči od dění na scéně.

"Pomaluj mě!" rozkázala starší žena sípavě.

Druhá dívka se opět objevila v kruhu světla. Nesla malý kelímek a štětec. Lehce ponořila štětec do kelímku s červenou barvou. Žena v křesle se chvěla ve vzrušeném očekávání. Když se dívka poprvé dotkla štětcem s jasně rudou barvou její levé bradavky, zatahla břišní svaly a ještě více vypjala prsa.

"Nádhera!" vydechl Barsch.

Starší z žen se lehce chvěla. Na těle se jí leskly kapičky potu. Dýchala krátce a vzrušeně, ale dívka vypadala naprosto nepřítomně. Netečně pokračovala ve svém díle, zatímco v pozadí nahradil malou kapelu gramofon. Hudba byla dotěrně smyslná. Žena v křesle se začala vlnit v břiše a její ústa vydávala tiché nerozeznatelné zvuky protkané nejhrubšími obscenitami. Barsch se stěží ovládal, nikdy předtím nic takového neviděl.

Dívčin apatický výraz se nyní proměnil v sadistickou posedlost. Pokračovala v malování, ale uhnula vždy, když se starší žena snažila dotknout jejího těla. Jednou se i krutě zasmála.

Aristokratka divoce vycenila zuby a vlasy jí přepadly přes tvář. Boky se jí divoce zmítaly jako při kopulaci. Dívka se samolibě zasmála a pokračovala v nanášení barvy na její bradavky. Hudba zesílila v crescendo.

Potom se to stalo.

"K zemi!" zařval Chretien, strčil do Barsche a vrhl se na podlahu. Opilý major vykřikl: "volle Deckung!" v téže chvíli, kdy v zuřivém rudém záblesku vybuchla bomba. Ženy pronikavě zaječely. Muži kleli. Ranění naříkali. Ozvala se ještě

KERRIGAN Překvapivý útok

jedna exploze a někdo zakřičel: "Je jich víc!" Nato se rozsvítila světla a Barsch stěží popadal dech, vyděšený pohledem na smrt a zkázu všude kolem. Obě nahé ženy byly mrtvé, mladší ležela té starší hlavou v klíně, jako neposlušné dítě prosící matku o odpuštění. Ale tato "matka" už nemohla nikomu odpustit, neměla totiž hlavu.

Chretien podal Barschovi ruku. "Vztyk a pryč odtud. Los!" zavelel chraplavě. "Mohou přiletět další." Spěšně protlačil Němce zpanikařeným davem, zatímco venku kvílely sirény a znělo zvonění ambulancí.

"Můj Bože," naříkal Barsch, když se dostali ven a razili si cestu mezi civilisty, běžícími se podívat, co se v Chez Sappho stalo. "Co to u všech čertů bylo, komisáři? Teroristický útok?"

Chretien pevně zavrtěl hlavou. Vyplivl pahýl viržinka, které se rozlomilo, když bomba vybuchla. "Ne, bylo to varování. A bude jich víc, tím jsem si jistý."

"Varování?" opakoval Barsch naivně.

"Ano, varování, že se Francouzi vracejí."

"No nazdar!" zaúpěl Barsch. "Tak brzy? Myslel jsem, že je hory na chvíli zastaví." Nešťastně pomyslel na profesorův příslib. Dostane povolení od Himmlera včas? To byla otázkaš

Chretien si Němce s despektem prohlížel. Teď viděl, jak silně se ten muž bojí. Jeho jediným zájmem bylo zachránit svou vlastní kůži, ale Barschovi dosud nedošlo, že po vítězství Spojenců se takoví jako on nebudou mít kde ukrýt. Jejich jediná naděje na přežití spočívala v německém vítězství.

Když francouzští hasiči ve staromódních bílých přilbách vynášeli na nosítkách první mrtvé a těžce raněné, řekl klidně: "Situace pro nás osobně a pro Německo nebyla od invaze v červnu nikdy lepší."

Barsch se na něj podíval, jako by se dočista zbláznil. "Jak to myslíte?"

Chretien mu věnoval krutý chladný úsměv. "Jak jistě víte, sedím na několika židlích. Pokud chcete v naší branži přežít, je to nezbytné."

"To samozřejmě vím, ale pokračujte," netrpělivě ho pobízel Barsch.

"Můj informátor mi řekl, že se komunisté ještě před Vánoci pokusí svrhnout de Gaullovu vládu. Dovedete si představit, co to provede s frontouš"

"Ano," řekl trochu váhavě Barsch.

Právě vynášeli starší nahou ženu s krvavým pahýlem místo hlavy. Barsch si automaticky všiml, že nejen vlasy, ale i ochlupení v rozkroku měla sytě černé. Byla vyholená do precizního "V", viditelného i přes nánosy prachu.

"Takže?" naléhal Chretien a obrátil doktorovu pozornost zpět k jejich problému.

"Takže veškerá doprava bude paralyzována. Silnice, železnice i přístavy. Na frontu se nedostane materiál ani posily."

Chretien přikývl. "Přesně. A bude toho ještě daleko víc. Továrny vyrábějící zbraně, dílny opravující tanky a ostatní vozidla zastaví práci. Můj zdroj tvrdí, že část francouzské armády, dosud ve výcviku, je také připravena jít do stávky. Žijí jako prasata z toho, co Američané odhodí, a na stravě, po níž musí sotva na malou. De Gaullova vláda padne do týdne."

"Ale nepošlou na ně Spojenci vojsko?" namítl Barsch.

"Kde by vzali tolik vojáků, aby zvládli celou Francii?" zeptal se uštěpačně Chretien. "Jenže to má jednu malou vadu na kráse."

"A to?"

"Lerlerc se svou obrněnou divizí plánuje překvapivý útok na Štrasburk, aspoň tak to tvrdí můj informátor. Přesně to měla znamenat ta bomba - a přibudou další. Bylo to varování. Jestliže Lerlerc osvobodí Štrasburk, nebude žádná revoluce."

"Ale co s tím můžeme dělat my?" nechápal Barsch. "Jsme jen hrstka důstojníků policie a milice." Tázavě pohlédl na francouzského velitele. Hasiči právě vynášeli majitelku podniku, ženu oblečenou jako muž. Bolestně naříkala a ruce si držela na rozkroku. Důvod byl zřejmý - ve skutečnosti nebyla ženou. Teď to bylo jasně vidět.

Chretien se cynicky zasmál. "Nic není takové jak se zdá, co, Barschi? Co s tím můžeme dělat?" zopakoval otázku. "Řeknu vám co. Tak nebo onak musíme zbrzdit Lerlercův útok. Pokud se nám ho podaří zadržet, než v horách napadne sníh, nebude mít nejmenší šanci dostat se do Štrasburku." Kousavě na druhého muže pohlédl. "Nechte mě domluvit, Barschi! Jestliže Američané nebudou moci kvůli revoluci v de Gaullově Francii zásobovat frontu, pak Německo stále může válku na západě vyhrát!"

♀Kapitola 3

Pro to, co zbývalo z 1. pluku SAS, to byl dobrý den. I přes tu záhadnou vraždu Petersova "tygra" se nic jiného nestalo. Našli cestu, o níž Peters mluvil, a její povrch byl dostatečně pevný, aby unesl tanky. "Až po ní budou několik hodin

projíždět Lerlercovy tanky, bude z ní moře bahna," vyslovil svůj názor Paddy Mayne.

"Ale to bude za dost dlouho."

Cesta je dovedla na úzkou venkovskou silničku vinoucí se do hor. Jednou procházeli jakousi osadou, která však byla opuštěná. Brzy zjistili proč. Vesničané byli všichni na nedalekém hřbitově, kde zapalovali rudé svíčky a čistili hroby. Rory prohlásil: "No jistě, jsou Dušičky! Pro katolíky velký den." "Zatracený papeženci!" odfrkl Mayne. "Banda pověřčivých požíračů ryb." Cívil na vesničany, když vojáci ve svých džípech projížděli kolem nich, ale ti byli zřejmě příliš zaujatí úkoly, které si sami určili, aby si mužů z SAS všimli. Možná, že za poslední čtyři roky už viděli příliš mnoho vojáků.

Roryho O'Sullivan, odpadlého katolíka, komentář rozložitého muže z Ulsteru nikterak neurazil. Byl už na ně zvyklý. Řekl jen: "Jedna věc je jasná. Musíme už být za frontou. Nezdá se mi, že by si troufli navštěvovat hřbitov v místě, kde se ještě bojuje."

"Myslím, že máš pravdu," souhlasil Mayne a vydal rozkaz radistovi, pohlednému blondatému desátníku Stevensovi, který si už vysloužil Řád za statečnost, aby se ohlásil na Lerlercovo velitelství.

Ale jak se chýlilo k večeru, bylo stále chladněji a sněhové vločky byly stále častější. V otevřených džípech se všichni krčili na sedadlech a snažili se krýt před větrem. To však bylo zdánlivě nemožné. Muži byli rudí ve tvářích a slzeli a jako nůž ostré sněhové vločky se jim zarývaly do kůže.

Přestože byli všichni otužilí, Mayne věděl, že v této nadmořské výšce už nemohou zůstat venku příliš dlouho. Potřebovali střechu nad hlavou a teplé jídlo. Kolem třetí už toho měl i on dost. Hodinu předtím zastavili a uvařili jídlo, ale ani hrnek "čaje ř la serža" - husté černé tekutiny obohacené kondenzovaným mlékem - nezahrál jejich promrzlá těla déle než na pár minut. Bylo na čase najít si úkryt na noc.

O deset minut později spatřili za ohybem horské silnice dům. Bylo to první stavení, které viděli poté, co minuli onu vesnici. Mayne nařídil zastavit a Rory si místo prohlédl dalekohledem.

Byla to typická zemědělská usedlost té oblasti. Stavba napůl roubená, napůl bíle natřená, v níž žili pod jednou střechou lidé i zvířata. Na dlážděném dvoře nebylo nikoho vidět a v tuto roční dobu bude jistě i dobytek ve stáji. Ale velká kouřící hromada hnědého hnoje pod kuchyňským oknem naznačovala, že se někde ukrývá pěkné stádo.

"Proboha, jak můžou vydržet ten smrad přímo pod kuchyňským oknem?" poznamenal Rory, když sklonil dalekohled.

"Ty troubo, to je způsob, jakým dáš najevo své bohatství," rýpl si Mayne. "Čím víc kravských hoven pod oknem, tím jsi bohatší." Vzdychl a třel si pravé ucho, mrazem naprosto znecitlivělé. "Co myslíš?"

"Mám to jít se Smithem obhlédnout, než tam vlezeme všichni?"

"Ano, myslím, že to bude nejlepší," souhlasil Mayne. "Ale modlím se, aby bylo všechno OK. Potřebujeme dostat chlapy pod střechu, než začne doopravdy sněžit." Ukázal na olověně zbarvenou oblohu, zlověstnou a hrozivou.

Za pět minut se už Smith a Rory O'Sullivan plížili mezi stromy napravo od osamělé farmy. "Připadá mi to, šéfe," zašeptal Smith, když se téměř bezhlučně přiblížili k domu, "že jsou tak chudí, že nemají ani na nočník. Ale určitě je někdo doma. Podívejte na komín!"

Rory přikývl. Také si toho všiml. Při pomyslení na to, že se z pobytu na mrazivém vzduchu dostane do tepla a zahřeje se před hučícím ohněm, se nedočkavě otrásl. Stromy okolo poskytovaly dostatek dříví na otop a Rory cítil známou domáckou vůni kouře z polen.

"Standardní postup," prohlásil, když došli k oprýskanému stavení. "Já zkusím dveře. Ty mě budeš krýt."

"Jasně, šéfe," štěkl Smith a pro tuto chvíli zapomněl na kousavý chlad. Odjistil samopal a pečlivě zamířil. Rory vyrazil kupředu a došlapoval pouze na hrany podrážek, aby na dlážděném dvoře nadělal co nejméně hluku. Došel ke dveřím. Byly ošlehané větrem a vypadaly, jako by je nikdo nenatíral od roku 1756, kdy byl dům postaven, jak alespoň hlásal letopočet vytesaný do kamenného překladu.

Ve chvíli, kdy měl překročit cizí práh, trochu zaváhal. V tom okamžiku se mu to nezdálo právě vhodné, ale tento pocit rychle pominul. Čekání venku před zavřenými dveřmi by znamenalo jen smrt. Kývl na Smitha, jenž pokývl na něj, chytil za kliku a otevřel. Do nosu ho udeřil zápach shnilých jablek, hnoje, potu a starodávné bídy, ale na pachy teď nebyl čas. Upíral oči na babiznu na opačném konci tmavé dlážděné chodby, vedoucí do nitra farmy. Byla sehnutá nad koštětem z větviček a vířila prach. Neslyšela ho - nejspíš byla hluchá - ale ucítila náhlý závan mrazivého vzduchu.

KERRIGAN Překvapivý útok

Otočila hlavu ke dveřím. Jakmile uviděla mladého obra s pistolí v ruce, jak tam stojí, lekla se. Upustila koště a tmavou zástěrou dlouhou až po kotníky si zakryla starou vrásčitou tvář, jako by chtěla zahnat nějaký strašný sen. Rory se jemně usmál na znamení mírumilovných úmyslů. Hvízdal na Smithe. Seržant stojící venku zvedl ruku s roztaženými prsty před obličej, aby Mayne, sledující je dalekohledem, jeho gesto jasně viděl. Byl to signál "všude čisto". Mayne neváhal. Vyštěkl rozkaz. Zmrzlí řidiči vděčně nastartovali motory a desátník Stevens, který měl nos zrudlý chladem a na jeho špičce visela matná kapička, prohlásil: "Díky Bohu za to! Je ukrutná zima. Už jsem myslel, že mi umrzne a odpadne."

"Jenom nekecej!" odfrkl Tashy Kennedy, jeho parťák, který mu trochu záviděl jeho pěkný blondatý obličej. "Tohle zkoušej na někoho jiného. Ten tvůj ti nikdy neodpadne. Budou ho muset odstřelit dynamitem!"

Za pět minut už byly jejich džípy ukryty za hospodářskou částí budovy, kolem rožestaveny stráže (tentokrát tajně) a Mayne mířil k velké kuchyni, od jejíhož stropu visely mrňavé uzené šunky a dlouhé tučné klobásy, aby se seznámil s farmářovou rodinou, kterou Rory a Smith nechali nastoupit.

"Museli jsme překročit jazykovou hranici," vysvětloval Rory, zatímco Mayne si prohlížel hospodáře, vysokého nevrleho muže, který přišel o pravou ruku, měl místo ní dřevěnou protézu a na té koženou rukavici. "Všichni mluví německy." Mayne přikývl a vzal do ruky fotografii, která visela na zdi za nastoupenou rodinou. Byl na ní voják velice podobný hospodáři, v uniformě wehrmachtu. Přišel snad o ruku, když bojoval v německé armádě? "Nějaké zbraně?" otázal se.

"Jen dvanáctka brokovnice," odpověděl Rory. "Pokud tomu rozumím - mluví hrozným nářečím - používá ji v sezóně k lovu."

Mayne přikývl, že rozumí, a přejel pohledem vystrašené civilisty: napůl zhlouplou stařenu, dále farmářovu ženu s rukama jako belfastský zedník a dvě nedospělé děti, jež na něj vrhaly vzteklé pohledy. Potom si však řekl, že civilisté na celém světě vypadají vztekle a podezřívavě. "To jsou všichni?" zeptal se. "Plus děvečka?"

Rory přikývl. "Pečlivě jsme celé místo prohledali. To jsou všichni, které jsme našli. Plus děvečka."

"A ta je kde?"

"Ve spíži. Starýmu se to nelíbí," ukázal na farmáře. "Shání nějaké jídlo, aby ženy mohly našim chlapům uvařit něco teplého. Naplníme si péra."

"To si dám říct, šéfe," ozval se potěšeně Tashy Kennedy s hlavou plnou filmu o francouzské děvečce Fifi, a před očima mu defilovaly podvazky, hedvábné punčochy a krátké sukně. "Jen aby bylo po kom psát!"

Mayne, který byl trochu moralista, ho zpražil přísným pohledem. "Dobrá práce, Rory! Držíme se svých povinností." Otočil se ke Stevensovi. "Zapni rádio a ohlaš naši pozici na Lerlercovo velitelství. To by se generálovi mohlo hodit."

Teď, když se zmrzlí vojáci krčili okolo otevřeného ohně, v němž vesele praskala polena, hospodyně a stařena spolu postavily na plotnu veliký kotol vody, nakrájely do něj místní silně uzený špek, velké plátky na vzduchu sušené klobásy a svým nesrozumitelným dialektem pokřikovaly na děvečku, stále se štrachající v komoře a hledající další přísady do polévky.

Na velkém kuchyňském stole za nimi určoval Paddy z mapy souřadnice pro čekajícího Stevense se sluchátky přitisknutými na uších, připraveného poslat hlášení na Lerlercovo velitelství v Lunevillu. Venku skučel vítr a do malých okenních tabulek zuřivě narážely první sněhové vločky.

Rory odpočíval. Vychutnával si tu přestávku ve válčení v teplé kuchyni, kde začínalo vonět jídlo. Bylo to, jako by byl zpátky v jednom z těch velkých polorozpadlých domů O'Sullivanů - bylo před válkou a toho dne se konal lov. Nahoře si dospělí užívali whisky a doutníků, zatímco on byl v kuchyni, kde služebné a kuchaři lomili rukama nad "panem Rorem", nosili mu šálky s horkým kouřícím čajem a silné krajíce teplého, čerstvě upečeného chleba namazaného domácím máslem. Přestože se nacházeli míle za nepřátelskými liniemi, cítil se v této prosté selské kuchyni pohodlně a bezpečně. Zívl a přál si, aby dokázal usnout. Ale z nějakého důvodu se mu to nedařilo. Chvilí nad tím uvažoval a oči se mu neustále zavíraly.

Pak ho to udeřilo. Byl to farmář, rozvalený na židli v protějším rohu, jemuž se na divoké tváři zračila neskrývaná nelibost a vztek, když těkal pohledem mezi ženami u ohně a vojáky, tiše kouřícími a klábosícími, vychutnávajícími tuto přestávku ve válce.

Rory přimhouřenýma očima pozoroval Alsasana a snažil se přijít na to, co se mu honí hlavou, ale nakonec to vzdal, když vešla děvečka a nesla velký koš se zeleninou.

"Kdo je to?" znervózněl okamžitě Mayne.

"Jen děvče, pane," napřímil se Rory.

Při tom slově se Tashy Kennedy briskně otočil, hlavu stále ještě plnou černých hedvábných punčoch a krajkových kalhotek. Otevřel ústa jako dementní dítě. Tahle děvče byla pořádně udělaná holka, s nadry napínajícími záplatovanou blůzu, dřeváky na statných nohou v tmavých vlněných punčochách. Jak se později svěřil svému partáku Stevensovi: "To nebyla žádná Fifi, francouzská děvče, kámo. Ale viděl jsi její plíce. Mezi ty cecky bych strčil hlavu a dva dny bych o ničem nevěděl!"

Rottenführer Schreiber z Hitlerjugend, farmářův syn, pečlivě poslouchal u dveří. Od té doby, co v roce 1943 přišli do hor maquis, většinou bandité, jak je nazýval jeho otec, kteří drancovali a kradli bezúhonným farmářům jídlo, byli v kontaktu s milicí velitele Chretien.

Velitel za informaci vždy dobře zaplatil, nikoli v bezcenných markách nebo francích, nýbrž kvalitním stříbrem, které ani po válce neztratí svou hodnotu.

"Na farmáře se nikdo neohlíží," říkával jeho otec. "V březnu zaseješ a do června buďto vzejde, nebo nevzejde. A když ne, koho to zajímá? Farmáři se o sebe musí postarat sami. Stříbro pod postelí, chlapče, to je naše pojistka pro budoucnost. Někteří to nazývají krvavé peníze, ale my farmáři ne."

Teď chlapec se stejně neklidným očima jako jeho otec věděl, co má dělat. Viděl toho dost. A to, co viděl, by mohl komisař Chretien ocenit několika dobrými předválečnými stříbrnými franky. Otočil se, vyhrnul si límec, aby si chránil tvář před mrazivým větrem, a odšoural se do padajícího sněhu. Po chvíli zmizel ve skučící bílé vichřici.

Kapitola 4

"L'heure bleue," zanotoval major Joubert rozverně, když otevřela dveře, kde stál a oklepával si sníh z kápě. Byl silně zarudlý a páchlo mu z úst. Bylo na něm jasně vidět, že pil, a vždycky, když byl opilý, choval se ještě více jako prase. Venku se stále snášel sníh, ale ještě ho nebylo dost, aby Lerlerca v horách zastavil. Dnes snad z Jouberta dostane, kdy má 2. obrněná divize vyrazit na Strasburk. Řídící orgány nutně potřebovaly znát přesné datum. vyloudila půvabný úsměv. "Prosím, pojd dál, chérie! Celý dlouhý pošmourný den jsem se na tebe těšila."

"To je dobře," usmál se a silně jí stiskl levé nadro. Zabořilo to, ale její pobledlá tvář na sobě nedala nic znát. "Dnes jsem nepřišel sám. Dali jsme si pár drinků a usoudili, že za takového dne nám bude ve třech veseleji." Olízl si masité rudé rty.

"Aleš," namítla vyplašeně.

"Neboj se," přerušil ji. "Není to muž." Otočil se k omšelým schodům a zavolał dolů: "V pořádku, Colette, můžeš jít nahoru. Pobřeží je čisté." Zasmál se vlastnímu vtipu.

Na vrzajících schodech se ozval dupot těžkých bot a dívka přemítala, koho si ta tlustá svině přivedla s sebou. Co to asi mohlo být za ženu? Za okamžik to zjistila.

"Kapitán Colette Colbertová," řekl rozmáchle Joubert a ukázal pravou rukou jako číšník uklánějící se bohatému hostu, který ho obdaroval štědrým spropitným, před nejlepším stolem.

"Bon jour," podávala jí ruku statná žena v uniformě kapitána francouzské armády. Solange ruku váhavě přijala a pocítila silný stisk. Ale to nebylo všechno. Žena s koňskou tváří a náznakem kníru pod nosem jí zaryla do dlaně ohnutým prostředníkem a Solange věděla, co to znamená.

Když Joubert pomáhal její zavalité postavě s ohromným poprsím napínajícím blůzu uniformy z pláště, Solange divoce přemýšlela. Co po ní bude chtít? Bože, jak jí to tlusté prase vždycky potupí!

Colette si sedla a prohlížela si ji tmavýma vypočítavýma očima, zatímco Joubert vysvětloval, že kapitán Colbertová byla přidělena do jeho úřadu od 1. armády.

"Ačkoliv, samozřejmě jsme se znali už dřív. Stali se z nás dobří přátelé, že, Colette - svým způsobem." Poslední dvě slova zdůraznil.

Žena cosi zamručela, ale ani na okamžik nespustila oči z děvčete. Jako by si ji měřila. Z jakého důvodu, mohla Solange jen hádat.

Joubert se posadil a z kapsy kabátu vytáhl poloprázdnou láhev brandy. "Přines nějaké sklenice, má drahá. Než se pustíme do hry, můžeme tohle dorazit."

Lascivně po ní pošilhával, zatímco výraz zavalité ženy na pohovce se nezměnil.

"Dostane nás to do správné nálady, he?"

Solange neochotně přinesla sklenice zpoza závěsu, který odděloval její "kuchyni" - plynový sporák a dřež - od pokoje. Joubert do každé nalil pořádnou dávku a jí podal tu největší. "To tě rozežře, zlato." Významně mrkl, znovu si olízl rty a

pozvedl sklenku k připitku. "Salut!"

"Salut!" odpověděla jeho spolkečnice a i Solange se slyšela pronášet to slovo, přestože neměla nejmenší chuť někomu připíjet. Byla zhnusená, byla v pasti a bála se. Co s ní chtějí dělat?

Hovor obstarával Joubert. Jeho tmavé oči se leskly a silnýma rukama rozmáchle gestikuloval. Uvědomila si, že je opilejší, než si myslela. A ta žena celou dobu jen zírá na ni, bezvýrazně, se ztuhlou tváří. Solange se začala opravdu bát. Venku nebylo vidět nic. Sníh padal jako by neměl nikdy přestat. Byla to naprostá bílá tma. Seděla tam, připadala si jako chycená v pasti a uvažovala, jestli ji nechá být, pokud mu řekne, že má své dny a tudíž mu nemůže být po vůli. Ale i když o tom přemýšlela, věděla, že tudy cesta nevede. Joubert by si našel jiný zvrácený způsob, jak uspokojit svůj chtíč.

Obrovitá žena dopila s požitkem svůj drink a poprvé od chvíle, kdy byla představena, promluvila. "Myslím že je čas začít, Henri," zabručela svým hlubokým hlasem.

Joubert si pleskl rukou do rozkroku. "Samozřejmě, zábava může začít," zablekotal opile. "Myslím, že všichni jsme v té správné náladě." Kývl na ženu.

Její tvář zůstala přísná a nevrátila mu ten významný pohled. Místo toho řekla:

"Je tu někde místo, kde bych se mohla připravit?"

"Připravit?" nechápala Solange a očima tékala z jednoho na druhého. "Jak to myslíte?" Počáteční strach začal ustupovat vzteku. Jaké právo mají klást na ni takové požadavky?

Joubert odpověděl za ni. "Támhle je záchod," ukázal rukou, v níž třímál sklenici, na dveře. Znovu si olízl odulé rty, které se vlhce zaleskly. Žena se zvedla a vzala si svůj khaki batoh. Odešla na záchod a pečlivě za sebou zavřela. Joubert se šťastně drbal v rozkroku. "Myslím, že si to všichni užijeme," rozvalil se v židli, aby si udělal větší pohodlí před tím, co mělo přijít.

"Co chce dělat?" ptala se ho Solange cestou do "kuchyně".

"Počkej a uvidíš," odpověděl. "Vsadím se, že to bude zkušenost, která se ti bude velice líbit. A že mě budeš prosit, aby sis to někdy mohla zopakovat. Nech ji dělat, co se jí líbí. Bude to tak lepší." Najednou začal koktat, jako by ho vzrušení přemohlo. "Kapitán Co-Co-Colbertová umí být ne-nepříjemná, když vě-věci nejdou, jak si pře-představu-vu-je."

Solange prostrčila ruku za zády skrz závěs, zatímco Joubert se vrtěl na židli a rozepínal si kalhoty. Viděla, že už je ztopořený, a ten pohled ji děsil. Obvykle mu to trvalo dlouho, byl v podstatě impotentní. Takže ta žena se chystala k něčemu velmi zvláštnímu, jestliže se dokázal tak rychle vzrušit. Její ruka našla, co hledala. Popadla to a cítila, jak v ní sílí nenávist jako rozdmýchávaný plamen.

"Svlékne tě a řekne ti, co máš dělat," instruoval ji Joubert, když se dveře záchodu otevřely. "Ráda uděluje rozkazy a sleduje jejich plnění." Ztichl a brada mu tupě spadla. "B-b-b-bože m-m-můj," zakoktal, "Bože můj!"

Stála tam, úplně nahá, kromě vojenských bot, nyní opatřených ostruhami. Nad horní ret si namalovala velký knír a kdykoli jindy by Solange připadala naprosto směšná, jako figurka z komiksu, až na to, co měla připnuté k širokému pasu. Solange na to s hrůzou zírala. Obrovský kožený penis, který jí sahal daleko pod tlusté břicho a při každém nadechnutí se výhrůžně kýval.

Vypadalo to, že výraz strachu v očích vyhublé dívky se ženě líbí, protože řekla konejšivým hlasem: "Neboj se. Budu na tebe jemná." volnou rukou si jakoby uhlazovala knír. Pak s očima blýskajícíma krutou vášní vykročila k vyděšené dívce a ta monstrózní kožená věc se jí kolem pasu lascivně houpala.

"Ne!" vyjekla Solange. "Tohle nechci!"

"Bude se ti to líbit, má drahá, uvidíš," zasípal Joubert s rozepnutým poklopem a plnýma rukama práce sám se sebou, jak v transu sledoval to úchvatné divadlo.

"Po-postará se o tebe dobře."

Mohutná žena už byla skoro u ní. Solange cítila odér někoho, kdo se vydatně potí. Byla zhnusená, zvedal se jí žaludek. Colette natáhla ruku s nehty okousanými až na maso a prsty zažloutlými od tabáku. "Chci tě!" zaburácela.

"Zbytečně se neplaš, děvče. Budeš to muset podstoupit - všechno - dříve nebo později. Tak to nebudeme zdržovat."

"Ano, ano!" křičel Joubert, unešený vzrušující scénou, která se mu odehrávala před očima v této omšelé místnosti pracující třídy. "Bu-budeš to muset podstoupit! vše-všechno!"

Žena vztáhla ruku k dívčině nadru.

Náhle, až ji to samotnou překvapilo, se v Solange něco přepnulo. Strana, její role špiónky, všechno bylo zapomenuto, když ji zaplavil pocit čirého hnusu. "Vy odporný prasata!" vykřikla a bledá tvář jí zrudla vztekem. Z očí jí vyšlehl

plamen nenávisti.

"Neblázníš," začala žena, ale zarazila se, když viděla, co se jako kouzlem objevilo v dívčině ruce.

Solange zvedla dlouhý, blyštivý kuchyňský nůž, a oči jí zuřivě plály. "Ani o krok dál, děvko!" sykla a vztekale prskala.

"Nebuď blázen," ječel Joubert. "Podívej, zkazila jsi mi potěšení!"

Ta poznámka ji ještě víc rozběsnila. To bylo pro něj i pro celou dekadentní francouzskou buržoazii, která tak dlouho ovládala zemi, typické. Mysleli si, že všechno a všichni ve Francii jsou tam pro jejich potěšení, a pokud se systém zhroutí, bude zase na obyčejných lidech, aby vše dávali dohromady.

"Sale con!" plivla na něj, aniž spustila zrak z velké ženy, která teď byla zjevně zmatená a nerozhodná.

"Neopovažuj se se mnou takhle mluvit!" štěkl Joubert a zapínal si kalhoty.

"Nezapomínej, že o tobě vím všechno."

"A já vím všechno o tobě," vrátila mu to. "Jsi zhýralý prase. Trojnásobný zrádce. Krysa, která by za groš prodala vlastní matku!"

"Budu prokletý, no a co?" Zvedl se, ale v tom rozrušení si zapomněl zapnout opasek. Kalhoty se mu směšně svezly dolů k tlustým bledým kolenům. Zakopl a přepadl kupředu. V následujícím okamžiku vykřikl vysokým, skoro ženským hlasem, když se mu do břicha zabodl nůž.

Solange pustila rukojeť a Joubert se zapotácel zpět. Nůž mu stále trčel z břicha a ruce mu slábly, jak se snažily vytáhnout smrtící ostří ze střev. Zbytečně.

Upadl naznak, jednou zasténal, potom se mu hlava svezla na stranu a byl mrtev.

"Bože na nebi!" vykřikla konsternovaně žena. Na sex dočista zapomněla. "Ty jsi ho zabila! Onš je mrtvý!" Zírala na bledou hubenou dívku, jako by ji nikdy předtím neviděla. "Proč?" Nato, u vědomí své kompromitující situace, začala narychlo zápasit s koženými přezkami umělého penisu, mumlajíc si pro sebe: "No tak! Rychle! Povol! To je skandál," zatímco Solange na ni fascinovaně zírala. Věděla, že se právě odsoudila k smrti.

¶Kapitola 5

Generál Lerlerc s výsledkem nespěchal. Byl zdvořilý a trpělivý, přestože ve chvíli, kdy ji četníci dostrkali do jeho kanceláře, začala pěst a zvolala: "Vládu lidu! Ať žije lidová revoluce!" Jako aristokrat a zbožný katolík nikdy neměl komunisty rád, ale vždy obdivoval statečnost a vzdor lidí, kteří neměli co ztratit, a tato bledá pohublá dívka byla přesně v takové situaci. Čekala ji gilotina. Tuto zimu neměl de Gaulle se svými nepřáteli nejmenší soucit.

Vážně naslouchal svědecké výpovědi kapitána Colbertové, která téměř určitě byla sadistickou lesbičkou nejhrubšího zrna, takovou, která svádí nezkušené školačky a ničí jim život. Pro něj to byla jedna z nejhorších sexuálních úchylek. V jeho katolické mysli byly ženy stvořené k tomu, aby rodily a vychovávaly děti. To ženy jako kapitánka nikdy nebudou.

Teď, když se venku tiše snášel sníh a odpolední světlo rychle sláblo, pohlédl na dívku a zeptal se: "Byla jste agentem francouzské komunistické strany? Musím vám vysvětlit, že to samo o sobě není trestný čin, M'selle," dodal rychle, jako by ji chtěl uklidnit.

Beze slova přikývla.

Chvíli tu informací zvažoval a hleděl na mohutnou ženštinu, která mu však pohled neoplácela, jako by se ho bála. Poté se otočil zpátky k dívce sedící na židli před ním. "Bylo vaším úkolem získávat informace od majora Jouberta?"

Znovu tiše přikývla.

"Jaký druh informací vám předával a jak jste mu za ně platila? Sexem?"

"Ano," špitla.

Kapitán Colbertová si hryzala spodní ret, jako by si dělala velké starosti.

Generál trpělivě čekal, až mu obviněná odpoví na první část jeho otázky, ale když se k tomu neměla, pokračoval. "Proč jste ho zabila? Měla s tím co dělat tato žena?" Odpověď na tuto otázku už znal, nebo si alespoň myslel, že ji zná. Ve zmatku při zatýkání četníci prohledali Colbertové batoh a našli umělý penis. Mrtvý muž se zřejmě snažil přinutit dívku k sexu s touto ženou.

"Ta tlustá perverzní svině chtěla, abych se mu s ní předváděla!" vybuchla její stará nátura. "Něco se ve mně zablokovalo a zabila jsem ho. Strašně ráda bych toho litovala, ale to nemohu. Nestál za nic. Zrazoval každého, s kým se potkal, po celý svůj život."

Lerlerc vrhl zlobný pohled na mohutnou ženštinu. "A zradil i vás, když už vás nepotřeboval. Takovým způsobem on a jemu podobní proplouvali životem. Zasloužil si zemřít." Rozplakala se a její kostnatá ramena se škubala, jako kdyby byla zrazené malé dítě.

KERRIGAN Překvapivý útok

Lerlerc kývl na pobočníka. "Koňak!"

Pobočník zmizel za dveřmi a po chvíli se vrátil se sklenkou brandy. Lerlerc poplácal děvče po rameni a podal jí sklenku. "Napijte se," řekl jemně, "udělá vám to dobře, má drahá. Podívejte," dodal, "vím, že jste spáchala hroznou věc, ačkoli uznávám, že to za daných okolností není neomluvitelné." Počkal dokud neusrkla ze skleničky, a pokračoval. "Ale řekněte mi to, co potřebuji vědět, a já vám slibuji, že pro vás učiním vše, co je v mých silách." Brandy projevilo svůj hřejivý uklidňující účinek. Přestala vzlykat a na slzami pokryté dětské tváři se objevil plachý úsměv. "Strana chtěla vědět, kdy se chystáte zahájit útok na Štrasburk. Přesně to jsem měla za úkol zjistit od Jouberta."

Lerlerc tiše hvízdal a rozhlédl se po zachmuřených tvářích důstojníků svého štábu. Viděl, že myslí na totéž co on - komunisté už znají de Gaullov plán národní jednoty. To bylo zlé.

"A co jste zjistila?" pokračoval stejně vlídným tónem jako doposud. Té dívky mu bylo upřímně líto. Před válkou by ji žádný soud ve Francii neodsoudil za vraždu. Považovali by to za zločin z vášně. Ale nyní neměl de Gaulle s komunisty slitování, kdykoli překročili zákon. Zajistil by, aby dívka byla odsouzena k smrti. Čekala by ji gilotina. Pokrčila rameny, jako by mu četla myšlenky a věděla, že pro ni už nic nemá význam. "Řekl mi, že jste vyslal skupinu anglických vojáků, aby pro vaši divizi našli cestu přes hory."

"A?"

"Mohu jen hádat, mon general, ale předpokládám, že se naši lidé pokusí ty Angličany zničit, aby váš postup zdrželi, než napadne snižš." Lerlerc nepřítomně hleděl z okna na padající sníh a dívka zbytek věty nedořekla. Přesto věděl, co měla na mysli. Několikadenní, možná jen několikahodinové zpoždění mohlo způsobit, že po vedlejších silnicích, které pro něj Angličané našli, neprojde. Předpověď počasí také nevěstila nic dobrého, to věděl už od rána. Na chvíli se zamyslel a pak řekl stejně ohleduplně jako předtím: "Dobrá, má drahá, už se vás nebudu na nic vyptávat." Zvedl ruku a štábní důstojníci se v očekávání nadechli. Ale dívka ho popadla za ruku, generál lehce stiskl její studené prsty a řekl: "Věřte mi, udělám pro vás, co budu moci." "Děkuji vám, mon general," zašeptala smutně. Věděla, že pro ni nemůže udělat zhořla nic.

Kývl na dva četníky. Přistoupili a uchopili dívku za hubené paže, aby ji odvedli. Lerlerc počkal, dokud neodešli, potom se obrátil ke svému pobočníkovi. "Zajistěte kapitána Colbertovou. Bude umístěna do samovazby, dokud se nesejde vojenský soud." Znechuceně pohlédl na náhle popelavou ženu. "Děláte ostudu své uniformě, Francii i svému pohlaví. Už se na vás nemohu dívat. Odveďte ji!" Colbertová se nadechla k protestu, ale rozmyslela si to. Nechala se klidně odvést.

Jakmile byla pryč, pustil se Lerlerc do práce. "Přistupme k mapě, pánové!" Všichni důstojníci se spěšně shromáždili u velké taktické mapy pohoří Vogéz a údolí Rýna za ním. Jeden z pobočníků podal Lerlercovi ukazovátka. Ten poklepal na nejbližší svahy hor a zachrchlal: "Až dosud anglické hlídky nepotkaly žádné další německé jednotky poté, co překročily německou frontovou linii v prostoru americké 79. divize. Což znamená, že nepřátelská linie je jen tenká skořápka, která se dá lehce rozlousknout."

Ozvalo se souhlasné mumlání shromážděných důstojníků.

"Podle našich nejnovějších vědomostí," pokračoval Lerlerc, "jsou první větší německé posádky, na které narazíme, tady - ve Phalsbourgu, kde hlídají Saverenský průsmyk - a zde, v samotném Saverne. Jestliže kterákoli z posádek bude varována dříve než zaútočíme, budeme odsouzeni k nezdaru. Němci nás mohou zadržovat celé dny a mezitím zpoza Rýna posílit Štrasburk. Takže náš útok musí být naprosto překvapivý. Obě města musíme dobýt po coup de main. Je to všem jasné?"

"L'audace, toujours l'audace et encore l'audace," zahřměl hluboký hlas známé heslo. "Ten Prušák Friedrich Veliký věděl, o čem hovoří."

Lerlerc se usmál. Byl to plukovník Dio, jeho soupeř z Kufry, jeden z mála, kteří s ním byli od začátku a přežili. "Hein mon vieux Dio," řekl, "on y est, cette fois. Vy nás povedete!"

Plukovníkova tvář se rozzářila. "Štrasburk je můj!"

"Exactement!" ujistil ho Lerlerc.

"Kdy vyrazíme, mon general?" tázal se Dio vzrušeně.

Lerlerc se zadíval z okna na vířící sníh. "Podle předpovědi počasí má toto sněžení ustat před setměním. Potom, můj milý Dio, vyrazíte. Hlavní směr vašeho postupu bude probíhat po trase, kterou nám vytýčili Angličané. Nepotřebujeme však příliš dlouhou kolonu. To by mohlo způsobovat zdržení. Využijte všechny

cesty napravo i nalevo od hlavního směru. Klidně i pět nebo šest, pokud to bude zapotřebí."

Dio otevřel ústa k protestu, ale Lerlerc ho nenechal promluvit. "Já vím, Dio, já vím! Vypadá to, že své síly zbytečně rozptylujete, ale až narazíte na Němce, které minout opravdu nemůžete, bude možné se na hlavní silnici rychle shromáždit."

Dio si spěšně nasadil képi. Vysekl Lerlercovi prvotřídní pozdrav, takový, jakým se zdravili ještě jako kadeti na vojenské akademii v St. Cyru, kdy byli mladí, nevinní a šťastní. "Musím toho hodně připravit, mon general. Uvidíme se znovu v Saverne."

Lerlerc přikývl. Nemohl mu vrátit pozdrav, protože sám byl bez čepice. "Osud Francie závisí na vás, Dio," prohlásil pateticky.

"Důvěřujte mi, generále, nenechám Francii padnout."

Jeho další slova utonula v náhlém pronikavém výkřiku následovaném dávkou ze samopalu a zlostnými pokřiky.

"Panebože! Co je zase tohle?" rozčilil se Lerlerc.

O chvíli později to zjistil. Do mapové místnosti udýchaně vpadl četník v tmavě modré uniformě pokryté sněhem. "Ta dívka, generále," funěl a hrudník se mu námahou prudce zvedal.

Lerlerc prošel okolo něj, následován ostatními důstojníky, do skučící bouře.

Baterky se snažily proniknout bílou tmou. Ozývaly se výkřiky tlumené sněhem.

Odněkud se neslo zvonění sanitky. "Tady, pane!" zvolal četník a zamával baterkou na štábní důstojníky.

Lerlerc přispěchal a v padajícím sněhu zamrkal. Četník zasalutoval. "Tady je, pane," řekl a namířil světlo baterky na zem. "Nedokázali jsme ji zastavit."

Nečekali jsmeš"

Lerlerc zvedl ruku na znamení ticha. Četník okamžitě zmlkl. Generál hleděl dolů na mrtvou dívku, jejíž roztráštěné tělo ve sněhu rámoval květ její vlastní krve. "Skočila," řekl někdo.

Pomalou, velice pomalu Lerlerc zvedl ruku k čelu a vzdal jí hold. "Zemřela," pronesl suše, jako by mluvil sám k sobě. "Zemřela statečně. Svým způsobem také zemřela pro Francii." Načež se otočil a se skloněnou hlavou zamířil ke žlutému obdélníku světla vycházejícímu z otevřených dveří.

¶Kapitola 6

Byl to "Tashy" Kennedy, kdo je první uslyšel. Třebaže byl unaven po celodenním průzkumu v kousavém chladu hor, "to staré nutkání", jak tomu říkal, ho neopustilo. Po celou dobu, co jim kyprá děvečka servírovala polévku, sledoval každický její pohyb a Stevens pobaveně mumlal: "Máš na ni chuť, co?"

"Je to bída, stvie," odpověděl svému partákovi. "Kdybych se teď zvedl, shodil bych všechny hrnky ze stolu, jestli víš, o čem mluvím."

Stevens věděl.

"Ty podvlíkačky bych jí rád sundal, vlněný nevlněný," podotkl. Později se mu to obdivuhodně lehce podařilo, ačkoliv uměl jen pár slov francouzsky, a německy, což byl její rodný jazyk, vůbec. Ale jak se vždycky chlubil každému, kdo mu byl ochotný naslouchat: "Řeč lásky máš v kalhotách. To je vše, co Tashy potřebuje, aby je dostal na záda s bránou doširoka otevřenou."

Ne že by Tashy potřeboval příliš mluvit. Zatímco ostatní spali, kromě hlídek v hlavním stavení, propízl se jen v ponožkách k její komůrce nad prasečím chlívkem, kde spala na slaměné matraci ohříváné teplem přicházejícím zespoda od chrochtajících prasat. Sotva se vzbudila, už si nedočkavě stahovala bavlněnou noční košili, aby ve svitu svíčky, kterou spěšně zapálila, odhalila své kypré zralé tělo. "Byla pořádně nadržená," vyprávěl později Stevensovi. "Kroutila se jako housenka a bez přestání něco mlela, jako by pořád neměla dost."

Několikrát se pomilovali a pak šťastně dřímali jeden druhému v náručí. Tashyho probudil skřípot pásů a když se posadil, už naprosto vzhůru, bylo mu jasné, že jediná pásová vozidla tady v horách mohou být německá.

Po špičkách přešel ke špinavému malému okénku a rukávem ho očistil. Nahá dívka ho následovala tak jak byla, a nahlížela mu přes rameno. Mhouřil oči do tmy a snažil se upozorovat obrysy vozidel na pozadí bílého sněhu. Ale dívka spatřila vetřelce jako první. "Daš d-druben," sykla a když viděla, že nerozumí, dodala francouzsky: "Lá - lá bas."

Tashy zaměřil pohled do míst, kam ukazovala prstem. Mrzutě přikývl. Měla pravdu. Viděl dva tmavé obrysy mezi stromy napravo od domu a na cestě zahlédl cosi, co mohlo být polopásovým obrněným vozidlem.

"Schlechte Leute," špitla vystrašeně. "Mechant Gestapo."

Poslednímu slovu Tashy plně rozuměl. Ukřívají se před německou tajnou policií už

KERRIGAN Překvapivý útok

měsíce. Rychle popadl kalhoty, natáhl si je a obul si boty. Spěšně ji políbil, poplácal po zadku a řekl: "Zpátky do peřin, má drahá!" Kývnutím hlavy ukázal na matraci.

Pochopila. Spěšně zalezla pod hrubou přikrývku a přetáhla si ji přes hlavu. Tashy rychle slezl dolů, prošel dlouhou chodbou, kde byla cítit jablka a tvrdá práce. "Stevie!" zašeptal k nejasné postavě sedící na židli s tvrdým opěradlem poblíž hlavních dveří se samopalem položeným na kolenou a čekající, až skončí jeho hodina stráže. "Venku někdo je. Jdu vzbudit šéfa."

Stevens byl okamžitě naprosto čilý. Odjistil samopal a poklepal na zásobník, jestli správně drží. "Rozumím, Tashy," zašeptal. Přešel k zamlženému oknu, zatímco Tashy zamířil do míst, kde ležel Paddy Mayne a Rory O'Sullivan v řadě oddychujících mužů zachumlaných do šedých armádních přikrývek.

Rychle se sklonil nad ležícím obrem, zakryl mu rukou ústa a do pravého ucha mu naléhavě zašeptal: "Šéfe!"

Mayne se okamžitě posadil a když pochopil, čím ruka mu drží ústa, přikývl že rozumí, že se něco děje, načež Tashy mohl svou ruku konečně uvolnit. "Co se děje?"

"Problém venku. Myslím že Němcouři, šéfe."

Paddy beze slova vklouzl do bot a vytáhl svůj kolt. "Kde?"

O pět minut později byli všichni vzhůru, potmě balili svou výstroj a kontrolovali zbraně. Rory a Stevens mezitím zhodnotili situaci. Na horské silnici asi padesát metrů od statku stálo jedno nebo více polopásových vozidel a všude kolem se jistě ukrývali ozbrojení vojáci. Jednou se ozvalo i tlumené zavytí, což mohlo způsobit divoké zvíře, nicméně Rory, krčící se v mrazivém vzduchu přede dveřmi, řekl Tashymu: "Mohou to být stopovací psi. Němec je často používá."

Uvnitř v hlavní místnosti, když se všichni muži shromáždili připraveni k akci, pronesl Paddy Mayne naléhavě: "Takže aby bylo jasno! Nezůstaneme tu a nebudeme s nimi bojovat. Padáme pryč."

"Uslyší nás, až budeme startovat džípy, šéfe," namítl kdosi.

"Neuslyší, pokud je nebudeme startovat," odpověděl Mayne. "Myslím že čekají, že budeme pokračovat po silnici nahoru do hor. Což nebudeme. Sjedeme dolů, odkud jsme přijeli, s vypnutými motory. Až budeme v bezpečí, teprve pak nastartujeme a vrátíme se jinudy. Jasně?"

Muži souhlasně zamručeli.

"Pokud bude někdo z nich na příjezdové cestě, praštěte ho obuškem. Jestli kdokoli z vás způsobí nějaký hluk," zahrozil mohutnou pěstí, "udělám si z jeho střev podvazky." Nechal svá slova působit. "Já jdu první. Rory a Smith budou jistit zadek."

"Rozkaz, šéfe," ozval se Rory. "Jáš" Zarazil se. Za nimi zaskřípaly dveře. Byl to jednoruký farmář v noční košili a dlouhých pytlovitých spodkách. V ruce držel svícen. Jeho úmysl byl jasný, chystal se rozsvítit. Světlo by vetřelce určitě vyburcovalo. Rory instinktivně vycítil, že právě sedlák je tak či onak zradil nepříteli. Instinktivně zareagoval. Jeho pěst vystřelila a zasáhla farmáře do brady. Ten jen zachroptěl a podlomila se mu kolena. Stále pevně svíral svícen ve zdravé ruce. Rory oba zachytil právě včas. Tiše položil farmáře na podlahu. Paddy Mayne souhlasně přikývl. "Jdeme!" sykl. "Ať jsme pryč, dokud je ještě čas."

Nepotřebovali pobízet. Věděli, že jakmile kanony obrněnců spustí palbu, z domu se stane past. Rychle ale bezhlučně se vyhrnuli ven na mráz. Plížili se přes dvůr k džípům a děkovali sněhu, který tlumil jejich kroky.

Mayne nedával rozkazy. Nebylo to třeba. Jeho muži nebyli v takovéto situaci poprvé. Každý z nich věděl přesně, co má dělat. Řidiči odbrzdili a zbytek posádky džípů zabral a tlačil vozidla přes dvůr k cestě vedoucí na silnici. Vepředu, zatímco radiista Stevens seděl za volantem, Mayne mocně zatlačil, jako by byl zase ve skrumáži při ragbyovém zápasu někdy před válkou. Pomalu ale jistě se džíp sunul k silnici a všichni muži se modlili, aby je nepřítel na otevřeném prostranství nepozoroval. Za nimi dělal zbytek komanda totéž. Byla to malá flotila vozidel, zřetelná černá skvrna na zasněženém poli.

Všude bylo ticho. Nepřítel nevydával žádný hluk. Jediným zvukem bylo tiché křupání sněhu pod pneumatikami džípů. Maynův džíp už byl na příjezdové cestě. Farmář odklidil sníh, takže se po ní jelo lépe. Džíp se rozjel rychleji a Mayne se cítil šťastnější. Nepřítel dosud nezaznamenal jejich pokus o únik. Ještě dvacet metrů a budou ujíždět dolů po silnici. Zvládnou to!

"Šéfe!" sykl náhle Stevens.

"Co je?"

"Vepředu, na jedenácté hodině!"

Mayne zaostřil zrak a zadíval se do temnoty vlevo před nimi. Od stínu křoviska

KERRIGAN Překvapivý útok

se oddělil tmavý obrys. Krucinál! zaklel v duchu. Byl to dobrman, honicí pes, jaké používala německá policie. "Jedeme dál," zašeptal. "S tím zmetkem si poradím."

Přikrčil se, aby na muže své výšky vypadal co nejmenší, plížil se kupředu a snažil se nedělat hluk. Ale pes ho musel ucítit. Zvedl čenich a zavětril. Mayne šel dál. Ostatní muži stále tlačili džípy směrem k silnici.

Dobrmán temně zavrčel. Paddy Mayne nervózně polkl. Za chvíli nadejde jeho chvíle.

Zvíře vycenilo žluté zuby a znovu výhrůžně zavrčelo. Pomalu se přikrčilo a nastražilo uši.

Jakmile pes vyrazil kupředu, jak byl vycvičen, Paddy se pevně zapřel. Čtyřicet kilo šlach a svalů do něj vrazilo plnou rychlostí. Ale muž, který vyhrál půl tuctu ragbyových pohárů a s týmem Britských lvů procestoval Jižní Afriku, absorboval náraz stejně jako na hřišti. Zapotácel se, ale neupadl. Pes se zuřivě ohnal drápy po jeho tváři. Paddy zatal zuby, aby nevykřikl bolesti, a rukou, jíž mohl trhat telefonní seznamy, sevřel zvířeti čumák.

Pes zoufale bojoval, aby se osvobodil, protože se dusil, a divoce sebou zmítal. Znovu zatal drápy do Paddyho tváře, ale ten ho nepustil. Potom se zvíře svalilo na bok. Paddy se však nenechal oklamat a lehl si na něj. Psu už docházel dech a bojoval z posledních sil. Paddy věděl, že už skoro vyhrál, ale nemohl se zvířetem ztrácet čas. Vší silou svého dvoumetrového těla trhl psí čelisti nahoru a do strany. Ozvalo se nehezké zapraskání a hřbet zvířete se nepřírozeně prohnul. Dobrmán byl mrtvý.

Paddy Mayne chvíli jen tak ležel ve sněhu, držel tlamu zvířete ve svém ocelovém sevření a popadal dech. Potom, když ho první z džípů tiše míjel, si uvědomil, že musí vstát. Vydrápal se na nohy a utíral si krev, která mu tekla po tváři. Džíp se vyšvihl na silnici. Nepřítel stále ještě nezareagoval.

Další a další džípy se shromažďovaly na silnici připraveny rozjet se z kopce a muži kolem nich se zformovali do obranného postavení. Mayne se nehodlal pohnout, dokud nebudou všichni. Doufal, že se tiše rozjedou dolů a za druhou zatáčkou nastartují. Soudil, že německé obrněnce nebudou rychlejším džípům stačit, obzvláště pokud budou mít náskok.

Kdesi ve tmě mezi borovicemi se ozvalo tiché hvízdnutí a někdo zavolal: "Lux, wo bist du, Junge?" Byl to psovod, volající na své zvíře, to Mayne uhodl správně. Nesměli ztrácet čas. Tento muž se pravděpodobně půjde podívat, co se stalo.

"Nasedat!" vydechl.

Rychle jako blesk naskákali muži do džípů. Řidiči uvolnili brzdy a muži vzadu ještě jednou zatlačili. Džípy se daly do pohybu. Sjížděly ze svahu. Řidiči se nakláněli nad volantem a upřeně pozorovali temnotu před sebou, protože jeli beze světla. Za nimi se ozval výkřik následovaný dávkou ze samopalu. Zvuk startujícího motoru a pak dalšího. Byli objeveni. Stíhání začaloš

♀Kapitola 7

"Do prdele a ještě jednou do prdele!" nadával vztekle seržant Smith. Znovu uvolnil spojku a opět se nic nestalo. Motor nenaskočil.

"Dej mu ještě deset vteřin," řekl Rory, když svištěli další zatáčkou na horské silnici. Ostatní byli daleko před nimi. "Měl by naskočit."

"Myslím, že motor je v hajzlu," procedil Smith skrz zuby, když se soustředil, aby potmě nesjel ze silnice, protože i světla jim vypověděla službu.

Rachot pásů za nimi sílil. Bylo jasné, že je Němci dohánějí. Rory pro všechny případy vymýšlel záložní plán.

Jako by četl jeho myšlenky, zvedl se Tashy ze sedadla a zatímco se snažil udržet rovnováhu, otočil kulomet na trojnožce směrem dozadu.

Projeli další zatáčkou a málem přitom zapadli do příkopu plného sněhu.

"Bacha, seržo," ozval se Tashy. "Skoro jsi mě vyklopil!"

Smith zůstal shrbený za volantem s očima upřenými na silnici. "Byla by z tebe úžasná mrtvola, s tím tvým pitomým knírem!"

V jiné situaci by se Rory zasmál. Muži vypadali, jako by si zachovávali dobrou náladu i ve chvílích nejvyššího zoufalství. Ale teď neměl na smích ani pomyšlení. Věděl, že jestliže padnou do zajetí, nepřežijí. Před očima se mu vynořil obraz těch dvou zohavených vojáků, zajatých doktorem Barschem a jeho mučiteli. Totéž by pravděpodobně čekalo je, pokud by se jim nyní nepodařilo uniknout. "Zkus to znovu, Smithie," zařval přes hukot větru, jak se řítili dolů do nížiny, kde, pokud se jim nepodaří nastartovat, zůstanou bezmocně stát.

"O. K., šéfe." Tiše se pomodlil, pustil spojku a počítal do tří. Nic. Motor nereagoval. "Je to v hajzlu!" zaklel.

"Nejede?"

"Nejede, šéfe."

"Dobrá." Rory učinil bleskové rozhodnutí. "Za další zatačkou zastavíme. Tashy, buď připraven u svého chicagského piána." Měl na mysli dvojče Browning pŕlpalcové ráže.

"Co chcete dělat, šéfe?" ozval se Smith.

"Zastavit toho obrněnce, pokud to půjde. Potom zavoláme veliteli, aby se vrátil a odtáhl nás, bude-li moci."

"Bude to pěkný rozpočítadlo," zařval Smith, když rachot pásů za nimi ještě zesílil. Němci je jasně doháněli.

"To právě dělá život vzrušujícím, Smithie!"

Rory se natáhl pro svazek ručních granátů za svým sedadlem. Projeli zatačkou.

"Vyhoď kotvu, Smithie!" rozkázal.

Když Smith dupl na brzdy a vůz začal neochotně zpomalovat, Rory už byl na silnici a mířil ke svahu po levé straně, zatímco Tashy si chystal kulomet. S namáhavým funěním Rory šplhal na svah a zapadal přitom po kolena do sněhu. Přehoupł se přes vrchol a zmizel.

Nepřátelské polopásové vozidlo, následované dalším, které však nedokázal rozpoznat, rachotilo dolů po silnici a jeho zadní část byla plná vojáků v přilbách. Rory se škodolibě usklíbl. Bude z nich dobrá pečínka, řekl si. Sundal batoh z ramene, vytáhl z něj granát a vytrhl pojistku. O kus níže čekal Tashy netrpělivě za "chicagským pianem".

Obrněnec už byl téměř v ohybu cesty, brzdy mu pronikavě skřípaly, jak se řidič připravoval projet zatačkou. Hezky zpomalil, pomyslel si Rory a připravil se hodit první granát. Oči upíral na otevřenou záď nepřátelského vozidla. "Raz, dva, tři," odpočítal a hodil granát do vzduchu. "Čtyři!" zvolal nahlas. Hned nato se sehnul do batohu pro další.

Granát dopadl přímo mezi vojáky na korbě. vybuchl ve fialovém záblesku ohně. Obrněnec se otrásl. Řidič se zády roztrhanými na kusy zběsile dupl na brzdy. Motor začal hořet.

Ochromené vozidlo, nyní plné mrtvých nebo umírajících vojáků, klouzalo po silnici přímo do soustředěné palby Tashyho dvojčete. Mířilo proti stěně hvízdajících kulek. Umírající řidič ještě jednou vykřikl a mrtev se zhroutil na volant. Obrněnec sjel ze silnice, převrátil se na bok a přitom trousil jednotlivá těla. Valil se dolů ze srázu po pravé straně silnice a nakonec explodoval mohutným plamenem.

Druhé vozidlo za ním - Rory poznal, že se jedná o francouzský nákladák, hádal Renault - smykem zastavil. Vyskákaly z něj postavy v tmavě modrém, přikrčily se a spustily palbu. "Milice!" zařval Rory a hodil po nich další granát. Věděl, že jsou příliš daleko. Granát neškodně vybuchl uprostřed silnice. Ale zapůsobilo to. Milicionáři se začali stahovat zpátky, stále stříleli, ale jasně ustupovali. Předpokládali, že za zatačkou na ně číhá přesíla.

Rory na nic nečekal. Sklouzl dolů po svahu. "Rozjeď to!" sykl na Smithe.

"Protentokrát jsme ty sráče zastavili. Na chvíli nám dají pokoj."

Smith uvolnil brzdy. Rory vůz roztlačil a naskočil si. Pomalu se rozjeli k nížině. Opět to dokázališ

*

Chretien vztekle udeřil do stolu vycházkovou holí a vyštěkl do sluchátka: "Někdo se mi za to bude zodpovídat! Měli jste jedinečnou možnost a nechali jste je takhle uniknout! Jste banda amatérských brádidů!" Ztratil trpělivost a vztekle praštil telefonem až zvonek zachrastil.

"Takže?" zajímal se dychtivě Barsch.

Chretien ho sjel zuřivým pohledem. "Nechali ty zpropadené Angličany vyklouznout. A dvacet mladých granátníků SS je zbytečně mrtvých. Mensch, das ist zum Kotzen." Barsch si sál děravý zub a přemýšlel, zatímco Chretien shlížel z okna své kanceláře ven na ulici. Němečtí důstojníci s manželkami a milenkami se procházeli po dláždění a elegantně odpovídali na pozdravy vojáků. Jako by byli někde v kasárnách v době hlubokého míru, říkal si rozčileně, a ne ve městě, které se během několika dnů může ocitnout uprostřed zuřící bitvy!

"Léčka," přerušil Barsch napjaté ticho.

Chretien se otočil a pohlédl na něj, jako by právě přišel o rozum. "Jak to myslíte - léčka?"

"Nejsem zrovna voják," řekl Barsch nezvykle skromně. "Ale když koukám na mapu, dá se asi předpokládat, kudy tyhle anglické svině chtějí sestoupit z hor."

Chretienova tvář se projasnila poprvé od chvíle, kdy slyšel, že pokus zajmout Angličany na farmě ztroskotat. "Jistě, jistě," souhlasil vřele. Přesl k velké mapě Alsaska za svým stolem, zatímco Barsch, zjevně sám sebou potěšený, vytáhl svůj příšerný váček na tabák - "můj židovský cecek", jak jej vždycky popisoval někomu, kdo se ho na to ptal - a nacpal si trochu tabáku do dýmky.

KERRIGAN Překvapivý útok

"Tady - v Savernském průsmyku," řekl Chretien, když se na chvíli zahleděl do mapy. "Vy Prusové jste tudy prošli v roce 1870 a stejnou cestou se vydal před čtyřmi lety i wehrmacht. Je to jediný průchod severní částí hor. Pokud Lerlerc míří na Strasburk, bude muset projet tudy."

Barsch, nyní pokuřující z dýmky, přešel k mapě a prohlížel si ji spolu s Chretienem. Venku vesele vyhrávala kapela, rázné žestě a bubny, a vojáci pochodovali na své každodenní přehlídce v místě nyní pojmenovaném Adolf Hitler Platz.

Chretien se zamračil. "Bože na nebi! Už jsou tady zas a hrají si na vojáky, jako by byl rok 1940 a ne 1944, kdy nad nimi tiká časovaná bomba!"

Barsch na jeho výbuch nereagoval. Nebyla to jeho věc. Jeho jediným zájmem bylo zachránit si vlastní kůži. Pokud teď Angličany nezastaví, bude muset zatlačit na toho bláznivého profesora, aby získal povolení od Himmlera pro přepravu té své pitomé sbírky kousků lidských těl přes Rýn. "K průsmyku vede několik cest. Máme dostatek vojáků a příslušníků milice, abychom je všechny pokryli?"

"Nemyslím si, že bychom potřebovali vůbec nějaké vojáky," odpověděl klidně

Chretien, jako by měl svůj plán dávno promyšlený.

"Jak to myslíte?" zeptal se zmateně Barsch.

Chretien se odvrátil od mapy a svou zlou, jizvami posetou tvář pohlédl na Barsche. "Můžeme nechat druhé, aby za nás vytahali kaštiny z ohně."

"Druhé?"

"Jistě, komunisty."

"Komunisty?"

"Ano," zamyslel se Chretien. "V továrnách v Hagenau a Saverne je spousta rudých. Nejsou to Alsané, pocházejí hlavně z Lotrinska, z okolí Met, a Mety byly vždycky jejich líheň."

Během řeči zcela roztál. "Většina z nich je ozbrojená a Rusové jim přes Marseille posílají další a další zbraně. Pokud se na to podíváme z netradičního úhlu, mohou místo nás zablokovat přístupové cesty k průsmyku právě oni."

Barsch tiše hvízdal. "Jaký jste vy Francouzi prohnáný národ?"

"V mém případě Alsané," přerušil ho Chretien a mužně si poklepal na hruď.

"Jsme z jiného chovu."

"Dobrá, ti Francouzi," ustoupil Barsch, bafaje z dýmky. "Použít třetí skupinu, aby za vás odvedla špinavou práci. Taková vychytralost je na přímočarou německou národu příliš."

Chretien nekomentoval tu "přímoučarou německou národu". V těchto dnech, kdy se mu celý svět rozpadal, neměl čas na "akademické diskuze o nesmrtnosti chrousta". Řekl jen: "Zároveň si myslím, že byste měl varovat německé posádky v Hagenau, Saverne a Phalsbourgu, co se na ně možná chystá."

"Nevím o ničem!" Naléhavé zvonění telefonu na Chretienově stole mu nedovolilo dokončit větu. Francouz popadl přístroj a štkl do sluchátka: "Commandant Chretien, ich höre." Nedočkavě poslouchal hlas na druhém konci a pak přešel znovu do francouzštiny. "Quand?" Znovu se na chvíli odmlčel, jak poslouchal odpověď. "Une quinzaine de pieces avec leurs trans?"

Osoba na drátě patrně souhlasila, protože Chretien pokračoval: "Le deuxieme element?" Znovu se zaposlouchal, potom rychlým "merci" ukončil hovor, odložil sluchátko a otočil se k Barschovi, který úzkostlivě čekal - z výrazu Alsanovy tváře vyčetl, že se stalo něco důležitého.

Chretien nechodil kolem horké kaše. "Lerlerc vyrazil. Dvě jeho roty obrněných vozidel se protáhly německou frontou v oblasti Vogéz a pokračují dál."

"Scheisse!" zaklel Barsch a nadával si, že ztrácí čas s Chretienem a jeho šílenými pletichami. Německo, bez ohledu na to co se stane tady ve Francii, už válku nevyhraje. Pokud do Říše nevtrhnou Angloameričané, pak Rusové od východu bez nejmenších pochyb. Proč by jinak Stalin aktivně podporoval sabotáže proti svým západním spojencům, pokud by se nedomníval, že dokáže dobýt Německo sám? Samozřejmě - ruský diktátor s vojsky připravenými na německé východní hranici si byl jistý, že to dokáže. Možná si dokonce myslel, že je dostatečně silný, aby se přes Německo převalil až do západní Evropy.

Chretien musel zahlédnout pohled v jeho tváři, protože jedovatě vyprskl: "Je snad něco špatně?"

"Ne, ne," lhal rychle Barsch. "Jen přemýšlím, to je vše."

"Tak toho nechte. Nadešel čas činů, ne myšlenek!"

Barsch navenek souhlasně přikývl. V duchu si však řekl: "Ale ne pro mě. Emil Barsch se právě rozhodl uzavřít separátní mír. Pro něj válka končí."

¶Kapitola 8

"Musíme věřit," hulákal Führer svým hřmotným hlasem s rakouským přízvukem, z

KERRIGAN Překvapivý útok

něž Chretienovi stále běhal mráz po zádech, kdykoli ho slyšel. "věřit, že nepříteli porazímeš, že zvítězímeš že si podrobíme celý svět, pokud to bude nutnéš A pokud nakonec padnemeš, pak s sebou musíme strhnout půl vesmíruš do ohně a popela!"

Divoké vzrušené výkřiky: "Sieg Heil!" a: "Heil mein Führer!" utonuly v hlasu trubek vojenské kapely a dusotu tisíců naleštěných bot, jak vojáci Říše, každý z nich bezpochyby vysoký modrooký blondák, pochodovali před milovaným vůdcem. Chretien hlasitě vydechl. Když nahrávka skončila, cítil se okraden o všechny pocity. Proč musí právě on žít v tomto čase úpadku, kdy jediný způsob, jak přežít, je zachovat si naprostý cynismus?

Vyměnil desku, znovu natáhl gramofon a usadil se s viržinkem do křesla, v němž čekal na svého informátora. Vznešená wagnerova hudba - Gotterdammerung - zaplavila místnost v dělnické čtvrti Štrasburku, poblíž hlavního nádraží, kterou si držel právě pro tyto schůzky.

Zatímco čekal, udělal si pohodlí. Přemýšlel o minulosti a o tom, co všechno by mohlo být, kdyby Němci nebyli takoví pitomci. V roce 1940 jim francouzští dělníci zobali z ruky. Zajistili jim plnou zaměstnanost ve válečné výrobě pro Říši. I sedláci byli šťastní. Za své produkty dostávali zapláceno lépe než kdy předtím. A samozřejmě - velcí průmyslníci byli rovněž spokojeni. Nejenže jejich továrny jely na plný výkon, nemuseli řešit ani potíže se stávkami a sociálními nepokoji, které je drásaly po celé období Třetí republiky.

Jestliže se ovšem tu a tam vyskytl problém, nastoupilo gestapo a SS. A jejich metody postrádaly jemnost a důvtip. Pamatoval si, jak jimi byl v roce 1942 pohoršen: cigarety zamačkávané o tvář, močení podezřelým do úst, "vodol léčba" - držení vězňů pod vodou, dokud se nezačali topitš

když hudba nečekaně dohrála, zasmušile kouřící Chretien si vzpomněl na událost, kdy obrovitý gestapácký řezník oberkommissar Dahl strhal z podezřelé nedospělé dívky před očima šklebících se kolegů šaty, zbil ji, a protože se ani pak nepřiznala, ztratil nervy. Popadl ji za kotníky a s vynaložením celé své brutální síly s ní začal točit dokola za frenetického potlesku přihlížejících. Jakmile se unavil, strachem křičící dítě pustil a to se rozmázlo o protější stěnu. Hlava se jí roztránila jako přežralý meloun a vytryskl z ní odporný červenošedý proud mozku.

Násilí plodilo násilí. Opozice vůči Němcům a vládě ve Vichy narůstala. Obě strany bojovaly zarytě a s krutostí, neznaly slitování. Milost se nedávala ani nečekala. I on nevyhnutelně přivykl sadistické krutosti svých německých soudruhů ve zbrani.

Zpočátku to nevnímal, ale pomalu mu docházelo, že sám začíná být posedlý opojným vzrušením z mučení a sadismu, pomalého ale brutálního lámání věznova těla, hlavně však jeho osobnosti. Tohle pro něj bylo vlastně důležitější než bohatství, ženy nebo vliv.

Věděl že není možnost, jak to vše vrátit zpátky. Bylo však možné zastavit ten rozpad dřív, než udeří katastrofa? Musel to zkusit.

Ozvalo se tiché, kradmé zaklepaní na dveře ošumělé místnosti. Byl to jeho informátor Jojo.

Chretien spěšně vstal a okamžitě zapomněl na všechno, co se mu honilo hlavou. Těsně předtím, než otevřel dveře, mimovolně zkontroloval druhou pistoli pod listem Volkischer Beobachteru, ležícím na kulatém stole před ním.

Služební pistoli si strčil do kapsy civilního saka, protože se převlékl z uniformy milice, aby svého informátora nekompromitoval, pokud by snad byl sledován. "Ich komme," zvolal, když Jojo znovu zaklepal, a spěchal ke dveřím. Pootevřel je sotva tak, aby se Jojo, drobný človíček s bujnými smyslnými rty, protáhl dovnitř, a hned je za ním opět zavřel.

"Opatrnosti není nikdy nazbyt," vydechl Jojo a tmavýma očima přehlížel pokoj, jestli někde nečíhá nebezpečí, jako by všude viděl vrahy. "Stejně mi podříznou krk," naznačil ušmudlanou rukou známé gesto, "jestli zjistí, že jsem pro vás dělal, komisaři," pronesl, aniž byl tázan, a natáhl se pro viržinko.

"Nepracuješ pro mě, Jojo," poznamenal cynicky Chretien, "ale pro sebe." Ukázal na dvě hromádky stříbrných mincí na stole vedle německých novin. "Támhle je tvoje výplata, jestli mi ovšem pomůžeš s mým problémem."

Jojo si lačně olízl rty a upíral zrak na mince. "Co mám udělat?" otázal se němčinou s lotrinským přízvukem. "Znáte mé soudruhyš"

"To krucinál nejsou tvoji soudruzi," skočil mu Chretien ostře do řeči. Hleděl na neoholenou skřítkovskou tvář a říkal si, že by neměl nechat lidi jako Jojo vládnout Francii. I ta de Gaullova banda je lepší než rudí. Věděl, že pokud má ty gaunery přimět, aby udělali co chce, musí Joja dosadit na místo, kde ho potřebuje mít.

Oči, o nichž jeho kolegové říkali, že jimi dokáže za půl minuty obnažit duši

KERRIGAN Překvapivý útok

člověka, upřel na malého mužika. "Poslouchej, řeknu ti něco na rovinu. Jsi malý zdegenerovaný zvrhlík, Jojo. Jako dítě jsi začal v Metách, kde ses narodil, kradením dámských kalhotek z prádelních šňůr."

"To celé byl omylš," začal Jojo, ale Chretien ho hrubě přerušil. "Halt die Schnauze - drž hubu, ty dobytku!"

Jojo tedy držel hubu.

"Ve čtrnácti tě sebrali za to, že jsi před dívčí školou vytahoval z kalhot tu svou tyčku."

Jojo hleděl tupě do stolu, ale byl zticha.

"Při službě vlasti před válkou v Maginotově linii tě chytili při zajímavé činnosti s krávou." Hrubě se zachechtal. Jojova prohnaná tvář pomalu rudla. "Na to musíš mít pěkně velkého ptáka, aby si to ta kráva užila, ha ha!" pokračoval Chretien. "Pokud by ses nepřihlásil do cizinecké legie v Sídí-bel-Abbés, poslali by tě za to na Ďáblův ostrov." Nechal svá slova doznít a dodal: "Ne, mě neoblaťneš, Jojo. Nicméně pokud tenhle úkol zvládneš, čeká toho na tebe víc než jen tahle hromádka peněz."

Jojovy rozpaky zmizely. "Co konkrétně?"

"Nový pas, což znamená nový život, a dost peněz na roční živobytí v jižní Francii. Tam tě - tví soudruzi - nikdy nenajdou," opovržlivě zdůraznil tato dvě slova.

"Co mám udělat?" zeptal se Jojo váhavě.

Chretien mu to sdělil. Když skončil, Jojo na něj vyděšeně zíral.

"Zablokovat všechny silnice v horách vedoucí do Savernského průsmyku!" zajíkal se. "A jak jsem získal informaci, že tam Angličani povedou Lerlercovy gaullistický fašisty?"

Chretien se usmál, jak Jojo; zvrhlík a malý lump; rychle přijal komunistický slovník - "gaullističtí fašisté"! Nahlas řekl jen: "Máš u milice, u mého štrasburského oddělení, přítele." Znělo to téměř, jako by to byla pravda. "Je jako ty. Taky si rád obléká dámské kalhotky. Jak už to bývá, máte něco společného. Předal ti tu informaci za špinavé černé krajkové kalhotky jedné dámy z vyšší společnosti, které jsi ukradl tady ve Štrasburku. Jak se ti to líbí coby krycí legenda? Nedokázal bys přijít na něco bizarnějšího, co, Jojo?" Zlověstně si prohlédl hřištníka před sebou.

Až tato operace skončí, říkal si, Jojo a všichni jeho kumpáni beze stopy zmizí. Už takovou věc dělal a mohl ji zařídit znovu. Musel myslet na svou vlastní budoucnost, kdyby se něco zvrtilo. Všichni, kdo na něj mohli ukázat prstem, museli zemřít. Možná i Barsch, zamyslel se, zatímco čekal na rozhodnutí malého zrádce.

Jojo si olízl rty, podíval se na hromádku mincí a pak zpět na Chretienovu tvrdou uzavřenou tvář. "Pokud se to rozhodnu udělat, jak to předložím výboru, tedy soudruhům, kteří činí rozhodnutí?"

"Poslouchej mě, Jojo! Oni o tobě pravděpodobně vědí totéž, co já. Vědí, co jsi za úchyla. Takže jim to řekni přímo: jak ti tvůj kamarád se stejnou zálibou vš" Jojo opět zrudl, ale neřekl nic.

"Š v očichávání dámských kalhotek řekl o Angličanech a tebe to vyvedlo z míry. Rozhodl ses však, jestliže je to pro společnou věc, odhalit své nemilé tajemství." Chretien se drsně zasmál. "Fakt, že ses k té informaci dostal takovýmto způsobem - od člověka z milice, se kterým máte společnou zálibu - na ně zapůsobí. Uvěří ti."

"Bon," řekl Jojo. "Mais les allemandsš"

"Nemluv na mě tím dekadentním jazykem," přerušil ho stroze Chretien. "Hier spricht man deutsch!"

"Zajisté, samozřejmě," řekl nedočkavě Jojo. "Ale proč milice, když se o tom dozvěděla, nepožádala Němce, aby provedli blokádu silnic vedoucích k Savernskému průsmyku a dovolila to nám? Takovým způsobem se mě bude výbor ptát."

Chretien měl odpověď připravenou. "Samozřejmě, že jsme jim to řekli. Jenže zaprvé: Němci nemají dost mužů na rutinní akce, jako jsou blokády silnic." Z očí teď měl jen úzké štěrby. "A za druhé si myslí, že blokádu neprovádějí tví soudruzi," opět ta slova pohrdavě zdůraznil, "ale milice, která Němcům u takových běžných věcí asistuje."

Jojo vyfoukl vzduch z vyhublých neholených tváří a tiše hvízdal. "Ó la lá," zasmál se. "To je ono! Komunisté v roli milice! To spolknou."

"To zcela jistě," souhlasil Chretien. Věděl, že nad tím skrčkem vyhrál. "Zvláště pokud tvůj zvrhlý kamarád opatří všem mužům provádějícím blokádu naše průkazy. Pokud bude někdo z Němců příliš zvědavý, budou mít všichni pravé doklady příslušníků milice, dokazující, že jsou opravdu členy mé organizace."

Jojo přikývl. "Přesně tak. Myslím, že to hravě sežerou."

"Samozřejmě," nutil se Chretien k srdečnosti. "Takže, Jojo?"

KERRIGAN Překvapivý útok

"Udělám to, komisaři," řekl skrček nadšeně. "Opravdu, můžete mi věřit. A vy ovšem nezapomenete na ten pas a tak dále?"

"Jistěže, alter Freund." Ukázal na mince na stole. "Ty si prosím vezmi."

Jojo nepotřeboval dvakrát pobízet. O chvíli později už byl pryč, plížil se ulicemi a úzkostlivě se rozhlížel sem a tam, jestli ho někdo nesleduje. Vypadal jako prohnaná malá krysa, kterou také byl.

Chretien se za ním z omšelé místnosti několik minut díval a uspokojilo ho, že kromě něj Joja nikdo nesleduje ani nepozoruje. Potom si zapálil další viržinko a zamyslel se. Jediný zvuk, který byl slyšet, bylo vrzání postele seshora, kde padesátifranková děvka s poprsím jako tank obsluhovala svého klienta. Nálada se mu zlepšila.

Za dvacet čtyři hodiny budou Angličané mrtví a Lerlercův postup zmařen. Špinavým oknem hleděl do olověně šedé oblohy, která brzy slibovala více sněhu. Ano, možná měl ještě šanciš

Mladík v roztrhaném kabátě a dřevácích venku přestal vybírat cigaretové špačky ze zamrzlých kanálů. Rozhlédl se vlevo a vpravo, jestli ho někdo nepozoruje. Nikoho neviděl. Vydal se ke komisaři Chretienovi.

Kapitola 9

Byla to zvláštní noc, plná paniky a poplašných výkřiků. Padal sníh. Horské silnice byly nebezpečně kluzké, vozidla to stahovalo ke straně a řidiči museli využít veškerý svůj um, aby nesjeli do příkopu. Džípy znovu a znovu dostávaly smyk a hrozilo, že se vymknou kontrole, aby se vždycky v poslední chvíli vrátily zase na silnici. Seržant Smith po jedné takové skoro nehodě prohodil k Rorymu O'Sullivanovi: "Až bude ráno světlo, šéfe, můžete vsadit svůj poslední dolar na to, že moje spodky budou o dost barevnější." Rory, který se při každém uklouznutí také vyděsil, souhlasil. "Tomu věřím, Smithie."

Ale nejen příšerné počasí dělalo starosti malé skupině SAS, překračující té noci sněhem spoutané hory. Věděli určitě, že tam někde v kopcích jsou i další lidé, ale jestli to jsou Němci nebo francouzští maquis, to nevěděli a neměli touhu to zjišťovat. Jednou slyšeli kousek před sebou jakési vytí. Jindy zase na oblohu plnou padajícího sněhu vyletěla po jejich pravé straně světlice a zůstala tam viset v jasné bílé záři snad celou věčnost. Při další příležitosti opět těsně před nimi pročíslly temnotu rudé a zelené stopy letících kulek. Paddy Mayne nařídil zastavit a spolu s radistou Stevensem se pěšky vydali padajícím sněhem na průzkum. Ale když se vrátil jako obří sněhulák, ohlásil: "Nic. Ani noha!"

Asi ve tři ráno začala silnice klesat a Rory se Smithem, uzavírající kolonu, poznali, že už sjíždějí z hor. Za další hodinu projížděli napůl dokončenými obrannými pozicemi - zákopy, nyní plnými sněhu, a překážkami z ostnatého drátu. Nad všechnu pochybnost patřily Němcům. Okopy byly překryté čerstvými kládami a jen Němci by si dávali takovou práci s dílem, které možná už den nato opustí. Paddy Mayne rozhodl, že si odpočinou, ještě než úplně sjedou z hor. "Do těch dvou chatrčí!" poručil a musel přerušovat jekot sněhové bouře. "Připravte vařiče," (měl na mysli malá kamínka na benzin, která SAS používala), "a uvařte čaj. Máte půl hodiny na to, abyste se dali dohromady."

Promrzlí a unavení vojáci nepotřebovali pobízet. Za pět minut se už v ešusech rozehrával sníh na čaj, který všichni nutně potřebovali a těšili se na něj, zatímco další muži otevřeli bedny s proviantem a ohřívali konzervy s "M&Z" - směsí masa a zeleniny.

Po čtvrt hodině se už jejich bledé zmrzlé tváře skláněly nad kouřícími ešusy, hltali jídlo a tvrdé suchary, zapíjené mocnými loky vařícího "seržova čaje" a unavené oči získaly nový plamen.

"Tyhle polotovary si budeme pamatovat ještě dlouho potom, co zapomeneme na to nejlepší, co může nabídnout Savoy nebo Connaught," řekl Paddy Mayne

O'Sullivanovi, když napichoval jeden kousek levného masa z konzervy. Rozhlédl se po svých mužích se zarudlými, větrem ošlehanými tvářemi, žvýkajícími stejný pokrm, a dodal: "Všichni, co přežijeme, budeme neustále vzpomínat na tyhle časy."

Rory přikývl a na okamžik zachytil záblesk v Irových očích, což mohla být i síla. "A helemese," řekl si pro sebe. "Starý Paddy je nějak sentimentální."

V té chvíli přišel k oběma důstojníkům Stevens, fešný radista. "Právě se ozvali Francouzi, šéfe," ohlásil bez jakýchkoli formalit.

Paddy Mayne, jakkoli byl přísný a autoritativní, si nikdy nepotrpěl na "ty armádní sračky. Znáte to! Jestli se to pohybuje, pozdravte to, jestli ne, natřete to na bílo."

"Jejich první jednotky jsou asi dvanáct hodin za námi," pokračoval Stevens.

Paddy přikývl. "Díky, Stevie. Dej si taky nějaký dlabanec a čaj, než ti to ten

tvůj Tashy všechno sežere."

Stevens přikývl. "Jasně, šéfe! Nemějte starost. Svoji porci dostanu."

Paddy Mayne na chvíli odložil kombinovanou vidličku a lžici a rychle počítal.

"To znamená, že Lerlerc je asi 12 až 20 mil za námi, podle toho, jak rychle se po těch rozbitých silnicích dokážou pohybovat."

"Takže s trochou štěstí by nás mohli dohnat zítra pozdě v noci," uvažoval Rory.

"Jo, a to už budeme mít proveden průzkum Savernského průsmyku." Zvedl ešus a zhltnul další lžici maso-zeleninové směsi. "Bude naším úkolem zajistit, aby tam Francouzi neuvízli. Jakmile projedou, mohou být za den ve Štrasburku, pokud budou mít štěstí." Bezděčně zopakoval slova generála Lerlerca. "A rychlost a moment překvapení jeho chlapům pomůžou dokončit úkol."

Rory souhlasně přikývl a smutně vysrkl poslední doušek čaje z nemotorného hranatého ešusu. "Potom si to vyřídíme s tím vrahounem doktorem Barschem, pokud ještě bude ve Štrasburku."

"Neboj se, Rory, nezapomněl jsem na něj, na tu svinu. Až dostaneme Frantíky přes průsmyk, naše smlouva, jak jsme říkali v mé staré profesi, bude u konce."

zašklebil se a Rory rovněž. Sotva si ho dokázal představit v pruhovaných kalhotách a buřince, jako právníka, jímž tento houževnatý obr před válkou býval.

"Potom už pojedeme na vlastní pěst a Winnie Churchill, nebo kdo je za tím, se bez nás bude muset na chvíli obejít."

Za deset minut se už znovu prodírali sněhovou bouří, ale cítili se daleko lépe. Postupně, jak byli stále níž, se sněžení změnilo nejprve v déšť se sněhem a nakonec v déšť, hnaný větrem skoro vodorovně.

Úsvit přišel pozdě, jako by Bůh nebo někdo tam nahoře odmítal hledět na šílený, válkou zmítaný svět pod sebou. Ale když malý konvoj, nyní pečlivě rozptýlený, sjížděl z kopců a blížil se k údolí Rýna, šedivé světlo listopadového svítání postupně zaplavilo zimní oblohu. Jednou zastavili a oba důstojníci si prohlédli krajinu před sebou.

Na obzoru rozeznávali sloupy kouře stoupajícího k obloze. "To musí být Saverne," prohlásil Paddy. "Podle mapy, kterou mám, tam vede aspoň sedm vedlejších a tři hlavní silnice."

"Myslím že ta, kterou hledáme, nevede přímo do města, ale obchází je a míří na jihovýchod směrem ke Štrasburku."

"Přesně," souhlasil Paddy. "Ale nebudeme z toho dělat vědu a uvidíme, co budeme moct podniknout. A navíc, pokud vím, je v Saverne německá posádka a někdo je mohl klidně upozornit, co se na ně valí. Znáš Francouze. Všude je plno zrádců." Řekl to bez zahořklosti. Prostě konstatoval fakta.

Kolem osmé projížděli něčím, co jim připadalo jako zelinářství - malé domky rozesté daleko od sebe, obklopené velkými poli a skleníky, které mohly poskytovat průmyslovým městům v údolí dostatek zeleniny. Přestože se z komínů jednotlivých domků kouřilo, pole ani skleníky nejevily známky života. Drobní majitelé asi měli přes zimu zavřeno. Rory si říkal, že tohle by mohla být ta správná cesta, kterou potřebovali, aby Saverne objeli. Ale brzy pochopil, že se mýlil - šeredně mýlil.

Po deváté se nacházeli jižně od alsaského města. Sem tam minuli civilisty, kteří civěli na zablácené džípy plné vojáků v neznámých červených baretech. Ale Mayne vepředu se usmíval a volal svou nejlepší němčinou: "Guten Tag, guten Tag, mein Herr!" v naději, že je civilisté budou považovat za komando SS, kteří měli podobné maskování. Většinou se zdálo, že to funguje, neteční Alsané smekali čepice na znamení úcty a volali na něj: "Guten Tag, Herr Offizier!"

Třebaže však byl velký Ir před vesničany samý úsměv, jeho šedé oči byly tvrdé a ostrážitě, prohledávaly živé ploty a pole po obou stranách silnice a hledaly jakýkoli náznak nebezpečí. Všichni muži v džípech dělali totéž, mávali a usmívali se na vesničany. Ale zbraně měli odjištěné a prsty na spouštích se jim chvěly. Byli připravení, pokud to bude nutné, okamžitě zahájit akci.

"Loni v Itálii," vyprávěl desátník Stevens, "mě jednou zastihla minometná palba, takže jsem skočil do jednoho kráteru, abych se kryl. A víš co se stalo? Byl plnej hoven!"

Jeho parták Tashy Kennedy vedle něj vzadu na Maynově džípu se zasmál. "To se může stát jenom tobě, Stevie! Záliba ve skákání do díry plný sraček! Nechápu, jak ses mohl dostat k SAS na první pokus." Smutně zavrtěl hlavou jako člověk, který hodně zkusí.

Mayne jen napůl poslouchal běžné tlachání těch dvou, které se mezi nimi rozproudilo při každé příležitosti. Byl trochu nervózní. Mířili správně na jihovýchod, ale byli pořád příliš blízko Saverne a německých kasáren, aby mohl být klidný. Počasí jim v jednom ohledu přálo. Nízká oblačnost je chránila před pozorovacími letouny startujícími ze savernského vojenského letiště. Přesto však, pokud budou Němci varováni, že se v horách něco děje, určitě vyšlou hlídky

k úpatí.

Náhle byl naprosto čilý a všechny nervy v těle mu hrály. "Vyhodit kotvu!" sykl naléhavě na řidiče.

Automaticky a bez řečí došlápl řidič tvrdě na brzdu. Džíp smykem zastavil a za ním i všechny ostatní. Mayne se sklonil k řidiči, jako by ho mohl přeslechnout. "Rychle a potichu couváme. Ať to moc nerve!"

Řidič se na sedadle otočil a ukázal ostatním, kteří stáli za ním, že mají také couvat. Rory vzadu okamžitě pochopil, že se něco pokazilo. Ukázal na pole vpravo. "Tam!" zvolal tak nahlas, jak se jen odvážil.

Jeho řidič se chopil iniciativy, opatrně vjel na mokré bahnité pole a dával pozor, aby v něm neuvízl. Ostatní džípy jeden po druhém zajely na pole za ním.

Nakonec i Mayne. Rory vyskočil z vozu a běžel k němu. "Co je?"

"Nevím přesně," řekl Mayne poněkud rozpačitě. "Pojď, Rory, ukážu ti to. Ale kryj se. Myslím, že o nás zatím nevědí."

Rory O'Sullivan sice netušil, kdo ti "oni" mohou být, ale na nic se neptal.

Místo toho vykročil s Maynem vpřed, až přišli k zatáčce, kde předtím nařídil zastavit. "Nepoužívej dalekohled, Rory," řekl Mayne tiše, když se přikrčili.

"Odlesk skel by nás mohl prozradit. O. K.; co myslíš?"

Rory se sehnul a potřel si tvář vlhkou hlinou jako maskování. Potom si lehl v úhlu 45 stupňů na vlhký povrch vozovky, jen hlavu měl trochu zvednutou, a sledoval dění vepředu.

Přes úzkou silnici vyrostla jednoduchá bariéra. Byl tam starý žebříňák a několik pražců, navršených do dvoumetrové výšky, a celou tu hromadu hlídal asi deset civilistů. Bylo jasné, že všichni jsou ozbrojení.

"Co si myslíš o té bandě tam?" zeptal se pochybně Mayne.

"Maquis?"

"Velice nepravděpodobné. Německá kasárna jsou snad jen míli odtud. Možná ani to ne. A kromě toho, tihle Alsasané jsou většinou proněmečtí. Tak nám to aspoň říkali."

"Tak kdo to sakra je?" zasyčel popuzeně Rory. Dostali se až sem a tady je musela zastavit tlupa neznámých ozbrojených civilistů!

"Mayne zavrtěl hlavou. "Nevím, Rory. Jediné co můžu říct je, že jsou spojení s tou druhou silnicí," ukázal do dálky, kde Rory rozeznával obrysy podobné barikády. "Vypadá to, že ti civilisti blokují všechny silnice v okolí Saverne, a my s tím, kručínal, musíme hezky rychle něco udělat. Nebo dostaneme generála Lerlerca do těžkého průšvihů."

Část třetí

Závěrečný nápor

¶Kapitola 1

Plukovník Dio zareagoval okamžitě. Když se jeho sherman, klouzající po sněhu, vynořil nad vrcholkem kopce, uviděl to - německý 57mm kanon stál zakopaný vpravo od silnice. Neváhal. "Nepřátelské dělo na dvou hodinách," zařval. "Střelec! Pal!"

Elektricky ovládaná věž shermana se tiše otočila. Aniž bylo vidět, že by mířil, sešlápl střelec pedál. Hlaveň 75mm děla tanku vychrlila oheň ve stejném okamžiku, kdy vystřelilo i německé protitankové dělo.

Francouzský střelec však byl přesnější. Střela narazila do pancíře německého děla. Neozval se zvonivý náraz kovu o kov. Zbraň se jen převrátila na bok a její obsluha se rozletěla všude kolem ve zmeti zlámaných a utrhaných končetin.

První výstřel posloužil jako signál. Z obou stran silnice se snesla zuřivá palba. Plukovník Dio slyšel hvízdání projektilů kolem svého silně pancéřovaného úkrytu. Modlil se, aby nepřítel nebyl ozbrojen obávanými protitankovými raketami, panzerfausty. Pokud by němečtí pěšáci měli tyto smrtící zbraně, staly by se pro ně tanky natěsnané na této úzké silnici, kde nebylo kudy se vyhnout, hotovou lahůdkou.

Dio se rozhodl. Odhadoval, že nějakým způsobem narazil na malou nepřátelskou skupinu, možná posily mířící k druhořadým německým silám naproti americké 79. divizi. Věděl, že to musí zkusit. Hlavní byla rychlost. Nechtěl uváznout ve zdoluhavém boji tady v kopcích. Pronesl do mikrofону: "Všem! Pokračujeme dál bez ohledu na ztráty. Vive la France!"

Ještě než to dořekl, sherman za ním se divoce otrásl a vzepjal se jako divoký kůň, jemuž poprvé nasadili sedlo. Dostal přímý zásah panzerfaustem. Hned nato vzplál jeho zranitelný benzinový motor. Z poklopů se s řevem vykutáleli zpaníkaření muži z posádky, když nitro stroje zachvátil oheň jako z obrovského plamenometu. Vrhli se do sněhu, váleli se v něm, snažili se zbavit nenasytných

vražedných plamenů.

Zbytek se stále prodíral dál, střelci divoce pálili doprava i doleva, kulometry zběsile štěkaly. Všichni se modlili, aby také nedostali zásah tou smrtící zbraní. V polopásových vozidlech se krčili poilus, stříleli z pušek, mířili na skály nad sebou pro případ, že by se objevil některý z Němců a snažil se hodit granát do jejich otevřených vozidel.

Dio vepředu znovu zařval do mikrofonu: "Všem! Tempo, tempo!" Jeho řidič dole ještě více sešlápl plyn a zápasil s třicetitunovou obludou na mokřém sněhu. Věděl, co velitel chce.

V šedavém světle listopadového rána zachytil plukovník stříbrný odlesk antény vlevo vpředu. Nejspíš německá komunikační centrála pro spojení se zbytkem divize. "Střelec!" vykřikl naléhavě. "Rádiová anténa na deseti hodinách. Pošlete jí dávku!"

Střelec znovu otočil věží. Od tanku se neškodně odrážely kulky a jiskřily na pancíři divokým červeným světlem. Vystřelil z kulometu směrem na komunikační centrálu. Kulky mezi Němci rozsévaly smrt. Těla létala vzduchem. Jeden ze zasažených se podíval na svůj plášť, posetý rudými dírami, jako by nemohl pochopit, co se mu to vlastně stalo. Když sherman plukovníka Dia projížděl kolem něj, podklesla mu kolena jako čerstvě narozenému hříběti a svalil se do sněhu rudého jeho krví. Pak projeli německými pozicemi a mířili do rýnského údolí, častování bezmocnou palbou, každým okamžikem slábnoucí.

Dvacet mil odtud na zámku, který si zvolil jako velitelství pro první část operace, Leclerc, nervózní jako vždycky na počátku ofenzivy, pozorně naslouchal hlášení operačních důstojníků o detailech boje plukovníka Dia v průsmyku.

"Merci," řekl nakonec a zapálil si další cigaretu. "Ještě něco?"

Elegantní štábní důstojník vypadal poněkud ustaraně. Zaváhal.

"Allez, Charles!" pobízel ho Leclerc. "Řekněte mi to. I když to jsou špatné zprávy, řekněte mi to!"

"Ti Angličané, mon general. Byli zastaveni u Saverne."

"Němci?"

Důstojník trochu bezmocně pokrčil rameny. "Je to složité, pane."

"Tak ven s tím, sakra!"

"Tedy, víme, že Angličané nejsou příliš inteligentní národ, že. To ten jejich čaj - mate rozum."

"No tak!"

"Ehm, pane, zdá se, že je zastavili civilisté. Až dosud nedošlo k boji. Ale Angličani hlásí, že civilisté patrně blokují i další cesty v oblasti."

Leclerc se zamračil a uhladil si konce pečlivě zastřiženého kníru, což dělával vždy, pokud byl zamyšlený nebo měl problém. "Tak civilisté?" vydechl. "Ale jak mohou civilisté stavět barikády na silnicích, jestliže je v Saverne velká německá posádka?"

"Přesně tak, pane! Štáb si myslí totéž. Nemohou to být maquis, po takové akci by Němcům nemohli uniknout." Znovu pokrčil rameny, roztrpčený tím, že jeho trénovaný mozek nedokázal přijít na řešení.

"Ale pokud to nejsou maquis," řekl Leclerc suše tichým hlasem, skoro jako by mluvil jen pro sebe, "kdo ti zatracení civilisté jsou?"

Štábní důstojník neodpověděl. Venku odjížděla do hor další rota tanků. "Bonne chance!" křičel někdo přes rachot pásů. "Němčouři jsou v hajzlu - serte to do nich!"

Přes všechny obavy a pocity nejistoty se Leclerc v duchu zasmál. Byl to stejný výraz, jehož užil velící generál francouzských jednotek obklíčených u Sedanu v roce 1870. Teď byli na tahu Němci. Rozhodl se. "Okamžitě zavolejte Angličanům, že se mají vyhnout konfrontaci s těmi podivnými civilisty. Ať se ihned otočí a najdou pro plukovníka Dia jinou, neblokovanou trasu ze Saverne do Štrasburku." Štábní důstojník se postavil do pozoru. "Entendu, mon general," pronesl, než vyšel z místnosti. Leclerc, nyní sám, se sesul v křesle a zíral na šedivou ranní oblohu za vysokým oknem z 18. století. Ptal se sám sebe, co se to k čertu tam dole u Saverne děje.

*

"Takže?" tápal se Rory, když Stevens přečetl depeši od Leclerca. "Co teď?"

Paddy Mayne si třel neoholenou bradu. "Řeknu ti jedno - nehodlám se vracet zpátky do těch zasraných hor. Ale nevidím způsob, jak se dostat dál, aniž by nás ti parchanti u barikády zahlédli. Ta pole tady jsou naprosto otevřená."

Rory se zamračil. Paddy měl pravdu. Se špetkou štěstí by džípy s náhonem na všechna čtyři kola mohla přejet přes rozbahněné hrbolaté pole napravo od barikády. Ale okamžitě by o nich věděli. Potom by vypuklo peklo. Věděl však také, že tu nemohou viset příliš dlouho. Dříve nebo později se tu může někdo objevit a zeptat se, co jsou zač. Zamyšleně si sál rty, než se rozhodl. "Šéfe,

KERRIGAN Překvapivý útok

mohl bych upoutat jejich pozornost," řekl trochu váhavě.

"Jak to myslíš, upoutat pozornost?"

"Mohl bych rychle vyrazit směrem k nim po levé straně a vy s chlapy byste se dostali na druhou stranu zprava."

Mayne na něj vrhl zlostný pohled. "Seš zkouřenej nebo co? Víím, že vy papeženci jste padlí na hlavu, ale netušil jsem, že tolik. Jakmile si tě všimnou, je z tebe řešeto."

Rory O'Sullivan mu pohled tvrdohlavě vrátil. "Šéfe, jsem připraven to zkusit."

"Ale, Rory," řekl Mayne už mírněji, "je ti teprve dvaadvacet, chlape! Život máš před sebou. Proč bys ho zbytečně zahazoval? Jak víš, už jsme v SAS přišli o jednoho O'Sullivana."

"Tam, odkud jsem sem přišel, je jich daleko víc," nenechal se zviklat Rory. "A kromě toho - nejdřív by mě museli chytit."

"Hlásíš se tedy dobrovolně?" zeptal se Mayne formálně s vážnou tváří. "A seržant Smith také?"

Velký gardista se postavil do pozoru, jako by byl před válkou v kasárnách. "Ano, pane! Kamkoliv jde pan O'Sullivan, jdu s ním, stejně jako s minulým kapitánem O'Sullivanem."

"Co jste to za pitomou rodinu!" odfrkl Paddy, ale v očích měl slzy. Už podruhé, co sjeli z hor, byl dojatý, a Rory viděl, pod jakým je tlakem. "Nebojte se, šéfe!" snažil se ho uklidnit. "Zvládneme to." Pokývl na Smitha.

Smith vyskočil za volant. Rory si sedl vedle něj, v ruce signální pistoli. "Tak, Jamesi," zvolal skoro vesele, "rozjeď to a nešetři koně!"

Smith nastartoval. Přejel přes silnici, sjel do příkopu na druhé straně a zase se vynořil a poskakoval po poli nalevo od venkovské silnice. Paddy Mayne smutně zakroutil hlavou. Potom ukázal řidičům, že mají být připravení, a až dá znamení, okamžitě vyrazit.

Smith a O'Sullivan teď byli uprostřed pole, poskakovali a klouzali po drnech mezi dvěma barikádami. Rory se rychle pomodlil a pozvedl neohrabaně vyhlížející signální pistoli. Stiskl spoušť a k šedivému nebi vystřelila světlice. Přibližně po vteřině s jemným lupnutím vybuchla v květu rudého světla. Všechny oči na barikádě sledovaly džíp.

Smith, zápasící s volantem, zařval přes hluk túrovaného motoru: "Ať pánbůh zařídí, že budeme vděční za to, co nás čeká!" Ukázal na civilisty pozvedající zbraně a zaměřující se na ně.

"Amen," dodal Rory stejně obřadně. Připravoval se na to, co muselo brzy přijít, a sbíral odvahu pro první salvu.

A nic!

Civilisté náhle začali své zbraně odkládat. Otočili se od džípu, zvedali pěsti a vztekle křičeli, jako by se hádali mezi sebou. Rory se podíval na zátaras na druhé silnici. Stejná situace. Někteří z civilistů dokonce opouštěli barikádu a šplhali na nákladák na dřevoplyn, který se zničehonic objevil.

"Nějak se nám to otočilo!" zvolal Smith, když bezpečně projeli kolem zátarasu a opět zamířili k silnici do Štrasburku. "Co si o tom myslíte, šéfe?"

"Bůh ví," musel připustit Rory. "Ale ať už to znamená cokoli, zachránilo nám to kůži."

O deset minut později se spojili se zbytkem konvoje objíždějícím silnici zprava a Stevens vzadu už hlásil na Leclercovo velitelství Paddyho pyšnou zprávu.

"Pane, mohu hlásit, že cesta je volná. Štrasburk je váš. Sbohem!"

Zbytek 2. pluku SAS se vydal vyrovnat vlastní účty.

♀Kapitola 2

Doktor Barsch se mračil, tlustou tvář měl napjatou, oči zavřené, jak se snažil soustředit na rozkoš. Prostitutka nebyla žádný nováček a opravdu se snažila. Hlavu s odbarvenými blond vlasy měla mezi jeho nohama, úporně sála a masírovala jazykem jeho penis, ale přesto se jí nepodařilo vyvolat erekci. Jeho mysl se neustále vracela k hrozícímu nebezpečí a ke skutečnosti, že ten zatracený profesor pro něj stále neměl povolení od reichsführera SS Himmlera, aby odvezl jeho sbírku přes řeku.

Otevřel oči ve stejné chvíli, kdy děvka se zarudlou tváří pustila jeho úd z úst.

"Udělal jsem co jsem mohla, Herr Doktor. Ale nezdá se, že by to mělo nějaký efekt. Možná jste unavený."

"Kurva!" odsekl vztekle Barsch. "Muž nemůže pořád jen plnit povinnosti."

Potřebuje si dopřát i trochu potěšení!"

Děvka, jež byla poslední osobou, která by si chtěla rozhněvat jednoho z nejmocnějších mužů ve Štrasburku, přikývla na souhlas. "Samozřejmě, Herr Doktor, svatá pravda." věnovala mu mdlý profesionální úsměv a vystrčila na něj obnažená

plná prsa. "Možná by se to dalo udělat jinak, pane."

"Ach, to je nápad!" souhlasil Barsch a znovu se uvolnil, když vložila jeho ochablé přirození do rýhy mezi kyprými řadry, která pak hnětla, až mu penis začala zaplavovat teplá vlna vzrušení. "To se mi líbí!" vydechl. "Opravdu. Pokračuj, myslím, že tentokrát se ti to podaří, holka!"

Se stejným zkušeným úsměvem na tváři pokračovala v masáži a přemýšlela, jak dlouho tu ještě bude muset být. Přes poledne musela obsloužit ještě další tři klienty, včetně pobočníka velícího generála, a to byl puntičkář vyžadující přesnost.

"Ještě chvíli," sípal Barsch s ústy ochablé rozevřenými a na čele mu začaly vyřezávat krůpěje potu. "Skvěleš vynikajícíš! Ja! Ja ich spritzeš baldš!" Venku s kvílením pneumatik zastavilo auto a známý hlas štěkl na stráž. "Jděte mi z cesty, chlape! Víte velmi dobře, kdo jsem. Je doktor Barsch ve své kanceláři? Je to důležité." Byl to Chretien.

Barsch záupěl, ale nikoliv rozkoší. Erekcce byla okamžitě pryč. "Obleč se. Tohle je služební záležitost. Dělej!" Slyšel, jak Chretien dupe po schodech a bere je po dvou, patrně velice spěchá.

Zneklidněná a v obavách si prostitutka oblékla podprsenku a blůzu, zatímco Barsch si zapínal knoflíky v rozkroku. Vrazil jí do ruky hrst bezcenných bankovek.

"Budete mě ještě tenhle týden potřebovat?" ptala se, když si oblékala kabát.

"Nevím!" odsekl podrážděně. Všechny myšlenky na sex se mu vykourily z hlavy.

"Zmiz. Rychle!"

Vystrčil ji z kanceláře, právě když Chretien se vzteklým výrazem ve tváři, nyní v kompletní uniformě a se samopalem přes rameno, vystoupal na poslední schod. Okamžitě pochopil situaci. "Ohó, chlípne radovánky, co, Barschi? Obávám se, že na to teď nebude moc času." Sjel chladným pohledem blondatou děvku, která, když procházela kolem, vrtěla zadkem.

"Co tím chcete říct?" tázal se polekaně Barsch. "Potíže?"

"Ano, a spousta."

Barschova zavalitá tvář zbělela strachem. Rychle se posadil. Chretien odložil samopal a řekl svým nevrlým, rozkazovačným hlasem: "Dejte mi napít, Barschi, opravdu to potřebuju."

Poslušně, aniž se ho způsob, jakým se Chretien domáhal svého obvyklého koňaku, sebemeně dotkl, mu Barsch přistrčil láhev Asbach Uraltu.

"Skopčácký chlast!" ušklíbl se Chretien. "No, lepší než nic." Přitiskl láhev ke rtům a pořádně si přihnul ohnivého německého brandy. Zakuckal se a praštil lahví o Barschův stůl, hrubě, jako by se jen obtížně kontroloval.

Barsch netrpělivě čekal, až promluví, přestože věděl, že ho zprávy, které Alसान přináší, právě nepotěší.

"V Saverne se to všechno posralo," ohlásil Chretien.

"Jak to myslíte?"

"Můj agent u komoušů, ten blbec, se nechal chytit. Rudí ho patrně už několik dní sledovali. V každém případě ho trochu zmlátili, což si ostatně zasloužil," dodal kysele. "Je to kretén, jestliže nedokáže odhalit obyčejného ocáska. A zpíval jako kanárek. Výsledek?" Vztekla rozhodil ruce. "Stáhli své lidi z barikád okolo Saverne. Asi si mysleli, že jsme je tam nastražili. Do prdele! Ale to už je teď jedno. Jediná důležitá věc je, že ten hajzl Leclerc má volnou cestu do města, jakmile se dostane z hor." Sáhl znovu po láhvi a dal si další mocný hlt.

"A co posádka v Saverne?" ptal se poněkud bezmocně Barsch.

"Vojáci pro ozdobu, všichni do jednoho!" odfrkl Chretien. "Prapor mrzáků, děti ještě s mlíkem na bradě a starých syfilických čuráků, který sotva udrží pušku. Celá ta zasraná banda!"

"Co s tím můžeme dělat?"

"Přemýšlel jsem o tom," uklidnil se Chretien a vztek vystřídal zamyšlením. "Když jsme nedokázali zadržet Tomíky u Saverne, ještě se nám to může podařit na silnici do Strasburku. To Leclerca zdrží dost dlouho na to, aby naše vojska stačila překročit Rýn a vypořádala se s ním."

Barsch se chytil stébka. Zaměřil se na slovo "zdrží". Jakékoli zdržení mohlo znamenat, že dostane rozkaz k převozu včas, takže by stačil zmizet, než vyjde slunce. "Víme, po které silnici jedou?" tázal se dychtivě.

"Ne," odpověděl Chretien. "Ale můžeme to rychle zjistit, pokud schválíte start průzkumného letadla."

"Gesagt - getan, říká se," užil Barsch starého německého přísloví. "Kdy?"

"Hned, pokud možno než začne znovu sněžit."

Barsch zvedl sluchátko telefonu na stole. "Spojte mě s velitelem Fort Ney," rozkázal. Zatímco čekal, držel ruku přes mikrofon a šeptal: "Pomohl jsem mu vyváznout z docela vážného rasového obvinění. Vzal si jednu židovskou děvku."

KERRIGAN Překvapivý útok

zařídil jsem, aby byl očištěn, ačkoli, samozřejmě," dodal, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě, "ji jsme museli poslat komínem." Zakroužil palcem, aby naznačil kouř stoupající z plynových pecí.

"Byl to ten nejlepší způsob, jak se zbavit, ehm, nepohodlného svědka." Usmál se.

"Ten muž je mým dlužníkem? Oh, ano! Majore, máte ještě průzkumný letoun, že?"

Pozorně poslouchal. "Obávám se, že vás nemohu zasvětit do detailů, je to věc nejvyššího utajení, chápete. Ale okamžitě potřebuji letadlo a pilota. Na přibližněš," otočil se k Chretienovi pro upřesnění.

"Zbytek odpoledne."

Barsch to zopakoval do sluchátka a dodal: "Danke, Herr Major. O vaší laskavé pomoci se zmíním ve své zprávě, nemějte obavy." Pečlivě zavěsil. "Takže, Chretien, máte své letadlo. Předpokládám, že mě už nepotřebujete."

"Nepotřebuji," souhlasil Chretien. "Jen mi napište pověření pro toho vašeho přítele milujícího Židy, a já půjdu. Vy zůstaňte tady a připravte všechny síly, které dokážete shromáždit, na problémy, které nás čekají."

"Samozřejmě, samozřejmě," souhlasil spěšně Barsch, zatímco na oficiální formulář čmáral požadované potvrzení. Potřeboval se Chretien zbavit co nejrychleji. Také potřeboval nanejvýš naléhavě ještě jednou navštívit toho zatraceného profesora. Chretien popadl formulář. "Odteď, Barschi, je to 'šlapej nebo chcípni'!"

Barsch napodobil jeho bojový výraz, "válečnou tvář číslo jedna", jak tomu říkal. "Marschieren oder krepieren, máte pravdu, Chretien."

Alsasan si znovu rychle přehodil samopal přes rameno a odešel.

Barsch čekal, dokud nebyl pryč. Potom se zlostně ušklíbl. Jistě, ty blázne! Ty tady chcípneš a já pomašíruju pěkně domů k mamince.

Nasadil si čepici a také odcházel.

*

Začalo znovu sněžit. Teď to však Paddymu způsobilo radost. Tady v rovině se jelo snadněji než v horách a sníh jim poskytoval potřebné krytí. Jednou minuli malou skupinku německých vojáků, ale než ti stačili rozeznat, že se jedná o nepřítele, džípy se ztratily ve sněhu. Jinak vypadaly vesnice, jimiž projížděli - většinou shluk středověkých, napůl dřevěných domů kolem kostela s cibulovitou věží - zcela opuštěné. Paddy Mayne však měl podezření, že je vesničané za zamčenými dveřmi a okenicemi napjatě pozorují.

Kolem poledne, poté co krátce zastavili, aby snědli polévku a plátek tuhého hovězího s tvrdými přídělými suchary, zaslechli letadlo. Mraky byly nízko, takže stroj nezahlédl. Instinktivně však věděli, že to znamená nebezpečí.

"Sakra," otočil se seržant Smith k Rorymu O'Sullivanovi, který se snažil proniknout vířící bílou mlhou zrakem, "ten sráč nás hledá, na to vsadím svoje boty."

Rory přikývl a věděl, že Smithie má pravdu. Teď už Němci musí vědět, že Leclerc prorazil - vždycky dokázali úspěšně odposlouchávat rádiový provoz a tankisté s oblibou komunikovali jeden s druhým rádiem. Bylo logické, že vyslali letadla, aby zjistili, kam až Leclerc postoupil.

Po chvíli letoun odhučel a muži pokračovali v cestě, každý zahalen do vlastních obav a nadějí. Všichni věděli, že Štrasburk je plný německých vojáků, usazených v mnoha pevnostech - Foch, Pétain, Ney a dalších - které chrání alsaskou metropolí. Jak jim během poslední zastávky říkal Paddy: "Víme kde je velitelství gestapa, na Place Kleber. A tam ten bastard Barsch bezpochyby bude. Ale nemůžeme se motat okolo a moc se vyptávat. Bude to trocha střelení, popadnem ho a rychle zmizíme."

Rory věděl, co má Paddy na mysli. Musí Němce překvapit, zajmout toho chlapa a co nejrychleji utíkat. Nemohou si dovolit žádnou dlouhou přestřelku. Německá přesila je příliš velká, neměli by šanci. Ale přestože byla operace riskantní, Rory si byl jistý, že s ní všichni muži souhlasí. Všichni toužili po pomstě na muži, který tak krutě mučil jejich kamarády.

Návrat letounu je naprosto překvapil. Právě projeli jednou z porýnských vesnic, když se vynořil proti nim těsně nad stromy. I přes sníh viděli bílé rozmazané skvrny obličejů pilota a pozorovatele a také jasně poznali černobílý německý kříž.

"Sundejte toho hajzla!" zařval Mayne jak nejhlasitěji dokázal, vstal ze sedačky a zběsile pálil ze svého koltu. Střelci na zadních džípech namířili své dvouhlavňové browningy na oblohu a pročešávali vzduch sprškou smrtících střel. Jenže bylo pozdě. Němci viděli vše, co vidět chtěli. Pilot přitáhl knípl. Malý jednoplošník se prudce zvedl k bílé obloze. O chvíli později zmizel v bouři a Chretien vítězoslavně hlásil detaily do Fort Ney.

"Je to naprosto jasné!" klel Mayne. "Viděli nás." Vztekle zastrčil ještě kouřící kolt zpátky do pouzdra a přemýšlel, co teď mají dělat, jestliže Němci byli informováni o jejich příjezdu. Nepotřebovali křišťálovou kouli, aby se

KERRIGAN Překvapivý útok

dovtípili, že džípy představují hrot Leclercovy obrněné divize, nyní pravděpodobně mířící směrem na Saverne. Jak na to ale zareagují? Pokračovali dál a Paddy Mayne si lámal hlavu a snažil se uvažovat jako protivník. Přepadnou je na této silnici? Nebo se spíše soustředí na obranu samotného města? Odhadoval, že Němci nemají dost sil na obranu celého města, bylo příliš velké a takový postup vyžaduje spoustu pěchoty. A protože byli pod tlakem podél celé 500 mil dlouhé západní fronty, jednoduše nemohli plýtvat silami.

Rozhodl se. Leclerc už na nich nebyl závislý. Mohl se o sebe postarat. Jeho třicetitunové shermány by žádná blokáda silnice nezadržela nadlouho. Lehké džípy SAS však na tom byly naprosto jinak. Odpověď proto zněla: dostat se z této silnice, kde je Němci zpozorovali, a najít jinou alternativu. Rychle pohlédl doprava. Pole byla bílá a pokrytá těžkým sněhem a i pro džípy s náhonem na všechna čtyři kola bylo obtížné je zdolat. V nejlepším případě bude jejich postup bolestně pomalý. Potom na to přišel. Rukojmí!

¶Kapitola 3

Bylo jasné, že Němci ustupují, a to velmi chaoticky. Na zasněženém poli po jejich pravici stálo opuštěné protitankové dělo a jeden pás se za ním táhl jako utatá noha. Poblíž něj stál nákladák s rozbitým čelním sklem a oběma zadními pneumatikami prasklými. Ve spěchu, v jakém ustupovali, nechali Němci motor běžet. Ten teď bezúčelně vrčel a mrtvý řidič ležel zhroucený na volantu. Rory a Paddy Mayne se přikrčili na okraji vesnice, pozorovali scénu a usilovně pátrali po tom, co hledali. Ta chátka očividně prchala před Leclercem. Ale vojska z posádek ve Štrasburku budou lépe organizovaná a disciplinovanější než tlupa Němců bez velitele pobíhající po návsi - a právě tato vojska se je pokusí zastavit.

"Není to zrovna to, čemu bys říkal 'gardová brigáda'," prohlásil opovržlivě Paddy Mayne, když sledoval vychrtlé tělo vojáka s brýlemi, jenž urazil hrdlo láhve ukradeného piva a hltavě je vypil. Vedle něj seděl na obrubníku další drobný landser v zabláceném kabátě sahajícím mu až po kotníky, skleslý, s hlavou v dlaních, jako by ani neměl sílu vypít svůj Mutzig Pils.

"Zdá se, že to bude snadná sklizeň - s touhle bandou povalečů."

"Přesně!"

Sněhová bouře polevila a Paddy věděl, že její krytí potřebuje, jestliže se má dostat do vesnice, popadnout rukojmí a zmizet, než Němci poznají, kdo na ně udeřil. Rozhlédl se vlevo a vpravo, kde se krčili jeho zmrzlí vojáci, maskovací uniformy pokryté sněhem.

To, co viděl, ho potěšilo. I v bídných podmínkách a nebezpečí vypadali jeho muži tvrdě a rozhodně. Dal jim znamení. Tiše, v padajícím sněhu sotva slyšitelně se pohnuli kupředu, jakmile Paddy vstal. "Rory, tady si zahrajeme na německého důstojníka."

Muži z SAS v akci nikdy nenosili přilby, které však byly velmi podobné těm německým. Mayne a O'Sullivan si je nyní nasadili a zamířili sněhem doprostřed návsi. Činili tak odvážně, napodobovali nafoukanost, kterou viděli u německých důstojníků. Nikdo jim nevěnoval nejmenší pozornost. Uprchlíci pokračovali v pití piva z vyrabovaného místního hostince, dokud Paddy Mayne nedal ruku v bok a nezahřměl: "Grüssen Sie nicht wenn Sie einen Offizier sehen?"

Pár jich vyskočilo do pozoru - stará pruská železná disciplína se opět prosadila - a zasalutovalo.

Paddy Mayne jim uvolněně odpověděl na pozdrav a šel dál s panskou důstojností na své drsné neholené tváři.

"Proboha, šéfe, vy jste si dal ruku v bok!" zašeptal Rory koutkem úst.

Mayne se ušklíbl. "Řídím se starým plukovním heslem - kdo se odváží a tak dále. V plukovních kantýnách o tom budou mluvit ještě za padesát let. Budou z nás legendy."

"Ale mrtvé legendy!" ozval se v Roryho hlavě chladný hlas. Nahlas řekl jen:

"Támhle je vojenský orientační bod, šéfe."

Mayne si prohlédl množství směrových ukazatelů přibitých na telefonní sloup.

Běžná směs zkratk, kterým rozumí pouze vojáci. "A co?"

"Ta šipka s červeným křížem, šéfe! Musí to být polní obvaziště nebo stanice pro odsun raněných. Mohly by tam být sestry, ženské," dodal významně, protože znal Paddyho plán.

Velký Ir to okamžitě pochopil. "Rory, ty nejsi jenom hezký ksicht! Přesně to se nám hodí." Rozhlédl se vlevo a vpravo. Jeho muži s nimi drželi krok v obou postranních ulicích. Všechno šlo podle plánu. "Jdeme!"

KERRIGAN Překvapivý útok

Vydali se směrem, jímž ukazovala šipka s červeným křížem a slovem Hauptverbandplatz. Zahnuli za roh a tam to spatřili. Stavení o hodně větší než ostatní ve vesnici, jež mohlo patřit bohatému obchodníkovi, který dojížděl do Štrasburku. Venku na dlážděném dvoře stály dvě otlučené německé sanitky a na obou bylo vidět, kde je zasáhly kulky. Vedle nich ležely na hromadě zbraně, zanechané zde raněnými, ležícími uvnitř. Okolo sanitek se šoural starý civilista a v kbelíku nesl nohu a ruku. Možná to byl zřízenec. Cizinců si ani nevšiml. Mayne kývl na Roryho. "To je ono! Jdeme na to."

Oba vyzývavě prošli hlavním vchodem a nos jim zasáhl zápach lidských výkalů, éteru a utrpení. Po obou stranách chodby leželi ranění. Několik jich bylo v bezvědomí. Ale většina z nich apaticky seděla nebo ležela, tiše sténala a tiskla si na rány papírové obvazy prosáklé krví.

Na konci chodby zaváhali, kterým směrem se dát dál. Potom nalevo zahlédli sestru s těžkými nádry s maskou přes ústa a v krvi potřísněné gumové zástěře a botách.

"Operační sál," naznačil Mayne. "Tam jsou naše sestry." Vykročili dál.

Rozrazili dveře. Chirurg, jehož zástěra byla odshora až dolů od krve, právě řezal stehenní kost, zatímco sestra pečlivě otírala pot z jeho čela.

Rory při zvuku pily zarývající se do kosti, jež vypadala jako leštěná slonovina v moři sražené krve, zatail zuby.

Chirurg je spatřil. Tázavě na ně pohlédl přes masku. Sestra mu přestala otírat čelo a otočila se na vetřelce. "was wollen?" Slova jí zmrzla na rtech, když viděla obrovité kolty, které se jako kouzlem zjevily v dlaních obou mužů.

Chirurg zaváhal. Potom se rozhodl, že nejprve musí dokončit svou práci, když mu Mayne trhnutím zbraně naznačil, že je jejich vězněm. Spěšně zaryl pilu znovu do kosti a nástroj skřípal, až se z toho zvedal žaludek. Za chvíli kost přeřízl.

Odložil pilu a přijal skalpel, který mu sestra vtiskla do dlaně. Hbitým pohybem zápěstí odřízl zbytek nohy, která čvachtavě dopadla na podlahu kluzkou od krve.

"Co chcete?" zeptal se unaveně angličtinou s přízvukem, když sestra začala sešívat zející ránu.

"Vás, doktore," odpověděl Mayne značně tišeji než obvykle. "Potřebujeme vás a sestry."

"Mě? A k čemu?"

"Neklaďte otázky, doktore. Jen dělejte, co vám řekneme."

V té chvíli vešel do improvizovaného operačního sálu Tashy. "Všechno v pořádku, šéfe," hlásil. "Celé místo máme pod kontrolou."

"Díky, Tashy," odpověděl Mayne. "Řekni řidičům, ať přivezou džípy. Odjíždíme za pět minut."

"Rozkaz, pane," odpověděl Tashy a civěl na mohutné poprsí jedné z německých sester. "Jako by se stalo," dodal a zmizel.

"Vás vezmeme s sebou, doktore," informoval Mayne chirurga, který mluvil anglicky. "Budete naší ochranou."

"Ochranou proti čemu?" přerušil ho Němec.

Paddy mu to nevysvětlil. "Řekneme že hned, jakmile se dostaneme do Štrasburku, necháme vás i ostatní jít. Nic proti vám nemáme. Pro vás to může být neočekávané požehnání. Přinejmenším se budete moci dostat přes Rýn, než přijedou Francouzi, protože jak je znám, později to už bude problém. Takže si vezměte co potřebujete, a pojedeme."

"Ale podle ženevských konvencí," bouřil se lékař, Paddy ho však krátce a vztekle přerušil.

"Kdy jste se vy Němci ohlíželi na ženevské konvence?" výhrůžně trhl hlavní koltu. "Tak jdeme!"

O pět minut později už byli znovu na cestě. Ve vedoucím džípu seděl kromě Paddyho Mayna a řidiče ještě německý lékař a jedna z jeho sester, stále v bílém gumovém chirurgickém oděvu. Na kapotě byl přivázán prapor s červeným křížem. Každý z dalších džípů vezl jednoho člena personálu nemocnice v lehce rozpoznatelném bílém oděvu.

Jak Paddy Mayne poznamenal, ještě než opět vyrazili: "Myslím, chlapi, že na nás ani Němci nezaútočí, dokud máme jejich lidi jako rukojmí. Zkusí to a oplatíme jim stejnou mincí. Hurá na Štrasburk!"

Když se průzkumné letadlo vrátilo a obletělo malý konvoj, Rory doufal, že se velitel nemýlí. On osobně by průměrnému Němcovi nevěřil ani nos mezi očima.

Ale Tashy Kennedy, ve stísněném prostoru džípu pevně přitisknutý k prsaté sestře, byl naprosto šťastný. Cítil jak se mohutné pravé nadro vystrašené ženy teple tiskne přes bílou uniformu k jeho paži a radostně si říkal: "Tomuhle říkám jet do války stylově!"

Nyní se jim jelo dobře. Počasí před nimi se zlepšilo a Paddymu Maynovi sedícímu vedle kabonícího se doktora, jenž se ponořil do trucovitého ticha, se zdálo, že i vzduch je teplejší. Hádal, že se blíží k Rýnu, velké řece, která oddělovala

Francii od Německa.

Sem tam potkali skupinky německých vojáků prchajících před frontou. Někteří byli ozbrojeni, jiní zbraně zahodili v panickém úprku před postupujícími Francouzi. Nechali džípy klidně projet, ani trochu se o ně nezajímali. Mohlo to být i tím, že s nimi jeli Němci.

Paddy Mayne to považoval za dobré znamení. Když projížděli okolo další skupiny skleslých německých vojáků, kteří stále nesli pár švandav, říkal si dokonce, že to možná zvládnou bez boje. Ale jak se za jeho pestrou armádní kariéru, kdy dvakrát málem stanul před vojenským tribunálem, často stávalo, mýlil se. Když míjeli ukazatel s nápisem "Strassburg 18 km", zaslechl vpředu první tiché, ale jasné zaskřípání tankových pásů. Skličene si pomyslel, že jediné tanky před nimi mohou být německé.

¶Kapitola 4

Doktor Barsch byl zděšen. Když jel směrem k univerzitě, všechno vypadalo normálně. Lidé stáli před řeznictvími ve frontách na přiděly, vojáci bezúčelně pochodovali po ulicích, důstojník, patrně ze štábu, jel kolem na koni na své každodenní projížďce, dívky se nabízely ve dveřích. Štrasburk vypadal jako vždycky - velké provinční město daleko za frontou.

Barsch však věděl něco jiného. Do jeho kanceláře právě dorazily zprávy, že Saverne podlehl coup de main. Leclercovi Francouzi posádku města naprosto překvapili. Stovky německých vojáků, možná tisíce, se vzdaly, aniž vypálily jedinou ránu. Francouzi dokonce zajali dva německé generály přímo za jejich psacími stoly, kde podepisovali rozkazy, jako by válka byla stovky kilometrů daleko. Teď bylo zřejmé, že Francouzi pekelně rychle míří na Štrasburk. Jeho vůz se mihl kolem Pont de Kehl, hlavního mostu přes Rýn, spojujícího Štrasburk s Khelem na německé straně. Na mostě byl obvyklý provoz. V těchto dnech, kdy Alsasko bylo znovu německé, tu nebyli žádní celníci, kteří by plynulost dopravy narušovali. Barsch na zadním sedadle toužebně hleděl na protější břeh. Ten úzký pás vody bylo vše, co ho dělilo od Říše a bezpečí. Olízl si náhle suché rty. Má prostě poručit svému řidiči, aby odbočil a přešel přes most? Chvilí s tímto pokušením bojoval. Ale věděl co by ho čekalo, kdyby ho chytili, obzvláště teď, když se město nejspíš stane bojovou zónou. Vojenská tajná policie by ho rovnou a bez soudu zastřelila za dezerci. Ne, to by bylo příliš riskantní. Potřeboval oficiální rozkaz překročit řeku, něco, co by mu poskytlo čas najít si novou identitu a všechny potřebné doklady. Potom se mohl ztratit a stát se "ponorkou", jak tomu říkal. Zašije se v podzemí a zůstane tam po zbytek války, dokud nebude bezpečné se opět vynořit.

I v současném stavu paniky doktor Barsch, historik a bývalý učitel, usoudil, že západní spojenci nebudou dobyté Německo utlačovat napořád. Německo bylo příliš velké a oni budou poraženou Říši potřebovat, aby jim pomohla v nadcházející bitvě se sovětským Ruskem. Dříve nebo později se všechno vrátí k normálu. Ale do té doby bude muset nějak přežít.

Blížili se k univerzitě a doktorova nervozita vzrůstala. Už si rozmyslel, co tomu profesorskému bláznovi řekne. Teď se mu však v hlavě všechno pletlo. Řidič zpomalil. Studenti po obou stranách, většinou dívky a většinou v uniformě, pozvedli pravice a pozdravili ho. Heil Hitler! Rutinně jim na pozdrav odpověděl a dokonce ignoroval blondýnu s našpuřenými rty, která mu věnovala nepokrytý pohled "pojd' blíž". Jeho mysl se soustředila na jediný problém. Potom si uvědomil, že se tento den může klidně stát mezníkem v jeho životě. Pokud padne do rukou Francouzům, nedělal si iluze, že by zůstal dlouho naživu. Nebudou mít slitování s důstojníkem SD, který skoro tři roky bojoval proti Resistance. Vystoupil z auta a zamířil chodbou k profesorově odboru. Nadutí lektori, většina z nich v uniformě SA nebo SS, procházeli kolem něj a strnule salutovali, jak se se svými vypasenými břichy snažili vypadat jako vojáci. Opět jim mechanicky odpovídal na pozdrav, zaujatý vlastními problémy.

Profesorova tlustá sekretářka, kterou Barsch podezříval, že mu plní také veškeré sexuální služby, se za svým stolem postavila do pozoru. "Heil Hitler!" řekla až mužsky hlubokým hlasem a dodala: "Herr Professor vás očekává. Jděte prosím rovnou dál!"

Kývl a prošel dveřmi do dlouhé chodby, kde měl ten blázen vystavené své exponáty.

Profesor stál zády k němu a hleděl na skleněnou nádobu, obsahující cosi, na co Barsch přes jeho postavu neviděl. Odkášlal si a profesor se otočil. "Mein lieber Herr Doktor Barsch, jak je od vás milé, že jste mě přišel navštívit v mé - ehmš," zašklebil se a odhalil dásně plné zlatých zubů, "š slonovinové věži." Barsch přikývl a chystal se promluvit. Profesor ho zadržel. "Jen se na to

podívejte," zurčel radostně a natahoval ruku ke skleněné nádobě. "Počátek nové sbírky!"

Barsch tupě zíral na sklenici a lehký pocit nevolnosti hrozil, že ho znovu přemůže. Z konzervačního nálevu na něj upírala nevidoucí pohled opuchlá černá hlava.

"První kousek mé nové sbírky. Negroidní typy, sto procent černošské krve a další s příměsí bělošské krve zvrhlých Američanů."

"Cože?" zeptal se Barsch přidušeným hlasem. Stále si nemohl zvyknout na ty naložené kousky lidských bytostí, které ten tlustý blázen sbíral.

"Reichsführer SS nařídil," odpověděl profesor hrdě a mocně vydechl, "abych teď, když jsem uzavřel svou židovskou sbírku, založil další o černé rase. V Itálii máme k dispozici všechny druhy černých podlidí, kteří proti nám bojují - Basuty, Západoafřičany, Berbery a tak dále. Ty, které zajmeme, pošlou sem mně. Tento exemplář pochází od mrtvého vězně, zajatého na frontě poblíž Met. Je ve velmi dobrém stavu, nádherný příklad směsi černé a bílé krve. Podívejte se na temeno a na rty, které nejsou typicky negroidní!"

"Herr Professor," přerušil ho zoufale Barsch. "Mluvil jste s reichsführerem?"

"Jistě," řekl profesor trochu nedbale a Barsch zatínal pěsti, až ho to zabořilo.

"Včera pozdě večer, po přednášce na téma 'Runové symboly a germánská víra'."

"A co říkal?"

"O čem?"

"O záchraně vaší sbírky - pro Říši," koktal Barsch a snažil se ovládat. Po zádech mu nepříjemně stékal pot. Nejraději by toho pitomce vzal některým z jeho "vzácných kousků" po hlavě. Svět se rozpadá a on si pořád myslí, že si může hrát ty svoje přihlouplé akademické hryš

Profesor se vítězně rozzářil. "Dobře že jste mi to připomněl, Herr Doktor! Chtěl jsem vám zatelefonovat, ale přiznávám, že mi to vypadlo z paměti. Byl jsem tak zaujat novou sbírkou, kterou reichsführer navrhlš Jaká výzva! Jsem si jistý, že mě zaměstná, dokud nepůjdu do důchoduš"

"CO ŘÍKAL?" zahřměl Barsch tónem, jaký často používal na vyděšené školáky a později na ještě vyděšenější vězně. "Mám odvézt sbírku zpátky do Říše nebo ne, člověče?"

Profesor vypadal lehce zmateně z náhlé změny Barschova tónu, ale přijal to mlčky. "Jistě. Pro každý případ."

"Pro jaký 'každý případ'?" Barschova tvář zfialověla potlačovaným vztekem.

"Prosím!"

"Pro případ, že by tu nastaly nějaké problémy," blouznil dál ten tlustý pitomec, "ačkoliiv samozřejmě já ani reichsführer neočekáváme, že se něco takového stane. Je však vždy lepší mít plán i pro tu horší variantu, jak říká můj drahý přítel Himmler."

Na Barschově pravém spánku divoce tepal nerv. Ztrácel nad sebou kontrolu.

"Takže reichsführer rozhodl," vrhl profesor na Barsche zářivý pohled, "že vy, Herr Doktor, máte převzít sbírku do své péče, zajistit vozidla a eskortu, aby byl tento unikátní materiál převezen do bezpečí v Rastattu na druhém břehu Rýna."

Barsch už starocha neposlouchal. Jako by jeho tělo přišlo o veškerou energii. Jako by někdo otevřel kohoutek a všechna z něj prostě vytekla. Byl zachráněn. Zachráněn! Slyšel, jak se chabě ptá: "Kdy?" a jeho hlas jako by přicházel z velké dálky.

"Reichsführer Himmler navrhl zítra za úsvitu."

Barsch mohl provolávat slávu. Za méně než 24 hodin bude na druhém břehu Rýna! Pocit despektu nad tlustým profesorem zmizel. Byl to dobrý člověk, velmi dobrý člověk. Bezděčně poskytl jemu, Barschovi, výtečnou službu. "Budu připraven, Herr Professor."

"Já také. Vy a vaši lidé převezmete náklad a jak mi sdělil reichsführer SS, měli byste se dostat do Rastattu, než se ti nepřátelští vzdušní bandité dostanou na oblohu nad Německem." Profesor pohlédl na Barsche velmi vážně. "Exponátům se nesmí nic stát." Zvedl tlustý ukazováček, podobný chlupatému páрку, jako by něco zdůrazňoval svým studentům při přednášce. "Protože se bezpochyby stane jedním z největších úspěchů lékařské vědy v Říši. Lidé o ní budou mluvit ještě dlouho potom, co my už tu nebudeme, můj milý Barschi. A teď do práce!"

Postavil se do pozoru a vztyčil pravou paži v německém pozdravu. "Heil Hitler!"

"Heil Hitler!"

Doktor Barsch odcházel a měl pocit, že se vznáší. Když mu sem tam někdo z uniformovaných studentů zasalutoval, odpověděl mu na pozdrav ve velkém stylu a se zářivým pohledem. Nálada se mu zvedla. Stačí jeden nebo dva telefonáty a potřebná vozidla bude mít - Štrasburk stále ovládala moc gestapa. Eskortu budou tvořit jeho vlastní muži, jimž důvěřuje. Stejně jako on věděli, že jejich život

může dojít rychlého a brutálního konce, pokud je na této straně řeky zajmou Francouzi.

"Heil Hitler, Hauptsturmbannführer Barsch!" vetřel se mu do snění sladký, ostýchavý hlas.

Otočil se, překvapený použitím svého jména.

Stála tam dívka, přírodní blondýna s vážnými modrými očima, oblečená v černobílé uniformě Německých dívek. Nevypadala na víc než na čtrnáct, ale měla už prsa, malé boule, které nadouvaly tenkou bílou látku blůzy její uniformy.

"Znám vás?" zeptal se váhavě a prohlížel si ji přes cvikr.

"Ano, Hauptsturm," udělala způsobné pukrle a trochu se začervenala. "Sloužil pod vámi můj otec, a když ho loni v zimě zastřelili, byl jste tak laskav, že jste zaplatil výlohy za pohřeb."

"Aha, ano, už si vzpomínám! Váš drahý otec padl za národ, vlast a vůdce. Velice nám chybí." Ve skutečnosti si Barsch říkal, že její otec, scharführer Ahrens, byl ožralé chlípné prase, jehož zezadu zastřelil jeden z jeho druhů, když se pokoušel znásilnit jeho ženu.

"Děkuji," řekla sladce Fräulein Ahrensová. "Jste velice milý, pane."

Zářivě se na ni usmál. "Proč tak formálně?" Před očima se mu míhaly slastné představy z let, kdy se jako mladý učitel naklonil nad jednou ze svých žákyň, naoko aby ji povzbudil. Ve skutečnosti se snažil zahlédnout její malá nadra. Nebo ji objal rukou a jako by hravě ji k sobě tiskl. To byly krásné dny, plné nevinnosti, říkal si.

Potom to na něj přišlo. "Byl jsem odvelen zpátky do Říše, Fräulein Ahrensová. Víím, že nemůžete zůstat venku dlouho, ale budu více než potěšen, pokud se mnou budete chtít strávit zbytek dnešního odpoledne. Mohli bychom si pohovořit o vašem drahém zesnulém otci. Možná bych vás mohl něčím chutným pohostit." Olízl si rty, jako by se připravoval vychutnat nějakou specialitu, což byla svým způsobem pravda. S nadějí si pobledlou blondýnku prohlédl.

"Natürlich, Sturmbannführer," udělala další pukrle. "Bude mi potěšením." Jako ovce vedená na porážku s ním šla k čekajícímu vozu. Řidič za volantem je zahlédl ve zpětném zrcátku. "Do hajzlu!" zaklel si pod vousy a rychle zamáčkł cigaretu - doktor Barsch hleděl na kouření v jeho služebním autě velmi přísně - "ten starý slizký sráč si jde zase hrát!"

¶Kapitola 5

"Svatá prostato!" vydechl Smith, když jejich malý konvoj zastavil. "Co je tohle za představení?"

Přes vrchol kopce po jejich pravici se právě přehoupł první tank a zastavil. Rory odložil dalekohled. "Samohybné dělo, jedno z těch, co Němčourům vyrábějí u Renaulta."

"Šéfe, mě nezajímá, jestli to náhodou není Rolls-Royce," odsekl Smith. "Vypadá zatraceně nebezpečně."

Objevila se další dvě děla. Za nimi se vynořil i nákladák na dřevoplyn s korbou plnou ozbrojených mužů v modré uniformě milice. Vůz také zastavil a Rory zachytil trpyt skla, jak na ně někdo z druhé strany zaměřil vlastní dalekohled. Ihned zareagoval. "Vstaňte - Aufstehen!" zaskřehotal na zajatce.

Nešťastně, jako by ho vedli před popravčí četou, se malý obrýlený doktor v bílé, krví postříkané zástěře, zvedł. Rukojmí v ostatních džípech byli přinuceni učinit totéž.

Mayne vepředu napjatě čekal. Co Němci udělají?

Na obou stranách se nikdo nepohnul, jak obě nepřátelské skupiny zvažovaly své pozice. Mayne věděl, že pokud dojde k boji, jejich jediná šance, jak přežít útok tří samohybných děl, je vytvořit kouřovou clonu a rychle zmizet. Nicméně stále doufal, že pokud nepřítel uvidí, že drží jejich lidi jako rukojmí, k boji nedojde.

Chretien na kopci v duchu zuřil, zatímco se dva němečtí dělostřelečtí důstojníci, oba třicátníci s hrudí pokrytou metály prozrazujícími, kolika bitev se zúčastnili, radili. Proč jim to vždycky tak dlouho trvá? mumlal si pod vousy. Leclercovy tanky už projely Saverne. Stále existuje šance, že je zadrží, jestliže zničí tyto "rostbify", které jsou jeho očima a ušima, aspoň dokud z Kehlu nedorazí přes Rýn čerstvé posily a tanky.

Drobný oberleutnant s páskou přes levé oko říkal: "Jestli zahájíme palbu, tihle medicí, které Angličané drží, nebudou mít šanci. Dobře, je to proti pravidlům pozemní války. Ale taková je situace. Musíme to vidět realisticky."

Jeho kolega důstojník, vysoký a hubený, s Rytířským křížem a stužkami Železného kříže připnutými v knoflíkové dírce, přikývl, jako by plně souhlasil. "Ano, Herr Kamerad, máte pravdu. Nemůžeme na ně střílet, ale stejně tak jim nemůžeme

dovolit, aby pokračovali dál, chápete."

Chretienova tvrdá zjizvená tvář se rozohnila. "Proč se trápit pro pár řezačů kostí a lesbických sestřiček? všechny jsou to lesby, to ví každý," pronesl opovržlivě. "V sázce jsou větší hodnoty než jejich ubohé životy." Rychle zahrnul oba německé důstojníky detaily Leclercova postupu a zakončil řeč slovy: "Pokud je dnes nezastavíte, ztratíme Štrasburk a možná prohrajeme celou válku."

"Možná to příliš nafukujete," nenechal se vyvést z rovnováhy vyšší z důstojníků. Otočil se ke kolegovi s černou páskou přes oko. "Co myslíte?"

"Myslím," usmál se druhý Němec pokriveně, "že bychom si měli koupit hřebec. valí se na nás všivě časy."

Vytáhlý důstojník se staré vojenské průpovídky lehce pousmál. "Takže se nedá nic dělat?"

Jeho kolega zavrtěl hlavou. "Ale abychom potěšili tohoto pána," ukázal na supícího Chretieny, "můžeme zde zůstat a bránit jim v dalším postupu. Jestliže se tu ten Francouz Leclerc objeví, pak jsme splnili svou povinnost a můžeme se stáhnout se ctí."

"Souhlasím. Tak to uděláme."

Dvě stě metrů odtud Smith vydechl. "Zatím na nás nezačali střílet, šéfe! To něco znamená."

"Ano," souhlasil Rory. "Ale nejsou vidět žádné známky pohybu. Ztrácíme drahocenný čas, když tu jen tak sedíme a klátíme nohama."

"Díkubohu, že zatím ještě máme čím klátit," odpověděl Smith bodře.

"Amen."

Paddy Mayne vepředu optimismem tolik nehýřil. Čas byl důležitý. Byl si jistý, že na nejvyšších místech ve Štrasburku už vědí; nebo brzy vědět budou; že Leclerc prorazil přes hory. Ti, kteří se mají čeho bát, jako doktor Barsch, vezmou při první příležitosti roha. Pokud mají toho hajzla chytit, musí se pohnout. Každá minuta se počítá.

Pochmurně sledoval tři německá samohybná děla blokující cestu. Nezahájili palbu, finta s rukojmími zjevně vyšla, ale ani se nepohnuli. Co s tím?

Věděl, že v jednom džípu leží magnetické nálože, jež mohou být přiloženy k pancíři a mají smrtící účinek. Ale jak se k nim dostat, aby ho nepřítel na výšině neviděl? Zamračil se.

Stevens u rádia si vesele zpíval: "Je to bastard, máti! A ty taky, synu!"

Byla to stará vojenská říkanka, kterou chtěl Ira rozveselit, ale na Mayna neúčinkovala. "Už žádný pitomý poznámky, Stevie! Nějaké zprávy od plukovníka Dia?" zavrčel podrážděně.

"Ani tůk, pane," odpověděl umravený Stevens. "Ale éter je plný praskání a vyhrávání německých kapel." Mluvil o běžném způsobu rušení nepřátelské komunikace mezi jednotkami. "Skopčáci vědí, že vyšlo slunceš"

Náhle se zarazil. "Támhle jdou, pane! Je to milice. Jdou na bodáky!"

Chretienovi povolily nervy. Poslouchal oba Němce dost dlouho. S tváří plnou opovržení se ušklíbl. "Co je k čertu německá armáda? Zasraný debatní klub? Dělejte něco!" A když oba důstojníci pokrčili rameny a zeptali se: "Co máme podle vás dělat, majore?" odfrkl: "Ukážu vám, co uděláme my. My Alsasané se nebojíme zemřít pro věc." Otočil se ke svým mužům, ostríleným veteránům letité války proti maquis. "Kamarádi! Nasaďte bodáky!"

Teď oba Němci i SAS s úžasem sledovali, jak milicionáři v modrých uniformách běží dolů z kopce s nasazenými bodáky, jejich poddůstojníci povzbudivě křičí a důstojníci hvízdají na píšťalky. Bylo to jako scéna z filmu o minulé světové válce.

Muži z SAS pozvedli své zbraně. Střelci za kulomety byli připraveni spustit palbu na povel. Mayne zvedl ruku. "Nestřílet!" přehlušil kravál, který Francouzi vydávali. Ve tváři se mu zračily obavy. Jestliže začnou na Francouze střílet, co udělají Němci? Budou podporovat milici a riskovat smrt vlastních lidí? Co má sakra dělat?

Rozhodnutí za něj nedobrovolně učinil Tashy Kennedy. Prsatá sestra vedle něj se snažila nacpat své kypré tělo na podlahu džípu, jak byla vyděšená z přibíhajících vojáků. Přitom mu strčila do ruky a Tashy nechtěně stiskl spoušť. Na milici se snesla sprška střel.

Potom už stříleli všichni, unášení slepým a nevysvětlitelným bojovým zápallem. Kropili milici jednou dávkou za druhou. Francouzi padali, střely je odhazovaly do stran a ruce a nohy jim přitom vlály ve vzduchu. I když se jejich řady ztenčily, stále útočili. Mayne, který viděl, že se jeho vojáci vymkli kontrole a neposlušovali jeho opakované rozkazy - "Zastavte palbu! Přestaňte krucínál střílet!" - napjatě čekal na zapraskání děl. Nic se však nezvážlo. Němci nestříleli.

Udýchaní příslušníci milice, kteří ještě zbývali, pokračovali silnici a v

KERRIGAN Překvapivý útok

jejich čele šel důstojník se zjizvenou tváří, který vypadal jako ztělesněné zlo. I on krvácel z rány na hlavě. Mayne věděl, že je musí zastavit. Pozvedl kolt a pečlivě zamířil, jako kolikrát v době míru na střelnici. Nespěchal, věděl, že nemůže minout. Uvolnil se a jemně stiskl spoušť. Velký revolver v jeho obrovité pěsti sebou jako vždy lehce škubl. Neminul.

Důstojník se v půli kroku zastavil a na tváři se mu objevil nevěřící výraz.

Zdálo se, že visí ve vzduchu celou věčnost. Pistole mu hlučně vypadla z necitlivých prstů a pomalu, velmi pomalu se sesul na silnici. Ostatní, kteří přežili, začali odhazovat zbraně a zdráhavě zvedat ruce.

"Postarejte se o raněné," nařídil Mayne německému lékaři. Stále upíral své šedé oči na děla na hřebeni kopce. Náhle strnul. Ozval se sípavý zvuk startovaného tankového motoru. "Proboha!" vydechl. "To je konec!"

Jakmile se němečtí ošetřovatelé seběhli, aby ošetřili raněné, jak nejlépe bez výbavy dokázali, první ze samohybných děl se začalo stahovat a jeho dlouhá hlaveň se sklonila, jak je u tanků obvyklé, jestliže se přemísťují.

Seržant Smith užasle vykřikl a tiskl si kaštanový baret k temeni. "No to mě vykuř! Náckové couvají!"

A bylo to tak. Když první z nich zmizel za horizontem, ozvalo se příšerné zavytí následované zvukem trhaného prostěradla. Na místě, kde děla stála, vybuchl v záblesku rudého plamene tankový granát. To rozhodlo. Zbývající dva stroje stáhly očas a utíkaly se schovat. Byly na dostřel blížících se Francouzů. Leclerc přijížděl.

O deset minut později Chretien zemřel, ale předtím si stačil promluvit s německým doktorem, který zaskočil jako tlumočník. Třebaže byl vážně raněn, zůstal stejně cynický jako vždycky. "Stříleli jsme vaše lidi všude ve východní Francii," oddechoval těžce. "Poznávám ten odznak." Snažil se naznačit okřídlenou dýku, ale byl příliš slabý.

Srdce Paddyho Mayna se na okamžik zastavilo. "Znáte doktora Barsche?" zeptal se prostřednictvím tlumočnicka umírajícího muže.

Chretien přikývl a tvář se mu zkrivila bolestí a odporem. "Ano, znám toho prohnaného hajzla. Bude se snažit zachránit si kůži nežš, než se dostanete do Štrasburku." Chretien se zakuckal a z koutku úst mu vytryskl tenký pramínek temně červené krve. Lékař mu jej setřel kapesníkem a bezmocně zavrtěl hlavou.

"Kde ho najdeme?" zeptal se Mayne. Všiml si, jak nos raněného zbledl a zvoskovatěl. Jasná známka toho, že umírá.

"Velitelství gestapa," řekl Chretien unaveně. "Kaiserpalast." Z posledních sil se posadil a s ústy plnými krve řekl: "Jestli ho dostanete, pověste ho zaš." Svě poslední přání však už nedořekl. Zhroutil se dozadu, mrtvý.

Za pět minut už byli znovu na cestě. Němce nechali na místě. Jeli rychle. Barsch nesmí uniknout.

"Pověste ho za koule," broukal si Smith zasmušile, když seděl shrbený za volantem. "To chtěl ten mrtvý žabák šéfovi říct. To by z toho Herr Doktor vyvázl ještě lehce, po tom, co provedl našim chlapům."

Rory O'Sullivan souhlasně přikývl a mrkl na ukazatel, který míjeli. Osm kilometrů, to je pět milš. Pět mil do Štrasburku. Dostanou ho!

¶Kapitola 6

Situace se mu vymkla z rukou. Nejdříve měl strach. Ale když odmítla kávu a místo toho požádala o višňový likér, zahodil všechnu opatrnost. Koneckonců, říkal si, za pár hodin bude bezpečně za Rýnem. Francouzi budou bojovat o Štrasburk a to, že si "zalaškoval" - dával přednost tomuto slovu před drastičtějším popisem toho, co měl v úmyslu - nebude nikoho zajímat. Navíc bylo jasné, že Gerda, jak se blondaté děvče jmenovalo, není tak nevinná, jak se zpočátku zdálo. V jejích žilách patrně kolovala velká dávka otcovy zkažené krve. Vždycky bude moci říct, že ho aktivně sváděla.

Vzal ji do své kanceláře v Kaiserpalastu. Byla už trochu opilá a neustále se chichotala. Většina úřednictva byla doma nebo na ubytovně a Barsch se zde cítil nejbezpečněji. Strážníci, hlídající velitelství, se starali o jiné věci než o důstojníky, vodící si sem opilé nezletilé dívenky, obzvláště pokud ti důstojníci patřili k obávanému gestapu.

V kanceláři otevřel láhev šampaňského a když slyšela bouchnout zátku, oči se jí rozzářily. "Champus!" vykřikla nadšeně a spráskla ruce. "Miluji champus!"

Lhostejně se vrhla do velkého měkkého křesla, roztáhla nohy a Barsch zahlédl její, jak si pomyslel, panensky bílé kalhotky. Hlava se mu při tom pohledu zatočila a rychle vypil první skleničku, což okamžitě napodobila.

Láhev byla rychle prázdná. V té době mu už seděla na klíně a divoce se smála, a on měl ruku položenou na jejích hubených bílých nohou. Jak krásně a nevinně

KERRIGAN Překvapivý útok

vypadá, říkal si, ačkoli Bůh ví, kolik mužů už zvedalo tyhle krátké sukénky! Byla to kurvička. Kurvička, která si zaslouží všechno, čeho se jí dostane. Proč? Říkala si o to, když se k němu tak tiskla s nestydatě roztaženými nohama. Otevřel další láhev. Její oči už měly skelný nádech a tentokrát nevykřikla radostí. Šumivý nápoj však poslušně vypila, i když přitom hodně rozlila. Sotva byla i tato láhev prázdná, hrubě ji odtáhl na pohovku. Křičela a bránila se, ale Barsch věděl, že to jen hraje. Líbilo se jí to, tím si byl stoprocentně jistý. Nebrečela. Jen tam tak ležela a tiše sténala, jako by jí fyzicky ublížil, zatímco on funěl a popadal dech. Po chvíli strčil ruku mezi její hubené nohy. Štěrbina byla vlhká a horká. Už to zase chce, říkal si, jako nažhavená děvka. Jak je zkažená - a to nosí uniformu Německých dívek! Ani trochu se nestyděla. Ta myšlenka ho vzrušovala. Cítil, jak mu při pomýšlení na její nestoudný chtíč tuhne penis. Znovu se na ni vrhl. Zběsile se svíjela. Ale pevně ji držel a funěl, když do ní surově pronikal. "Teď, ty malá děvko, máš, co jsi chtěla - a líbí se ti to!" Ještě než se zhroutil, zaznamenal změnu v jejím chování. Zdálo se, že zešílela rozkoší. Divoce ho kousala a pronášela nejrůznější sprostárny. Bůh ví, kde se je naučila. Náhle se vzepjala, až si na chvíli pomyslel, že není při smyslech. Nehty zaryla hluboko do jeho hýždí a se zaťatými zuby štkala: "Och, do prdeleš do prdeleš už budu!"

*

Barsch se probral z opilého, vyčerpaného spánku. Vyrušil ho silný a vzrůstající dutý hluk někde poblíž. Chvilí jej nedokázal identifikovat. Pak mu to došlo. Přicházelo to ze slavné štrasburské katedrály. Uvolnil se a slyšel dívku lehce oddychovat na gauči vedle sebe. Byla úplně nahá a on si prohlížel její nedospělé tělo s malou záplatou tmavých chlupů v rozkroku. Potom ji přikryl svým kabátem. Teď ji nechtěl probudit, protože kromě zvonu z katedrály začal rozeznávat i další zvuk. Byl to vzdálený hluk střelby. Rychle se posadil a okamžitě si přál, aby to mohl vzít zpět. Hlava ho bolela jako střep, jako by mu někdo zezadu do lebky vrazil dva kovové bodce, které prošly mozkem až k očím. Dívka vedle něj se otočila na gauči a její malá bílá ruka dopadla na jeho ochablý úd. I přes kocovinu mu to bylo příjemné. Svou ruku jí vsunul mezi nohy. Byla vlhká a chvíli si s ní něžně hrál. Lehce vzdychla a zavrtěla zadkem. Rychle ruku odtáhl - teď nebyl na takové věci čas. V sázce byl jeho život. Až bude v bezpečí, jistě tam budou jiné malé kurvičky. Rychle a tiše se nasoukal do bot a do uniformy. Dívka na pohovce stále chrápala. Zvenku se ozývaly tiché kroky stráží. Jinak Štrasburk spal, ačkoli za městem nepochybně hřměly zbraně. Zapnul si opasek s pistolí a po špičkách vyšel ven, aniž se ohlédl. Ta se bude kurvit i za časů Francie, řekl si. Naprosto zkažené dítě. Pokud by na to měl čas, naučil by ji ještě několik velmi příjemných triků. Tiše za sebou zavřel dveře a procházel zatemněnou chodbou. Ve vstupní hale seděl vzpřímeně poddůstojník vojenské policie v prilbě a se samopalem položeným před sebou na stole. Naproti němu chrápal na svém stole důstojník. Když spatřil Barsche, postavil se poddůstojník do pozoru. "Je tohle důstojník ve službě?" obořil se na něj Barsch. "Ano, pane hauptsturmführere," odpověděl omluvně poddůstojník. Barsch opovržlivě zakroutil hlavou. "Hanebné chování, spát ve službě! Ten muž by měl být zastřelen. No nic. Kdy se mají hlásit mé vozy?" Poddůstojník hbitě přehlédl list papíru, jenž před ním ležel. "V pět nula nula, pane hauptsturmführere." "Dobře. Teď jděte do kasáren a vzbudte kuchaře, aby pro chlapy připravili jídlo. Moje eskorta může být také klidně vzhůru. Zařídte, aby mi ti líní povaleči z kuchyně uvařili šálek pořádné kávy. Z té náhražkové břečky už je mi zle." "Rozkaz, pane hauptsturmführere!" Poddůstojník vyletěl jako střela. Za půl hodiny se jeho eskorta, najedená a umytá, shromáždila v hale Kaiserpalastu. Všechno to byli "staří mazáci" z SS, kteří sloužili na ruské frontě a kvůli nemoci nebo zranění jim byla snížena hodnost a byli posláni do Francie. Ale byli dobří, silně ozbrojení a pokud věděl, Francouzi by s nimi neměli slitování za to, co prováděli maquis. "Nuže, vojáci, kamarádi," řekl Barsch a neustále sledoval hodiny v hale. "Nechci ztrácet čas. Uděláme svoji práci a za dvě hodiny, dá-li Bůh, počítám, že budeme na druhém břehu Rýna, zpátky doma u maminky," použil vojenské rčení. Všichni se při těchto slovech usmáli. "Musíme pracovat rychleš" Zbytek věty přehlušil náhlý výbuch těžkého granátu na západ od nich. Tvář doktora Barsche zbledla. To museli být Francouzi, a znělo to, jako by už nebyli příliš daleko. Neztrácel čas. "Všichni okamžitě nasedat!" rozkázal.

KERRIGAN Překvapivý útok

Jeho muži nepotřebovali pobízet dvakrát. "Staří mazáci" věděli, co znamená taková střelba. Se zbraněmi opřenými o rameno vyběhli ven k čekajícím nákladákům, jejichž řidiči už startovali motory, aby mohli co nejrychleji odjet. Nahoře v Barschově kanceláři se nahá dívka těžce převálila ve spánku, možná podvědomě vnímala střelbu. Otočila se na levý bok a opět upadla do hlubokého spánku.

*

V šedivém světle rozbřesku zahlédl Paddy Mayne siluetu Štrasburku čnící k obloze. Leclercovo dělostřelectvo za nimi stále bušilo do jednoho cíle za druhým, ale zdálo se, že hluk zatím nevyburcoval posádku alsaského města. Nehoukaly žádné sirény, po ulicích nerachotily tanky, na předměstích se nerojila pěchota, aby zaujala obranná postavení. Vypadalo to, jako by Štrasburk stále spal a vůbec si neuvědomoval, co se to na něj valí.

Sklonil dalekohled a otočil se k Rorymu stojícímu za ním. "Zdá se mi to všude čisté, Rory."

"I mně. Armáda už buďto prchla za Rýn, nebo čekají na posilyš" Zarazil se.

"Co je?" zeptal se ostře Mayne.

"Támhle! Ta silnice na třetí hodině."

Ohlédl se naznačeným směrem. Temná, do pláště zahalená postava ztěžka šlapala na kole po mírném stoupání ke křižovatce, kde se silnice napojovala na tu, po níž jeli oni. Na ohnutých zádech se cyklistovi houpal hranatý batoh a čepice, kterou měl na hlavě, vypadala dosti oficiálně.

"To je pošták!" zvolal Mayne. "Francouzský pošták, přesně ten člověk, kterého potřebujeme!"

"Potřebujeme?" opakoval zmateně Rory.

"Jasně, Rory! Ty to nechápeš? Kdo zná cesty v okolí Štrasburku líp než pošták?

To je přesně chlap, kterého potřebujeme." Otočil sek radistovi Stevensovi.

"Stevie, seber ho!"

Stevens se zářivě usmál. "S největším potěšením, šéfe!"

O pět minut později vyrazili, s vyděšeným francouzským poštákem chvějícím se zimou na zadním sedadle Maynova džípu, který jim střídavě ukazoval směr a utíral si do rukávu uniformy zrudlý nos, z něž mu neustále kapalo.

Štrasburk konečně ožíval. Muži na kolech šlapali do práce s dlouhými bochníky chleba nacpanými v sedlových brašnách. Zvonící malé modré tramvaje mířily k továrnám. Zástup neozbrojených německých pěšáků pochodoval po ulici a vesele zpíval: "Oh du schöner westerwald!" Než se jejich velitel stačil rozhodnout co udělá, džípy SAS zmizely za zatáčkou.

"Cimetiere Central," hlásil jejich průvodce a ukazoval na řady zdobných hrobů po jejich pravici, jako by to bylo důležité.

"Opravdová idylka," prohlásil Stevens.

Paddy Mayne ho neposlouchal. Směsí němčiny a francouzštiny se poštáka zeptal:

"Und jetztß par ici?"

Francouz přikývl a Stevens rychle uhnul, protože na něj vylétěla kapka z poštákova nosu. "Ja, gerade ausß Boulevard du President Wilson."

O chvíli později přejeli hlavní silnici, která byla součástí městského okruhu. Tam se to stalo.

Zazněl osamělý výstřel. Civilisté na obou chodnících se okamžitě rozprchli. Ten výstřel byl nespíš signál, protože z pásu zeleně nalevo od nich spustila zběsilá palba a vybíhaly postavy v přilbách a uniformách s maskovacím vzorem, přikrčené, ale odhodlané.

"To jsme se dostali do pěkných sraček!" zaklel Stevens mdlým hlasem, protože poznal uniformy vybíhajících vojáků.

Stejně jako francouzský pošták. "SS," roztrásl se a snažil se schovat na podlaze džípu vedle Stevensových nohou. Řidič smýkl vozidlem doprava přímo na chodník a málem tam přejel ležící vyděšené chodce.

Začala bitva.

¶Kapitola 7

Tlustý profesor byl stejný jako vždycky, přestože z praskání výstřelů a rachotu tanků kolem univerzity bylo jasné, že do města vtrhla válka. Nervózně pobíhal okolo své sbírky, uděloval instrukce eskortě, rozčileně křičel, když z některé skleněné nádoby vyteklo trochu konzervačního roztoku. Poskakoval sem a tam, jako by nesnesl pomyslení, že jeho bizarní sbírka kousků lidských těl bude, byť jen na okamžik, bez jeho dozoru.

Doktor Barsch sledoval tu strašidelnou scénu, kouřil a tajně popíjel z placatky, kterou ukrýval v blůze, a nejraději by profesora nakopal do jeho tlustého zadku. Ale věděl, že si to nesmí dovolit. Potřeboval ho, stejně jako jeho exponáty, aby

se dostal přes řeku.

Jeden z jeho mužů, nesoucí dózu s naloženým židovským penisem, zakopl a zavrčel na Barsche: "Co je to za zasranej život, dělat nosiče židáckých ptáků!"

Barsch si v duchu myslel totéž. Nahlas však řekl: "Dělejte, chlape! Nemáme moc času." Sklonil hlavu ke straně. "Copak to neslyšíte? To je palba z ručních zbraní. Žabáci se blíží."

To zapůsobilo. "Starý mazák" s "židáckým ptákem" odklusal.

Profesor poskakoval kolem. Páchl potem a formaldehydem. Barschův už tak neklidný žaludek se zachvěl. Ale přinutil se chovat, jako by ho to mimořádně zajímalo. "A vy, Herr Professor, co vy budete dělat?"

Profesor rozhodil silné ruce. "Nestarám se o to, mein lieber Barsch. Je to jen bouře ve sklenici vody. Naši stateční němečtí landsers Štrasburk udrží, nemějte obavy. Jediné co mě zajímá, je dostat odtud svou sbírku a uložit ji v bezpečí, než potíže ustanou."

"Rozumím, Herr Professor," odpověděl Barsch. "Na prvním místě je německá věda a potom teprve my obyčejní smrtelníci."

"Přesně tak!"

Barsch vytáhl svůj "židovský cecek" a nacpal si do dýmky trochu víc tabáku. Ruka se mu silně třásla. Štěkání střelby jako by se zase o něco přiblížilo. Byl čas vypadnout.

Uklízelí poslední kousky profesorova čtyřletého úsilí. Když profesor sledoval, jak je nesou dlouhou chodbou, byl očividně dojatý, protože si sundal brýle, vyčistil je - a v očích se mu zaleskly slzy. "Kus mého života, Barschi, je to kus mého života," pronesl smutně. "Díky vám a vašim kolegům jsem mohlš" Nedokončil větu. Zdi kolem se divoce otřásly tlakovou vlnou z poblíž dopadnuvšího granátu.

Barsch toho měl dost. vytáhl dýmku z úst. "Herr Professor," snažil se překřičet kravál zvenku, "musím jít!"

"Ale, můj milý Barschi," protestoval profesor, "ještě tu zůstal ten cikánský plod! Loni v prosinci jste mi ho osobně poslal z Natzweilera jako vánoční dárek, vzpomínáte si? Nemůžete tu nechat tak nádherný exemplář degenerovanéhoš"

Ale Barsch už běžel chodbou k nákladákům stojícím před budovou. Tlustý profesor nevěřícně zíral na jeho úprk, jako by vůbec nechápal, co se to se světem najednou děje.

*

Rory O'Sullivan jednal tak, jak se domníval, že by po něm Paddy Mayne chtěl. Když SS spustili svůj překvapivý útok z parku, jel jako vždy na konci konvoje. Ale jestliže byl zbytek pluku přibitý na místě a nemohl se pohnout dopředu ani zpět, aniž by utrpěl těžké ztráty, Rory byl stále skrytý za rohem. Rozhodl se. Před ním zuřil krvavý boj. "Smithie, jsi pro, abychom se pokusili dostat toho hajzla Barsche, než uteče?"

"To si pište, šéfe," odpověděl Smith vzrušeně.

"Dobrá, tak jedeme odtud. Otoč to a dávej pozor na ty bastardy z SS."

"Rozkaz, šéfe," řekl Smith vesele a otáčel džíp.

Obezřetně se blížili ke Gare Central, kde, jak Rory věděl, se cesta rozdvojovala, přičemž ta vlevo vedla přímo k německému velitelství v Kaiserpalaštu.

Zdalo se, že velké alsaské město zvolna přijímá fakt, že se tu bojuje. Němečtí civilisté, unavení a zpanikaření, mířili k nádraží a vláčeli těžké kufry, ženy táhly za ruku plačící a křičící děti.

Místní, kteří zjevně Němce, žijící zde poslední čtyři roky, neměli rádi, se uprchlíkům smáli a pokřikovali na ně, poprvé od roku 1940 francouzsky. "Au voir, salauds," křičeli a hrozili pěstmi. Z horních pater po Němcích sem tam někdo vystřelil.

"Proboha, to je bordel, šéfe!" komentoval to s opovržením Smith. "Holt cizinci.

Ti se na konci vždycky zhroutí. Ne jako my!"

I přes napětí, které cítil, se Rory usmál. Smith byl typický představitel své doby a původu. Za krize unikl chudobě a strádání tím, že vstoupil do Granátnické gardy a léta riskoval život za méně než libru týdně. Přesto však cítil, že prostý Angličan je desetkrát lepší než průměrný cizinec. Ano, tihle Smithové byli solí země.

Vpravo od nádraží se skupinka mladých německých vojáků - žádnému z nich nemohlo být víc než sedmnáct - pokoušela složit těžký kulomet. Když spatřili džíp, strhli z ramen pušky. Ale Rory byl rychlejší. Stiskl spoušť dvouhlavňového vickersu k rámu kapoty a z kulometu se vyřítíl proud kulek. Mladí vojáci sebou škubali jako loutky vedené prsty šíleného vodiče. Během několika vteřin všichni bez hnutí leželi nebo se svíjeli v agonii na dláždění. Džíp jel dál. Zahnuhli doleva. Ulici blokoval rozbitý německý armádní nákladák. Vyčerpaní

KERRIGAN Překvapivý útok

vojáci roztáčeli motor. Zahlédli osamělý džíp a jeden z nich zvedl ruku jako dopravní policista v pokusu zastavit je. Smith jim nedal šanci. Najel přímo do muže se zdviženou paží a odhodil ho na bok nákladáku. Pak sešlápl plyn až k podlaze a kličkoval z jedné strany ulice na druhou, pronásledovaný vztekou dávku nepřesné palby.

Míjeli velká štábní auta plná vyplašených důstojníků, očividně prchajících z města, než bude pozdě. Rory souhlasně přikývl. Jeli patrně správně. Po chvíli zahlédl tenký sloup černého kouře stoupající k šedé obloze. Věděl, co to znamená - na velitelství pálili tajné dokumenty. Před lety v poušti, když poprvé bojoval pod Davidem Stirlingem, zakladatelem SAS, až příliš často viděl štábní důstojníky pálit papíry.

"Už tam skoro jsme, Smithie!" křičel přes rachot polopásového vozidla plného vojáků, jedoucího opačným směrem. Muži uvnitř si jich ani nevšimli - byli příliš zaujatí vlastním útekem.

"Doufáme, že ten vrahoun Barsch ještě nevzal roha," řekl zachmuřeně Smith. Svíral volant a soustředil se, aby se vyhnul zpanikařeným Němcům mířícím pryč z města. "Strašně rád bych si s ním pohrál."

"Dočkáš se," ujistil ho Rory. "Dočkáš se, Smithie."

*

Doktor Barsch seděl v prvním vozidle konvoje vezoucího "sbírku" tlustého badatele. Provoz neustále houstl. Nejen nákladáky, ale i civilisté a vojáci, všichni se snažili utéct s tím, co jim bylo nejdražší, naloženým na koních, ručních kárách, dětských kočárcích, bicyklech; zkrátka na všem, co mělo kola. Na některých místech stáli vojáci i civilisté po stranách přeplněných ulic vedoucích k Rýnu, lomili rukama, ženy plakaly a prosily řidiče, aby je vzali s sebou.

Barsch neměl slitování. "Přejeďte ty svině! Nemáme čas se s nimi zdržovat."

"Jawohl!" zařval řidič, protože se bál stejně jako jeho nadřízený. Zbraně z pevností Kleber, Foch a Pétain zahájily palbu, což znamenalo, že Francouzi už dosáhli okrajů Strasburku. Neměli příliš času, pokud chtěli uniknout z města dříve, než padne.

Provoz byl stále pomalejší. Strachem vztekly Barsch vylezl z kabiny na stupačku.

"Co se děje?" zavolal na hlouček vojáků na povoze taženém koňmi stojícím ve frontě před nimi.

"Psi s řetězy," zakřičel v odpověď jeden z vojáků. "Zastavují každého, kdo nemá propustku. Snaží se zformovat pohotovostní oddíly."

Barsch zaklel. Byla to obvyklá taktika za útupu. Vojenská policie, známá jako "psi s řetězy" pro své stříbrné řetězy se štítky na krku, formovala oddíly z mužů, kteří unesli pušku, a posílala je na frontu ať už chtěli nebo ne. Druhou možností bylo být na místě zastřelen.

Sesul se zpátky na sedadlo. Co měl dělat? Měl pověření přejet řeku. Žádný vojenský policista si netroufne zpochybnit dokument podepsaný osobně reichsführerem SS. Ale pokud by se pěšky protlačil davem ke stanovišti hlídky, mohl by se mu konvoj se "sbírkou", který byl jeho jízdou do bezpečí, v tom zmatku ztratit.

Zatraceně, zuřil v duchu, jaká je to nemožná situace! Po tom, co se dostal až sem, ho zastaví banda tupohlavých "psů s řetězy", kteří si myslí, že mohou zastavit francouzskou obrněnou divizi s touhle demoralizovanou sebrankouš

*

Smith dupl na brzdu. Džíp prudce zastavil před kaiserpalastem. Vyděšený voják, stále stojící na stráž, pozvedl pušku. Rory byl rychlejší. Vystřelil od boku, když vyskakoval z vozu. Strážný vykřikl a mrtev padl obličejem na dlaždění.

"Poběž, Smithie!" volal Rory. "Nech motor běžet. Nesmíme se ničím zdržovat!"

Smith na nic nečekal. Popadl samopal a vyrazil za Rorem. Kolem nich pršely zčernalé zbytky papíru z pálených dokumentů. Vběhli do rozlehlé vstupní haly. Úředník stále seděl za svým stolem. Jeho oči za brýlemi hleděly zmateně a nechápavě. Rory pochopil proč. Před mužem se válela prázdná láhev od kořalky a další ještě nedopitá stála vedle ní.

"Wo - Doktor Barsch?" obořil se na něj Rory lámanou němčinou.

"Oben," podařilo se úředníkovi vykřiknout. "Zweite Etageš" Natáhl se po láhvi a mocně si přihnul.

"Požd!" zvolal Rory. "Druhé patro!"

Bok po boku vyběhli po masivním schodišti. Všude se válely papíry. Také tu byl kožený kufrík, k prasknutí nacpaný oficiálně vyhlížečskými dokumenty, který někdo v panice odhodil. Z nějakého důvodu tu byly i ozdobné krajkové kalhotky. Někomu asi musí být trochu zima, šéfe," zašklebil se Smith.

Ale Rory neměl na podobné věci čas. Zahnuli do chodby a jejich boty klapaly po kamenných dlaždicích. Zuřivě hledal na dveřích tabulku se jménem Barsch. Proti

KERRIGAN Překvapivý útok

nim se po chodbě potácel důstojník s hrudí silně obtěžkanou vyznamenáními a v ruce se mu houpala láhev.

"Nach mir die Sindflut," vyřvával opile a kymácel se tak silně, že skoro upadl. "Prosit, meine Herren!" Pozvedl láhev k přípitku. Smith do něj strčil, načež muž upadl, okamžitě usnul a příšerně přitom chrápal.

Běželi dál.

"Barsch!" vykřikl Rory. "Tady, podívej!"

Zastavili přede dveřmi a připravili si zbraně. Jediný zvuk, který slyšeli, bylo chrápání opilého důstojníka a jejich vlastní těžké oddechování. Venku se stále rozléhala střelba. Kývnutím hlavy se navzájem ujistili, že oba přesně vědí, co mají dělat.

"Teď!" zvolal Rory.

Smith napřáhl nohu a těžkou botou vši silou kopl do dveří. Rozletěly se dokořán. Rory vpadl dovnitř s odjištěným koltem. Ozval se výkřik. Z vedlejší místnosti vyšla polonahá dívka s děsem v očích, své hubené ruce si tiskla na prsa.

"Co tohle probohaš," vyjekl Rory.

"Nicht schiessen," prosilo děvče.

Rory upřel pohled na podlahu. Ležely tam další kalhotky. Tentokrát obyčejné bavlněné. Patrně patřily té dívce – přesněji řečeno ještě dítěti. Co se tu dělo nevěděl, a neměl čas to zkoumat. "Wo – Doktor Barsch?" zajímal se svou primitivní němčinou.

Dívka na něj zírala zkamenělá hrůzou. Otevřela ústa, ale nic z nich nevyšlo.

Viděl, že se ho příliš bojí. Dokázal pochopit proč. Nemyl se a neholil už několik dní a musel vypadat opravdu hrozně. Náhle si na něco vzpomněl. Sáh do náprsní kapsy své blůzy. Vytáhl kovovou krabičku, obsahující "porci rychlé energie", tabulku čokolády. Podal ji vylekané polonahé dívce.

"Čokoláda," řekl vlídně.

"Schokolade!" vydechla s posvátnou úctou, protože čokoládu už nejedla léta.

Strach z jejích modrých očí vyprchal, nastavila dlaň a přijala malou krabičku.

Rory spatřil modré otisky okolo růžových bradavek, vypadaly jako od zubů.

Troufal si hádat, že je to dílo zmizelého doktora Barsche.

Zopakoval svou otázku.

Tentokrát děvče dokázalo odpovědět, už se ho nebálo. "Die Universität? Dann der Rhein."

"Der Rhein," chopil se Rory toho slova. "Wo?"

"Pont de Kehl. Die Kehlerbrücke."

Rory na nic nečekal. "Pojd, Smithie, jedeme k Rýnu!"

Otočil se, přes rameno zavolal: "Danke!" směrem k děvčeti, které objímalo krabičku s čokoládou, jako by to byla živá bytost. Potom už oba upalovali po schodech dolů k čekajícímu džípu.

§Kapitola 8

Do Rýna dopadaly první francouzské střely a rozstříkovaly obrovské gejzíry vody po obou stranách Kehlského mostu. Dav vojáků a civilistů zpanikařil, pobíhal kolem, křičel a snažil se prorazit kordon vojenských policistů v přílbách. Nervózní velitel hlídky zvedl pistoli a vypálil tři varovné výstřely do vzduchu. Dav se na chvíli stáhl, ale strachy se potící doktor Barsch věděl, že to zanedlouho zkusí znovu. Spodní ret měl rozkousaný do krve. Co má k čertu dělat? Už tu stojí a čeká přes půl hodiny.

Francouzské baterie na předměstí znovu vypálily. Dav se opět přikrčil a ječel, když se z šedé oblohy s hvízdáním snesla další salva granátů a dopadla do řeky. Při každém dopadu vytryskly obrovské gejzíry vody a na chvíle plné úzkosti zahaly most závojem mlhy. Barsch nebyl voják, ale věděl, o co se nepřítel snaží. Pokoušeli se zničit klíčový most přes Rýn, aby odřízli několik tisíc německých vojáků ve Štrasburku a zabránili posílám přijít jim přes řeku na pomoc.

Francouzi potřebovali v alsaské metropoli rychlé vítězství bez komplikací. Pokud obránce města neposílí jednotky z druhého břehu, osádky pevností se vzdají bez boje. Do Rýna dopadla další salva 105mm granátů a mohutná konstrukce mostu se otrásla.

Doktor Barsch učinil rozhodnutí. "Psi s řetězy" mu bránili překročit most, takže právě oni museli být odstraněni. Otočil se a ze stupačky zavolal: "Řidiči zůstanou sedět za volantem. Všichni ostatní vystoupí a půjdou za mnou!"

"Staří mazáci" nechápavě zírali jeden na druhého. Co se Herr Doktor chystá udělat? Ale Barsch věděl přesně, co musí udělat. Krutost se nakonec vždycky vyplácela. Později se nikdo nebude starat o to, co se v této chvíli dělo.

Jeho muži se poněkud váhavě shromáždili u vedoucího nákladáku.

"Zbraně k boji připravit!" rozkázal Barsch.

Připravili samopaly k palbě.

"Odjistit!"

"Co chcete dělat, pane hauptsturmführere?" otázal se Klinger, jeden z mužů, kteří s ním byli po celou dobu, co byl odvelen do Francie.

Barsch se na něj podíval skoro s despektem. "Co myslíš, ty troubo? Přinutíme tyhle 'psy s řetězy', aby nám ustoupili z cesty!"

Mostem otrásla další salva z francouzských děl a několik obrovských kamenných kvádrů se zřítilo do vod Rýna.

"Jdeme! Nesmíme ztrácet čas!" vytáhl pistoli a prorážel si cestu davem vojáků a civilistů zmítaných panikou. Mnozí z nich ječeli strachy.

Silnici blokovala řada vojenských policistů ve středním věku s puškami a samopaly. Jejich důstojník spatřil Barsche a postavil se do pozoru, ale jeho tvář zůstala klidná a obezřetná. Barsch viděl, že tohoto muže hned tak něco nezastraší.

"Nějaký problém?" zaskřehotal důstojník.

"Ano, vy jste ten problém!" odsekl Barsch. "Znemožňujete mi přejet řeku a přitom mám životně důležitý úkol od reichsführera SS. Mám propustku podepsanou jím osobně."

Na osloveného muže to nijak nezapůsobilo. "Všechny propustky jsou zrušeny, pane," odpověděl suše, aniž hnul brvou. "Na frontě potřebujeme každého, kdo udrží zbraň. Nepřítel musí být zastaven. To je rozkaz velitele armády." Hleděl na Barschovy muže, na jejich blůzy poseté metály a medailemi za zranění, a dodal: "Staré mazáky, jako jsou tihle, potřebujeme, pane."

Barsch neváhal, čas běžel. Z dálky slyšel rachot tanků. Nemohl to být nikdo jiný, než Francouzi. "My procházíme," odfrkl a zvedl pistoli.

Důstojník na něj tvrdě hleděl, spíše překvapený, než aby měl strach. "Zbláznil jste se? To je na vojenský soud!"

Barsch vystřelil. Muž naproti němu zachrčel a zavrával dozadu, jak do něj z takové blízkosti narazila kulka. "Co?" Z úst mu vytryskl silný proud krve a důstojník se zhroutil na zátaras za sebou.

Barschovi starší mazáci vypálili ostatním mužům z hlídky nad hlavy, ale doktorova střela zapůsobila jak měla. Strážní sklonili zbraně a nevěřícným pohledem zírali na svého umírajícího velitele. Jejich odhodlání zmizelo.

Dav čekající na překročení Rýna viděl, že cesta se teď skoro uvolnila. Vyhrnuli se kupředu, jak civilisté tak vojáci, bořili zátaras, u něhož bezmocně stáli 'psi s řetězy', zatímco se rachot tanků ještě víc přiblížil.

"Zpátky k vozům!" rozkázal Barsch přes chaotické hemžení, když dopadla další salva granátů namířená na most, který se tlakovou vlnou mírně rozhoupal.

Muži nečekali na další pobídku. Most už dlouho nevydrží. Protlačili se šilicím davem a ty, kteří jim dostatečně rychle neuhnuli z cesty, mlátili mosazí pobitými pažbami svých pušek.

Řidiči opět nastartovali. Žena s dítětem v náručí a popelavou tváří zakopla a upustila dítě. To zmizelo pod koly prvního z vozů a z jeho hlavy se stala krvavá beztvářá hmota. Žena šokem omdlela a upadla. Nikdo se o ni nestaral. V této chvíli bojoval každý sám za sebe.

Barsch stál na stupačce, neustále sprostě nadával, kopal a mlátil kolem sebe pistolí a srážel všechny, kteří se snažili na nákladák pověsit. Jeho řidič zběsile troubil. Ostatní vozy za nimi se prodíraly stejným zpanikařeným davem.

"Jděte mi z cesty, vy prasata!" řval s tváří zrudlou vzteky. "Chcete žít věčně? Jděte mi z cesty!"

Zpoza rohu se vynořil první francouzský tank a jeho anténa se kmitala jako stříbrný bič. Za ní hrdě vlál prapor "12. Cuirassiers". Řidič zastavil sherman a prohlížel si šílenou scénu.

"Francouzi! Francouzské tanky!" vřeštěl dav, když střelec pootočil desetitunovou věž a připravil se k výstřelu.

Nato se tank otrásl, trhl sebou dozadu a z hlavně 75mm děla vyšlehl plamen. V oslepující rudé záři explodoval vystřelený granát. Druhý vůz z Barschovy kolony poskočil jako po ráně mohutnou pěstí a muži sedící uvnitř z něj vypadali.

Skleněné nádoby se roztráštěly a vyvrhly svůj hrůzný obsah na dláždění - nohy, ruce, všechny ty lidské kousky, které Barsch pro tlustého profesora tak snaživě sbíral.

Ženijní důstojník na druhé straně řeky uznal, že nadešel čas vyhodit Kehlský most do vzduchu. Právě spatřil francouzský tank a usoudil, že brzy přijedou další. Nepochybně se budou snažit most dobýt a získat tak cestu na německou půdu. Pokud se jim to podaří, věděl, co by to pro něj mohlo znamenat. Okamžitou popravu. V těchto dnech každý ženista u mostu přes Rýn věděl, že pokud "jeho" most padne do rukou nepříteli, zaplatí za to životem. Byl to rozkaz samotného

Hitlera.

Rychle vydal rozkazy a jeho muži se vyrojili na konstrukci mostu a kontrolovali dráty vedoucí k náloží, zatímco důstojník pozorně sledoval protější břeh dalekohledem. Dav hemžící se na druhé straně mostu byl zřejmě zachvácen panikou na nejvyšší míru. Někteří se stále ještě pokoušeli prorazit zátaras vojenské policie, další leželi na zemi, když tank kropil most dávkami z kulometu nad jejich hlavami. Jeden nákladák ležel na boku a hořel a ostatní se stále snažily projet davem. Všude byli mrtví a umírající.

Ženista odložil dalekohled a hryzal si spodní ret. Má ještě chvíli počkat? Mezi lidmi na francouzské straně byly ženy a děti, někteří z nich by ještě stačili přejít.

Přiběhl k němu jeho šikovatel, muž se širokou tváří pokrytou špínou a potem, a bez salutování hlásil přes hukot přicházející z druhé strany: "Veškeré vedení v pořádku, pane. Most připraven k odpálení." Postavil se vedle důstojníka za první ze čtyř odpalovacích skříněk a čekal na rozkaz.

Velitel stále váhal. Civilisté i vojáci do sebe strkali ve snaze dostat se přes most, když se z boční ulice vynořil druhý sherman a ihned začal pálit. Několik lidí už běželo po mostě. Má ho teď odpálit a obětovat jejich životy? Bylo to ďábelské rozhodování. Šikovatel u detonátoru na něj významně pohlédl. Pokud most ztratí, i jeho život bude možná ohrožen. Důstojník se zamračil. Co má k čertu dělat?

Barschův řidič najel do poslední části zátarasu, aby si prorazil cestu. Ocelové traverzy se částečně posunuly, ne však dost, aby mohl projet.

"Krucinál, chlape!" vriskal Barsch strachem bez sebe. "Odhrňte to pryč!"

Řidič hrubě zařadil rychlost a pot mu stékal po tváři. Potom se znovu rozjel vpřed. Plachta za nimi se rozevřela a odhalila skleněné nádoby. Strašidelné koucky lidských těl znovu dopadly na dláždění. Nákladák ještě jednou vrazil do zátarasu a traverzy se opět o kousek odsunuly. Ale mezera pořád nebyla dost široká, aby tudy projeli. Další z vozidel za nimi dostalo přímý zásah.

"Prostě projedte skrz!" kvílel Barsch.

"Uvážme a budeme totálně v prdeli!" řval na něj řidič. Znovu zacouval.

Barsch už toho měl dost. Seskočil z vozu ve stejné chvíli, kdy se džíp Roryho O'Sullivanova vyřítíl zpoza rohu a mladý důstojník spatřil konvoj gestapa, teď už většinou hořící, roztrhaný palbou z tanků. Smith sešlápl plyn, freneticky točil volantem a malé vozidlo se proplétalo běsnícím zástupem lidí u mostu. Ale i když se soustředil na řízení, zaregistroval aktivitu na druhém břehu.

Viděl ženisty pobíhající sem a tam a umísťující další nálože, i muže s praporkem a malou trubkou, oznamující, že všechno za okamžik poletí k čertu.

"Chtějí ho vyhodit do vzduchu!" křičel divoce.

"Jeď dál!" rozkázal Rory. Dostali se na svém honu za tou sviní Barschem tak dalekoš. Teď ho chtěl dostat.

Koly drtili ruce a nohy popadané z hořícího nákladáku. Rory instinktivně věděl, že ti, kdo řídí tato vozidla, jsou muži, které hledají. Připravil se k poslední akci, kterou zakončí dlouhý úkol.

Vrhli se na jednoho z mužů SD, starého mazáka Klingera, jehož Barsch nazval troubou. Klinger vykřikl, když do něj vrazili, padl na kolena a z přejeté nohy mu stříkala krev. Rorymu se v ruce zaleskla pistole. Klinger na něj bezmocně hleděl a v jeho ohyzdné tváři se zračil strach. Kolikrát byl sám v pozici, v níž je nyní ten Angličan! On sám nikdy neznal slitování, přesto teď spínal ruce v klasickém prosebném gestu.

"Nicht schiessen, Kamerad!" fňukal a slzy sebelítosti mu stékaly po tvářích.

"Bitte!"

"Doktor Barsch," dožadoval se Rory s napřaženou paží. "Wo?"

Klinger zoufale ukázal na zátaras, kde se Barsch pokoušel přelézt na druhou stranu, zatímco řidič ještě jednou zkoušel odsunout železnou zábranu.

"Mit der Brille!"

Rory mu rozuměl. "Ten s brýlemi," zavolal na Smithe. "Jeď a šlápní na to."

"Ale oni se chystají odpálit most, šéfe," namítl Smith.

"Nekecej a jeď, sakra!"

Jeli tedy dál.

"Připrav k odstřelu," nařídil důstojník. Byl rozhodnutý. První vlna uprchlíků už byla z mostu pryč. Přibližně v polovině běžel tlustý obrýlený důstojník a jeho paže pracovaly jako písty. Pokud vydrží, stihne to, rozhodl ženista.

Šikovatel po jeho pravici si plivl do mozočnatých dlaní a uchopil dřevěnou páku detonační skřínky. Ostatní vedle něj otočili klíči, které je zajišťovaly, a udělali totéž. Velitel zvedl ruku a odpočítával sekundy. "Jednaš"

Rory vyskočil z džípu, blokováného uvízlým nákladákem SS. Přeskočil zábranu a upaloval za Barschem. Vzdálenost mezi nimi se neuvěřitelně rychle zmenšovala.

KERRIGAN Překvapivý útok

"Paneš! Šéfeš! Oniš!" volal zoufale Smith.

Důstojník na protějším břehu zavelel: "Š tři. Teď!"

Muži u detonátorů stiskli dřevěné páky. Prakticky v tomtéž okamžiku vyšlehly zpod mostu modré a červené záblesky. Praskání kamene doprovázela malá oblaka bílého kouře. Most se stále rychleji třásl a houpal. Ozvalo se zadunění. Napříč celým mostem se objevila zlověstná trhlinka.

Z posledních sil a se srdcem divoce bijícím, jako by mu mělo vyskočit z hrudníku, se Barsch posledním zoufalým skokem do bezpečí vrhl vpřed a uši mu zalehl hrozivý zvuk praskání a trhání.

Rory za ním cítil, jak se mu most propadá pod nohama. Běžel jako opilý, snažil se na rozpraskaném a kolébajícím se asfaltu, kde se každou vteřinou objevovaly větší a větší díry, udržet rovnováhu. Potom se to stalo.

Kolem se rozlehl vše přehlušující řev; zdálo se, že nikdy neskončí. Svět před ním se rozplynul ve víru oslepujícího šarlatového světla. Vykřikl. Tělem mu projela nesnesitelná bolest. Pak byla všude tma a on padalš padalš padalš

♀Závěr

Další O'Sullivanové

♀Zvony z malého gotického kostela vesele vyzváněly a plnily prosincový venkovský vzduch svou radostnou zprávou. Byly Vánoce a přestože zprávy ze západní fronty nebyly dobré - Němci útočili prakticky všude - Churchill nařídil, aby se zvonilo.

Rory O'Sullivan je na nemocniční posteli poslouchal a jen tak přemýšlel, jak si asi vedou ostatní. Naposledy slyšel, že jsou v Holandsku, ale dnes, na Štědrý večer, už mohli být docela jinde. Jak znal Paddyho Mayna, ten určitě zajistí, že se zbytek 1. pluku SAS zúčastní těch nejtěžších bojů.

O kus dále v dlouhé místnosti, plné raněných důstojníků, začal mladík z Coldstreamské gardy znovu křičet. Zdálo se, že tento stav v něm dokáže vyvolat jakýkoli hluk. A teď se ozývaly zvony. Chudák, říkal si Rory. Brzy se objeví sestry a ošetřovatelé se svěřací kazajkou. Lékaři věděli, že dokáže ovlivnit celý pokoj. Všichni mladí muži s rozbitými údy a hlavami byli příliš citliví. Kdosi opodál reptal: "Buď už sakra zticha, chlapeš. Nedá se to vydržet, chápeš?" Otevřely se dveře. Rory si pomyslel, že to jsou zřízenci s kazajkou. Zamračil se; nebyl to příjemný pohled dívat se, jak mladého důstojníka svazují. Naposledy se mu přitom vytvořila pěna u úst.

Potom se však Roryho tvář rozjasnila. "Spím či bdím?" zvolal. "Jsi to ty, Smithie?"

Smith, v nažehlené uniformě a s knoflíky blyštícími se, jako by měl stát na stráží před Buckinghamským palácem, se postavil do pozoru a řekl velmi formálně: "Dobré ráno, pane, jsem rád že vás vidím, pane!"

Rory se zašklebil. "Nech toho, Smithie! Kdy ty jsi měl respekt před důstojníkem?"

Smith mu trochu znepokojeně vrátil úšklebek a zahleděl se na místo, kde sebou mladík z Coldstreamské gardy divoce zmítal na posteli. Pak vrhl rychlý pohled do míst, kde měl Rory kdysi nohu.

Rory jeho pohled sledoval. "Neměj obavy, Smithie! Dovolí mi, aby mi narostla další."

"Já a ostatní chlapiš," začal Smith chabě, ale Rory ho mávnutím ruky přerušil.

"Vzali mi nohu u kotníku, Smithie. Doktorí tvrdí, že mi dají dřevěnou." Zaváhal a srdečný smích z jeho tváře na chvíli zmizel. "Otázkou je, jestli mě plukovník Paddy bude chtít zpátky."

Smith si úlevně vydechl. "Přesně proto mě velitel sem do Blightly poslal, pane. Abych sehnal nějaké nové přírůstky a abych vás navštívil a řekl vám, že i když vám byla snížena hodnost na třídu C, vezme vás zpátky. Říká, že v kouzlení s papíry nikdy nebyl příliš dobrý. Stanete se jeho pobočníkem a budete vyřizovat papírování za něj."

"Díky Bohu za to," řekl Rory. "Teď, když to vím, vypadnu z téhle nemocnice, z níž mi už naskakují pupínky, co nejrychleji." Slyšel dupání těžkých bot na schodech. Tentokrát to už nespíš budou zřízenci se svěřací kazajkou. Třebaže vánoční zvony na chvíli utichly, mladý důstojník sebou na posteli stále házel.

"A co ty, Smithie? Uděláš si trochu volna, když už jsi tady?"

"Ne, šéfe," odpověděl Smith a konečně se uvolnil. "Potřebujeme všechny, které dokážeme sehnat, obzvláště když teď skopčáci takhle řadí. O půlnoci odjíždíme z Victoria Station do Folkestonu a Doveru. Všechny dobrosrdečné dámy nám nabízejí čokoládu a čaj."

"A nic víc?" zamrkal Rory. Poprvé od toho osudného dne na mostě ve Štrasburku se

cítil lépe.

"No, dneska v noci se mi ve městě podařilo vyklepat si koule. Stálo mě to pětku - ti pitomí Amíci zvedají ceny - aleš" Nedokončil myšlenku, protože dveře se otevřely a do pokoje vešli dva statní zřízenci s plátěnou kazajkou, a než se za nimi dveře opět zavřely, Rory zachytil rychlý pohled vážné mladé tváře, která mu připadala velice povědomá.

"Ten chlap venku je tu s tebou, Smithie?" zeptal se.

"Ano, pane." Smith najednou vypadal značně rozpačitě. "Nevěděl jsem, jestli ho sem mám vodit nebo ne."

"Žeň ho sem poklusem, chlape!" zvolal Rory, když zřízenci začali svazovat neklidného důstojníka, který přitom křičel a zmítal sebou.

"Milesi!" otočil se pak Rory k vytáhlému mladému muži, stále oblečenému v podivné staromódní uniformě Etonské kadetní školy.

"Zdravím, strýčku Rory! Plukovník Mayne souhlasil, že mě přijme," vyhrkl mladík jako by měl pocit, že by Rory proti tomu mohl něco namítat. "Říkal, že si parašutistický výcvik můžu odbyt po nadcházející operaci. Mluvil jsem s guvernérem a ten říkalš"

Seržant Smith je sledoval a vzpomínal na Roryho O'Sullivanu tenkrát v poušti na štědrý večer roku 1941. Teď z něj byl mrzák jako z mnoha dalších v tomto pokoji. Skončí další z O'Sullivanů podobným způsobem?

Šíleného důstojníka odnesli a Rory mladíka upozornil: "SAS má velkou spotřebu O'Sullivanů, Milesi, takže si koukej hlídat zadek!"

"Bez obav, strýčku Rory, budu," prohlásil nadšeně chlapec. "Hrome, taková pocta! Být příslušníkem pluku! A vůbec nevadí, že zatím nebudu důstojníkem."

Pomatený důstojník křičel z chodby vysokým hlasem: "Zastřelím každého, kdo opustí své stanovištěš Vraťte se - nebo budu střílet!"

Smith ostře pohlédl na mladého O'Sullivanu, jestli na něj řev nějak zapůsobil. Pokud ano, ve výrazu jeho tváře se to neprojevalo. Smith si řekl, že mladý Miles O'Sullivan bude stejný jako zbytek jeho rodiny: houževnatý, zarputilý, svědomitě sloužící vlasti a králi, dokud nepřijde čas, kdy udeří na vlastní pěst. Odkášlal si.

Rory k němu vzhlédl. "Už musíte jít?"

Smith se postavil do pozoru a protože viděl, že ostatní důstojníci v místnosti poslouchají, řekl jen: "Obávám se že ano, pane."

Rory mu podal ruku.

Smith vypadal šokovaně, ale ruku přijal. "Dávej na sebe pozor, Smithie! Vyřiď všem, že přeji celému pluku vše nejlepší. A plukovníku Paddymu řekni, že se objevím, jak nejrychleji to půjde. Stále musíme dostat toho sadistu Barsche, na to, Smithie, nezapomeň!"

"Ano, pane!"

Rory se naposledy ohlédl na svého synovce a náhle se cítil velmi starý.

"Pamatuji, že jsi O'Sullivan. Navíc z SAS. Buď dobrým vojákem."

Potom odešli a on je sledoval se smíšenými pocity smutku a naděje. Zvony venku znovu vyzváněly své poselství dobré vůle do světa, z nějž se dobrá vůle vytratila. Rory O'Sullivan, nositel válečného kříže a Řádu za zásluhy, se rozplakal.

John Kerrigan - Překvapivý útok

Francie, listopad 1944

Generál Leclerc, velící francouzské 2. obrněné divizi, se navzdory rozkazům amerických armádních šéfů, kterým podléhá, rozhodl vytáhnout na symbol síly Francie, město Štrasburk. Winston Churchill souhlasil a slíbil mu, že přesvědčí de Gaulle, aby mu poskytl plnou podporu - britský ministerský předseda se totiž obává komunistického povstání v osvobozené Francii, zmítané nepokojí.

Na hrotu tohoto tajného útoku přes pohoří Vogéz na alsaské pláň pod nimi má postupovat právě 1. pluk SAS vedený Rorem O'Sullivanem, k němuž patří i Paddy Mayne. Pluk nebojuje jen proti Němcům, zákeřným francouzským maquis či komunistům, ale zdržují jej i Američané, kteří mají své důvody, proč na Štrasburk ještě neútočit.

Román Překvapivý útok, založený na skutečných událostech, který je pokračováním nové série mapující tajné dějiny SAS, má poutavý děj, rychlý spád a je plný akce.

John Kerrigan je jedním z pseudonymů známého autora válečných románů Charlese Whitinga. Čtenářům knížek z nakladatelství Baronet je znám hlavně pod jménem Leo Kessler.

Charles Whiting vydal více než 200 titulů. Zahrnují celou škálu témat a žánrů počínaje vojenskou historií přes špiónážní faktografii a životopisná díla.

Autor prožil rušný život: narodil se v New Yorku v roce 1926 a už v šestnácti letech dobrovolně vstoupil do armády. Prošel aktivní službou v Evropě - sloužil

KERRIGAN Překvapivý útok

v Belgii, Holandsku a Německu. Po válce dodatečně vystudoval univerzitu a odešel znovu do zahraničí. Pracoval v nejrůznějších profesích, aby si nakonec vybral své nejmilejší povolání: stal se profesionálním spisovatelem.

Text na zadní stranu přebalu

Charles Whiting v nakladatelství Baronet

Werwolf

Ikeova poslední bitva

Americký hrdina

Pod pseudonymem Leo Kessler

Směr Moskva: Pal!

Stalingrad: Ledový oheň

Charkov: Pochod smrti

Ardeny: Operace Lítice

Komando

Útok na Bagdád

Oheň nad Srbskem

Normandie: SS útočí

Operace Dlouhý skok

Pod pseudonymem John Kerrigan

Smrt Rommelovi

Překvapivý útok

Připravujeme:

Leo Kessler

Trevír: Útěk z lágru

Přeložil: JAN LUSK

John Kerrigan: Překvapivý útok

Vydání první.

Copyright c 1996 by John Kerrigan

Published by arrangement with Severn House Publ. Ltd.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Křižíkova 16, Praha 8

v roce 2004 jako svou 931. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu Surprise Attack

vydaného nakladatelstvím Severn House Publishers Ltd., Sutton, Surrey v roce 1996

Český překlad c 2004 Jan Lusk.

Přebal a vazba c 2004 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu c 2004 Oldřich Liška.

Odpovědný redaktor Josef Frais.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Vytiskla Těšínská tiskárna, a.s., Štefánikova 2, Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-708-0